Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

Liber p[ri]m[us] [-quartus] Joa[n]nis Gerson ca[n]cellarij parisiensis. De imitatio[n]e chr[ist]i [et] de [con]te[m]ptu mu[n]di.

https://hdl.handle.net/20.500.14918/461954

Dit boek is gescand in het kader van het Incunabelen project.

Een incunabel of wiegendruk is een boek of geschrift dat gedrukt is vóór 1 januari 1501. Gezien de bijzondere aard van deze vroege gedrukte werken is besloten deze uitgebreid te beschrijven en te digitaliseren.

Meer informatie over de collectie is beschikbaar op:
https://repertorium.library.uu.nl/collectie/incunabelen/

Bij deze boeken wordt ook de volledige buitenkant gescand en een scan gemaakt van het geopende boek. De hierna volgende scans zijn (in volgorde waarop ze getoond worden):

- het midden van het geopende boek*
- de rug van het boek
- de kopsnede
- de frontsnede
- de staartsnede
- het achterplat

*Een deel van de banden in deze collectie bevatten meerdere titels, het is dus mogelijk dat de pagina's in deze overzichtsscan horen bij een andere titel.

This book has been digitized as part of the Incunabula project.

An incunable or incunabulum is a book, pamphlet, or broadside that was printed before January 1st 1501. Due to their special nature a project has been started to better describe and then digitize these early printed works in our collection.

More information on this collection is available here:
https://repertorium.library.uu.nl/collectie/incunabelen/

The digitized version of these books includes scans of the outside of the book and a scan of the open book. The scans after this notice are (in the order in which they are shown):

- the open book (opened approximately in the middle)*
- the spine
- the head edge
- the fore edge
- the bottom edge
- the back board

*Some of the bindings in this collection contain multiple titles, therefore it is possible that this scan shows pages which belong to a different title.

tione:qꝛ nulla res creata ap-
petitū meū plenarie valet q̇e
tare ⁊ ꝯſolari. Junge me tibi
inſepabili dilectiōis vinculo
q̄m tu ſolus amāti ſufficis: ⁊
abſq; te friuola ſūt vniuerſa.

De euitatione curioſe in-
quiſitionis ſuper alterius
vita. Cap̄.xxviij.

Fili noli eē curioſus:nec
vacuas gerere ſollicitu
dines. Quid hoc uel illud ad
te:tu me ſeq̄re. Quid enī ad
te vtrū ille ſit talis uel talis:
aut iſte ſic agit uel loquitur?
Tu nō indiges reſpōdere pro
alijs: ſ ꝓ teipſo ratioē red-
des. Quid ḡ te implicas? Ec
ce ego oēs cognoſco: ⁊ cūcta
q̄ ſub ſole fiūt video: ⁊ ſcio q̄
liter cū vnoq̄q; ſit quid cogi
tet:quid velit: ⁊ ad quē finē
tēdat eiꝰ intētio. Mihi igiť
cōmittēda ſūt oīa:tu ꝟo ſua
te in bona pace ⁊ dimitte agi
tantē agitare quātū voluerit
Veniet ſuꝑ eū quicq̇d fece-
rit vel dixerit: qꝛ me fallere
nō pōt. Nō ſit tibi cure ď ma
gni nois vmbra ⁊ nō de mul-
toꝝ familiaritate nec de ṗua-
ta hoīuʒ dilectiōe. Iſta enī ge
nerāt diſtractiōes ⁊ magnas
in corde obſcuritates. Libenť
loq̄rer tibi verbū meū ⁊ ab-
ſcōdita reuelarē: ſi aduētum
meū diligenter obſeruares ⁊
oſtiū cordis m̄ apires. Eſto
ꝓuidus ⁊ vigila ī oꝛonibꝰ: et
humilia te in oībꝰ.

In q̇bꝰ firma pax cordis ⁊
verꝰ ꝓfectꝰ ꝯſiſtit. Ca.xxix.

Fili ego locutꝰ ſū: Pacē
relīquo vobis:pacē meā
do vobis:nō quō mūdus dat
ego do vobis. Pacē oēs deſide
rant ſ q̄ ad verā pacē ptinēt
nō oēs curāt Pax mea cū hu
milibꝰ ⁊ māſuetꝭ corde. Pax
tua erit ī multa patiētia. Si
me audieris ⁊ vocē meā ſecu
tus fueris:poteris multa pa-
ce frui. Quid igiť faciā? in oī
re attende tibi quid facias ⁊
q̇d dicas: ⁊ omnē intētioneʒ
tuā ad hoc dirige ut mihi ſoli
placeas: ⁊ extra me nihil cu-
pias uel queras:ſ ⁊ de alioꝝ
dictis uľ factis nil temere iu
dices:nec cū rebꝰ tibi nō com
miſſis te implices ⁊ poterit fie
ri ut parū uel raro turberis.
Nūq; aūt ſentire aliquā tur
bationē nec pati aliquā cor-
dis uel corꝑis moleſtiā:nō ē
p̄ſentis tꝑis ſ ſtatꝰ eterne q̇e
tis. Nō ergo eſtimes te verā
pacē inueniſſe:ſi nullā ſenſeris
grauitatē:nec tūc totū eē bo
num ſi neminē pateris aduer

ſariū:nec hoc eē ꝑfectū ſi cun-
cta fiūt ſm tuū affectū neq;
tūc aliquid magni te repures
aut ſpecialiť dilecū exiſtimes
ſi in magna fueris deuotione
atq; dulcedine:qꝛ in iſtis non
cognoſciť verus amatoꝛ vir-
tutis:nec in iſtis ꝯſiſtit ꝓfe-
ctus ⁊ ꝑfectio hoīs. In quo ḡ
dñe? In offerendo te ex toto
corde tuo volūtati diuine:nō
querēdo q̄ tua ſūt:nec in ꝑuo
nec in magno:nec in tꝑe nec ī
eternitate:ita ut in vna equa
li facie in gratiarū actiōe per-
maneas:inť ꝓſpera ⁊ ꝯtraria
oīa equa lance penſando. Si
fueris tam fortis ⁊ longani-
mis in ſpe:ut ſubtracta inte-
rioꝛi ꝯſolatiōe etiā ad amplio
ra ſuſtinēda coꝛ tuū p̄parauе
ris nec te iuſtificaueris ⁊ ſā-
ctū laudaueris:tūc in vera ⁊
recta via pacis ābulas: ⁊ ſpes
indubitata erit ꝙ rurſus ī iu-
bilo faciē meā ſis viſurꝰ. Qꝛ
ſi ad plenū tuiipſiꝰ ꝯtēptū ꝑ-
ueneris:ſcito ꝙ tūc abundā-
tia pacis ꝑfrueris ſm poſſibi-
litatē tui incolatus.

De eminētia libere mentis
⁊ ꝙ ſuplex oꝛo magis me-
retur q̄ lectio. Cap̄.xxx.

Domine hoc opus eſt ꝑ-
fecti viri nūq; ab inten
tione celeſtiū animū relaxa-
re: ⁊ inť multas curas quaſi
ſine cura trāſire:nō more toꝛ
pentis:ſ p̄rogatiua quadā li-
bere mētis: nulli creature in-
oꝛdinata affectiōe adherendo
Obſecro te piiſſime deꝰ meus
p̄ſerua me a curis huius vite
ne nimis īplicer:a multis ne-
ceſſitatibꝰ coꝛꝑis ne volupta
te capiar:ab vniuerſis aīe ob
ſtaculis ne moleſtijs fractus
deijcier:nō dico ab his rebus
quas toto affectu ambit vani
tas mundana:ſ ab his miſe-
rijs que aīaʒ ſui tui cōmuni
maledicto moꝛtalitatꝭ penali
ter grauāt ⁊ retardāt ne in li
bertatē ſpūs quotiēs libuerit
valeat introire. O deꝰ meus
dulcedo ineffabilis:verte mi-
hi in amaritudinē omnē ꝯſo
lationē carnalē ab eternoꝛuʒ
amoꝛe me abſtrahētē ⁊ ad ſe
intuitu cuiuſdā boni delecta-
bilis p̄ſentis male allicientem.
Nō me vincat deꝰ meꝰ non
vincat caro ⁊ ſanguis:nō me
decipiat mūdus ⁊ breuis glīa
eius:nō me ſupplātet diabolꝰ
⁊ aſtutia illiꝰ. Da m̄ fortitdi-
nē reſiſtēdi:patiētiā tolerādi
ꝯſtantiā ꝑſeuerādi. Da ꝓ oi-
bus mūdi ꝯſolatiōibꝰ ſuauiſ-
ſimā ſpūs tui vnctionē: ⁊ pro

ARIORA
duod.
356

Cm

Cm

Cm

Cm

RA

Kampe

rariora duod 356

Tabule capitulorū in libros ſequentes.

Capitula libri p̄mi.

De imitatione chriſti ⁊ de cō temptu omniū vanitatum mundi. Cap̄ j. charta. j
De hūili ſētire ſuiipſi⁹.c.ij. j
De doctrina veritatꝭ.c.iij. j
De prudētia ī agēdis.c.iiij. 2
De lectione ſanctarum ſcripturarꝝ. c.v. 2
De īordiatꝭ affectiōib⁹.c.vj. 2
De vana ſpe ⁊ elatione fugienda. c.vij. 3
De cauenda nimia familiaritate c.viij. 3
De obediētia ⁊ ſbiectiōe.c.ix. 3
De cauenda ſuperfluitate verborum c.x. 3
De pace acquirenda ⁊ çelo ꝓficiendi c.xj. 4
De vtilitate adūſitatꝭ.c.xij. 4
De tentationibus reſiſtendis c.xiij. 4
De temerario iudicio vitando c.xiiij. 5
De operibus ex charitate factis c.xv. 6
De ſufferentia defectuum aliorum. c.xvj. 6
De monaſtica vita c.xvj. 6
De exēpliſ ſcōꝝ patꝝ.c.xviij.6
De exercitijs boni religioſi c.xix 7
De amore ſolitudinis ⁊ ſilentij c.xx. 8
De cōpūctiōe cordis.c.xxj 9
De conſideratione humane miſerie c.xxij. 9
De meditatōe mortꝭ.c.xxiij.10
De iudicio ⁊ penis peccatorum c.xxiiij. 11
De feruēti emendatiōe totius vite noſtre .c.xxv 12

Capitula libri ſecūdi

De interna ꝯuerſatiōe.c.j. 13
De humili ſubmiſſiōe ſub p̄lati regimine c.ij. 14
De bono pacifico hoīe.c.iij.14
De pura mente ⁊ ſimplici intentione c.iiij. 15
De ꝓpria ꝯſideratiōe.c.v. 15
De leticia bone ꝯſcīe.c.vj. 15
De amore ihū ſuꝑ oīa.c.vij.16
De familiari amicitia ihū c.viij. 16
De carētia oīs ſolatij.c.ix. 17
De ḡtitudīe ꝓ grā dei.c.x. 18
De paucitate amatorꝝ crucis ihū c.xj. 18
De regia via ſancte crucis c.xij. 19

Capitula libri tertij.

De interna xp̄i locutione ad animā fidelē. c.j. 21
Q̄ veritas intus loquit̄ ſine ſtrepitu verborꝝ .c.ij. 21
Q̄ verba dei cum humilitate ſunt audiēda: ⁊ ꝙ multi ea nō ꝑ̄pēderāt c.iij. 21

Oꝛatio ad iploꝛādū deuotio
nis grām c.iiij. 22
Qꝛ in veritate ⁊ humilitate
coꝛā deo ꝯuerſādū ē.c.v.22
De mirabili effectu diuini
amoꝛis c.vj. 22
De pꝛobatione veri amo-
ris c.vij. 23
De occultanda grā ſub humi
litatis cuſtodia. c.viij. 24
De vili eſtimatiōe ſuiipſius in
oculis dei c.ix. 25
Qꝛ oīa ad deū ſicͤ ad finē vlti
mū ſūt referēda c.x. 25
Qꝛ ſpꝛeto mūdo dulce eſt ſer
uire deo c.xj 25
Qꝛ deſideria coꝛdis examinā
da ſūt ⁊ moderāda.c.xij.26
De infoꝛmatiōe patiētie ⁊ lu-
ctamine aduerſus ꝯcupiſcē-
tias c.xiij. 26
De obediētia hūilis ſbditi ad
exēplū ihu xpi c.xiiij. 27
De occultis dei iudicijs con-
ſiderandis ne extollamur in
bonis c.xv. 27
Qualiť ſtandū ſit ac dicēdū
i oī re deſiderabili.c.xvj.28
Oꝛatio ꝑ beneplacito dei per
ficiendo c.xvij. 28
Qꝛ verū ſolatiū in ſolo deo eſt
querēdū c.xviij. 28
Qꝛ oīs ſollicitudo in deo po-
nenda eſt c.xix. 28
Qꝛ tempoꝛales miſerie xpi
exemplo equanimiter ſūt
ferende c.xx. 29
De tolerātia iiuriaꝝ ⁊ q̇s ve-
rus patiēs ꝓbeť.c.xxj. 29
De ꝯfeſſiōe ꝓpꝛie iſirmitatꝫ et
hui⁹ vite miſerijs.c.xxij.29
Qꝛ i deo ſup oīa bona ⁊ dona
requieſcēdū ē. c.xxiij. 30
De recoꝛdatiōe beneficioꝝ dei
multipliciū c.xxiiij. 31
De quatuoꝛ magnā impoꝛtā-
tibus pacē c.xxv. 31
Oꝛatio contra cogitationes
malas c.xxvj. 32
Oꝛatio ꝑ illuiatiōe mētis de
uotiſſima c.xxvij. 32
De euitatiōe curioſe inq̇ſitōis
ſup alteri⁹ vita.c.xxviij.32
In q̇b⁹ firma pax coꝛdis ⁊ ve
rus ꝑfect⁹ ꝯſiſtit.c.xxix.32
De eminētia libere mentꝫ ⁊ ꝙ
ſupplex oꝛatio magis mereť
ꝙ̄ lectio c.xxx. 33
Qꝛ ꝑuat⁹ amoꝛ a ſūmo bono
maxime retardat.c.xxxj. 33
Oꝛatio ꝑ purgatiōe coꝛdis ⁊
celeſti ſapiētia c.xxxij. 33
Cōtra linguas obtrectato-
rum c.xxxiij. 34
Qualiť inſtāte tribulatione
de⁹ inuocand⁹ eſt ⁊ benedi-
cendus c.xxxiiij. 34
De diuino petendo auxilio et
cōfidentia recuperande gra
tie c.xxxv 34

De neglectu omnis crea
ture ut creator poſſit in-
ueniri c.xxxvj. 35
De abnegatiõe ſui ꝛ abdicatio
ne oīs cupiditatꝫ. c.xxxvij. 35
De inſtabilitate cordis ꝛ de
intentiõe finali ad deū ha-
benda c.xxxviij. 36
Qꝫ amanti ſapit deus ſup oīa
ꝛ in oīb9 c.xxxix 36
Qꝫ nō eſt ſecuritas a tētatiõe
in hac vita c.xl. 36
Contra vana hominum iu-
dicia c.xlj. 37
De pura ꝛ integra reſignatiõe
ſui ad obtinendā cordis li-
bertatē c.xlij. 37
De bono regimine in exter
nis ꝛ recurſu ad deum in
periculis c.xliij. 38
Qꝫ hō non ſit importunus in
negocijs c.xliiij. 38
Qꝫ hō nihil boni ex ſe habet ꝛ ō
nullo gloriari pōt. c.xlv. 38
De ꝯtēptu oīs temporalis ho-
noris c.xlvj. 39
Qꝫ pax nō eſt ponenda in ho-
minibus c.xlvij. 39
Cōtra vanā ꝛ ſecularē ſcien
tiam c.xlviij. 39
De nō attrahēdo ſibi res exte-
riores c.xlix. 39
Qꝫ oīb9 nō ē credēdū ꝛ de fa-
cili lapſu verboꝝ c.l. 40
De ꝯfidētia in deo habēda qñ
īſurgūt ꝑboꝝ iacula. c.lj. 40
Qꝫ oīa grauia ꝓ eterna vita
ſūt tolerāda c.lij. 41
De die eternitatꝫ ꝛ hui9 vite
anguſtijs c.liij. 41
De deſiderio etñe vite ꝛ quā-
ta ſint certantib9 bona pro-
miſſa c.liiij. 42
Qualiter hō deſolat9 debeat ī
man9 dei ſe offerre. c.lv. 43
Qꝫ humilib9 inſiſtēdū ē opib9
cū deficit a ſūmis. c.lvj. 44
Qꝫ hō nō reputet ſe ꝯſolatiõe
dignum ſꝫ magis verberib9
reum c.lvij. 44
De grā q̄ non miſcet terrena
ſapientib9 c.lviij 45
De diuerſis motib9 nature ꝛ
gratie c.lix. 45
De corruptiõe nature ꝛ effica
cia grē diuine c.lx. 46
Qꝫ noſipſos abnegare ꝛ chri-
ſtum imitari debemus p cru
cem c.lxj. 47
Qꝫ hō non ſit nimis deiectus
quando in aliquos labit de
fectus c.lxij. 47
De altioribus rebus ꝛ occultꝫ
iudicijs dei non ſcrutan-
dis c.lxiij. 48
Qꝫ oīs ſpes ꝛ fiducia in ſolo
deo eſt figēda c.lxiiij. 49

Capitula libri quarti

Cū quāta reuerentia xps ſit
ſuſcipiēdus c.j. 50

Qz magna bonitas ⁊ charitas dei in ſacramēto exhibetur homini c.ij. 51
Qz vtile ſit ſepe coicare. c.3. 52
Qz multa bona pſtant deuote coicantib⁹ c.iiij. 53
De dignitate ſacramēti ⁊ ſtatu ſacerdotali c.v. 53
Interrogatio de exercitio añ coionē c.vj. 54
De diſcuſſione ꝓprie conſciētie ⁊ emendationis propoſito c.vij. 54
De oblatiōe xp̄i ī cruce ⁊ propria reſignatiōe c.viij 55
Qz nos ⁊ oia noſtra deo debemus offerre ⁊ ꝓ omnib⁹ orare c.ix. 55
Qz ſacra cōmunio ō facili nō ē relinquēda c.x. 56
Qz corp⁹ xp̄i ⁊ ſacra ſcriptura maxime ſint aīe fideli neceſſaria c.xj. 56
Qz magna diligētia ſe debeat cōmunicatur⁹ xp̄o preparare c.xij. 57
Qz toto corde aīa deuota xp̄i vnionē in ſacramēto affectare debet c.xiij. 58
De quorundā deuotorum ardenti deſiderio ad corpus xp̄i c.xiiij 58
Qz grā deuotiōis humilitate ⁊ ſuiipſius abnegatione acquiritur c.xv. 59
Qz neceſſitates noſtras xp̄o aperire ⁊ ei⁹ grām poſtulare debemus c.xvj. 59
De ardēti amore ⁊ vehementi affectu ſuſcipiendi chriſtū c.xvij. 60
Qz hō non ſit curioſus ſcrutator ſacramēti ſ; humilis imitator xp̄i ſubdēdo ſenſū ſuū ſacre fidei c.xviij 60
Tractatus de meditatione cordis 61

Noli p̄ſtar librum
Si p̄ſtabis nō rehabebis
Si rehabebis nō tā cito
Si tā bonum nō cito
Si tale te p̄des amicum

Incipit liber p̄m⁹ Ioānis gerſon cācellarij pariſienſis. De imitatiōe xp̄i ⁊ de ɔtēptu oīuȝ vanitatū mūdi Cap̄.j.

Qui ſequtur me nō ambulat in tenebris: ſ3 habebit lumē vite dicit dn̄s. Hec ſunt verba xp̄i quib⁹ amonemur q̄tenus vitā ei⁹ ⁊ mores imitemur: ſi velim⁹ veracit' illuminari: ⁊ ab oī cecitate cordis liberari. Sūmū igit' ſtudiū noſtrū ſit in vita ieſu xp̄i meditari. Doctrina xp̄i oēs doctrinas ſanctoꝝ p̄cellit: ⁊ q̄ ſpm̄ haberet abſcōditū: ibi manna inueniret. Sed cōtingit ꝙ multi ex frequēti auditu euāgelij paꝝ deſideriū ſentiūt: quia ſpūm xp̄i non habēt. Qui aūt vult plene ⁊ ſapide xp̄i ꝟba itelligē opoꝛ3 ut totā vitā ſuā illi ſtudeat ɔformare. Quid ꝓdeſt tibi alta de trinitate diſputare: ſi careas humilitate vnde diſpliceas trinitati: Vere alta verba non faciūt ſanctū ⁊ iuſtū: ſ3 virtuoſa vita efficit deo charū. Opto magis ſentire cōpūctionē: ꝙ̄ ſcire eius diffinitionē. Si ſcires totam bibliā exteri⁹ ⁊ oīuȝ philoſophoꝝ dicta: quid totū ꝓdeſſet ſine charitate dei ⁊ grā: Vanitas vanitatū ⁊ oīa vanitas: p̄ter amare deū ⁊ illi ſoli ſeruire. Iſta eſt ſūma ſapiā per ɔtemptū mūdi tēdere ad celeſtia regna. Vanitas igit' eſt diuitias perituras q̄rere: ⁊ in illis ſperare. Vanitas q̄ꝙ eſt honores ambire ⁊ in altuȝ ſe extollere. Vanitas eſt carnis deſideria ſequi: ⁊ illud deſiderare: vnde poſtmodū grauiter opoꝛ3 puniri. Vanitas eſt longā vitā optare: ⁊ de bona vita parū curare. Vanitas eſt preſentē vitā ſolū attēdere: ⁊ q̄ futura ſūt nō preuidere. Vanitas eſt diligere qđ cū oī celeritate tranſit: ⁊ illuc nō feſtinare vbi ſempiternū gaudiū manet. Memēto illi⁹ frequent' ꝓuerbij: q̄a nō ſatiat' oculus viſu: nec auris implet' auditu. Stude g̃ coꝛ tuū ab amore viſibiliū abſtrahere: ⁊ ad iuiſibilia te trāſferre. Nā ſequentes ſuā ſenſualitatē: maculāt ɔſcientiā ⁊ perdunt dei gratiam.

De humili ſentire ſui ipſius. Cap̄.ij.

Omnis hō naturalit' ſcire deſiderat: ſ3 ſcia ſine timore dei q̄d iportat? Me-

lior eſt pfecto humilis ruſti-
cus q̄ deo ſeruit: q̄ ſupbꝰ phi
loſophꝰ q̄ ſe neglecto curſum
celi ↄſiderat. Qui bn̄ ſeipſuȝ
cognoſcit: ſibiipſi vileſcit: nec
laudibꝰ delectať hūanis. Si
ſcirē oīa q̄ in mūdo ſūt ⁊ nō
eſſē in charitate: q̄d me iuua
ret corā deo: q̄ me iudicaturꝰ
eſt ex facto: quieſce a nimio
ſciēdi deſiderio: q2 magna ibi
inuenit diſtractio ⁊ deceptio
Sciētes libent volūt videri ⁊
ſapiētes dici. Multa ḡ ſunt
q̄ ſcire parū uel nihil anime p
ſunt. Et valde inſipiēs ē qui
alijs intēdit q̄ his que ſaluti
ſue deſeruiūt. Multa verba nō
ſatiāt aīaȝ: ȝ bona vita refri
gerat mentē: ⁊ pura ↄſciētia
magnā p̄ſtat ad deū ↄfidētiā
Quāto plus ⁊ meliꝰ ſcis: tā
to grauiꝰ inde iudicaberis niſi
ſanctiꝰ vixeris. Noli ḡ extol
li de vlla arte uel ſciētia: ſed
potiꝰ time de data tibi noti-
cia. Si tibi videt q̄ multa
ſcis ⁊ ſatis bene intelligis: ſci
to tn̄ q2 ſūt multo plura que
neſcis. Noli altū ſapere: ſed
ignorātiā tuā magis fatere.
Quid vis te alicui preferre:
cū plures doctiores te inue-
niant: ⁊ magis in lege periti.
Si vis vtilit aliq̄d ſcire ⁊ di

ſcere: ama neſciri ⁊ p nihilo
reputari. Hec eſt altiſſima ⁊
vtiliſſima lectio: ſuiipſiꝰ ve-
ra cognitio ⁊ deſpectio. De ſe
ipſo nihil tenere: ⁊ de alijs ſp
bene ⁊ alte ſentire: magna ſa-
piētia eſt ⁊ pfectio. Si videris
aliquē apte peccare uel aliq̄
grauia ppetrare: nō debes te
tn̄ meliorē eſtimare: q2 neſcis
q̄diu poſſis in bono ſtare.
Oēs fragiles ſumꝰ: ȝ tu ne-
minē fragiliorē teipſo teneb.

De doctrina veritatꝫ Cap. iij

Elix quē veritas p ſe do
cet nō p figuras ⁊ voces
trāſeūtes: ſed ſicuti ſe habet.
Noſtra opinio ⁊ nr̄ ſenſus
ſepe nos fallit: ⁊ modicū vi-
det. Quid pdeſt magna ca-
uillatio de occultis ⁊ obſcuris
rebꝰ: de quibꝰ nec arguemur
in iudicio q2 ignorauimus:
Grādis inſipiētia q̄ neglec-
tis vtilibꝰ ⁊ neceſſarijs: vl-
tro intēdimꝰ curioſis ⁊ dāno
ſis. Oculos habētes nō vide
mus. Et quid cure nobis de
generibꝰ ⁊ ſpeciebꝰ: Cui eter
nū vbū loquit: a multis opi-
nionibꝰ expedit. Ex vno ver-
bo oīa ⁊ vnū loquūt oīa: ⁊ hͨ
ē pncipiū qd̄ ⁊ loquit nobis
Nemo ſine illo intelligit: aut
recte iudicat. Cui oīa vnum

ſūt ⁊ oīa ad vnū trahit ⁊ oīa in vno videt: pōt ſtabilis corde eſſe ⁊ in deo pacific⁹ pmanere. O veritas deus fac me vnū tecū i charitate ppetua. Tedet me ſepe multa legere ⁊ audire. In te eſt totum quod volo ⁊ deſidero. Taceāt oēs doctores: ſileāt vniuerſe creature in cōſpectu tuo: tu mihi loq̄re ſol⁹. Quāto aliq̄s magis vnit⁹ ſibi ⁊ interi⁹ ſimplificat⁹ fuerit: tāto plura ⁊ altiora ſine labore intelligit: qꝛ deſup lumē intelligētie accipit. Purus ſimplex ⁊ ſtabilis ſpūs i mult̄ opib⁹ nō diſſipat̄ qꝛ oīa ad dei honorē opat̄: ⁊ i ſe ocioſus ab oī ꝓpria exq̄ſitiōe eē nitit̄. Quis te mag̃ ipedit ⁊ moleſtat: q̄ꝫ tua īmortificata affectio cordis? Bonus ⁊ deuot⁹ hō opa ſua pri⁹ īnt⁹ diſponit: q̄ foꝛ agē debet Nec illa trahūt eū ad deſideria vitioſe iclinatiōis: ſ; ipſe inflectit ea ad arbitriū recte rōnis. Quis habet forti⁹ certamē q̄ꝫ q̄ nitit̄ vicere ſeipſū Et h̄ deberet eē negociū nr̄m vincē videlꝫ ſeipſū: ⁊ q̄tidie ſeipſo foꝛtioꝛē fieri: atqꝫ i meli⁹ aliq̄d ꝑficē. Oīs ꝑfectio i hac vita quādā īꝑfectionē ſibi hꝫ annexā: ⁊ oīs ſpeculatio nr̄a q̄dā caligīe nō caret. Humilꝭ tui cognitio certioꝛ via ē ad deū: q̄ꝫ ꝓfūda ſciētie inq̄ſitio. Nō ē culpāda ſcia: aut q̄libꝫ ſimplex rei noticia: que bona ē i ſe cōſiderata ⁊ a deo oꝛdinata ſ; ꝑferēda ē ſp bona ꝯſcia ⁊ virtuoſa vita. Quia ꝓ plures mag̃ ſtudent ſcire q̄ꝫ bene viuere: iō ſepe errāt: ⁊ pene nullū uel modicū fructū ferūt. O ſi tantā adhiberent diligētiā ad extirpāda vitia ⁊ ꝟtutes iſerēdas: ſicuti ad mouēdas q̄ſtiōes: nō fierent tāta mala ⁊ ſcādala ī populo nec tāta diſſolutio i cenobijs Certe adueniēte die iudicij nō q̄ret a nob̄ q̄d legim⁹: ſed q̄d fecim⁹: nec q̄ꝫ bn̄ diximus ſ; q̄ꝫ religioſe vixim⁹. Dic m̄ vbi ſt̄ mō oēs illi dn̄i ⁊ mg̃ri q̄s bene nouiſti dū adhuc viueret ⁊ i ſtudijs floꝛerēt. Iā coꝝ ꝑbēdas alij poſſidēt: ⁊ neſcio vtꝝ de eis recogitāt. In vita ſua aliq̄d videbāt̄: ⁊ mō d̄ illis tacet̄. O q̄ꝫ cito trāſit gl'ia mūdi Utinā vita eoꝝ ſcie ipſoꝝ ꝯcoꝛdaſſet: tūc bene ſtuduiſſet ⁊ legiſſet. Q̄ꝫ m̄lti peūt ꝑ vanā ſciāꝫ in h̄ ſecl'o q̄ paꝝ curāt de dei ſuitio. Et qꝛ magis eligūt magni eē q̄ꝫ humiles: ideo euaneſcunt in

cogitatiõibꝰ ſuis. Uere ma-
gnus ē qui magnã habet cha
ritatē. Uere magnꝰ eſt qui in
ſe paruus ē: ⁊ ꝓ nihilo oē cul
mē honoris ducit. Uere pru
dens ē ꝗ oīa terrena arbitratᷣ
ut ſtercora: ut xp̄m lucrifaci
at. Et vere bñ doctꝰ ē: ꝗ dei vo
luntatē facit: ⁊ ſuã volunta-
tem relinquit. De prudē
tia in agendis. Cap. iiij.

NOn eſt credēdũ oī ver-
bo nec inſtinctui: ſꝫ cau
te ⁊ lõganimitᷣ res eſt ſm deũ
ponderanda. Proh dolor ſepe
malũ facilius ꝙ bonũ de alio
creditᷣ ⁊ dicitᷣ: ita infirmi ſu-
mus. Sed ꝑfecti viri nõ faci
le credũt oī enarrãti: qꝛ ſciũt
infirmitatē humanã ad ma-
lũ ꝓcliuã ⁊ in verbis ſatis la
bilē. Magna ſapia ē nõ eſſe
p̄cipitē in agēdis: nec ꝑtinaci
ter in ꝓprijs ſenſibꝰ ſtare. Ad
hãc etiã ꝑtinet nõ quibuſlibꝫ
hoīuꝫ verbis credere: nec au-
dita uel credita mox ad alioꝝ
aures effũdere. Cũ ſapiēte ⁊
ꝯſciētioſo viro ꝯſiliũ habe: et
quere potiꝰ a meliore inſtrui:
ꝙ tuas adinuētiões ſeq̇. Bo
na vita facit hoīeꝫ ſapienteꝫ
ſm deũ ⁊ expertũ in multis.
Quãto q̄s in ſe humilior fue
rit ⁊ deo ſubiectior: tãto ī oī-
bus erit ſapiētior ⁊ pacatior.

De lectione ſanctarum
ſcripturarum Cap. v.

UEritas eſt in ſcripturis
ſcis q̄rēda: nõ eloquen-
tia. Oīs ſcriptura ſacra eo
ſpũ debet legi quo facta eſt.
Querere potiꝰ debemꝰ vtili-
tatē in ſcripturis ꝙ ſubtilita-
tem ſmonis. Ita libentᷣ deuo
tos ⁊ ſimplices libros legere
debemꝰ ſicut altos ⁊ ꝓfũdos
Non te offendat auctoritas
ſcribētis vtrũ ꝑue uel magne
litterature fuerit: ſꝫ amor pu
re veritatꝭ te trahat ad legen
dũ. Nõ q̄ras q̇s hoc dixerit:
ſed q̇d dicatᷣ attende. Hoīes
trãſeũt: ſꝫ ꝟitas dñi manet ī
eternũ. Sine perſonaꝝ acce-
ptiõe varijs modis loquitᷣ no
bis deꝰ. Curioſitas nr̄a ſepe
nos impedit in lectiõe ſcriptu
raꝝ: cũ volumꝰ itelligē ⁊ diſ-
cutē: vbi ſimplicitᷣ eſſet trãſ-
eundũ. Si vis ꝓfectũ hauri
re: lege humilitᷣ ſimplicitᷣ ⁊ fi-
delitᷣ: nec vnꝙ̄ velis habē no-
men ſciētie. Interroga libentᷣ
⁊ audi tacēs verba ſcõꝝ: nec
diſpliceãt tibi ꝑabole ſeniorũ
ſine cã enī nõ ꝓferuntur.

De iordīatꝭ affectiõibꝰ Ca. vj

QUandocũꝙ hõ aliq̇d in
ordinate appetit: ſtatim

in ſe inquietꝰ fit. Supbus et auarꝰ nūq̄ꝫ quieſcūt. Pauper ⁊ humilis ſpū in multitudine pacis ꝯuerſant. Hō q̄ necdū pfecte ī ſe mortuꝰ eſt. cito tentat ⁊ vincit in pūis ⁊ vilibus rebꝰ. Infirmꝰ ſpū ⁊ quodā-modo adhuc carnalis ⁊ ad ſēſibilia inclinatꝰ. difficulter ſe pōt a terrenis deſiderijs ex toto abſtrahere. Et iō ſepe habet triſticiā cū ſe ſubtrahit: leuiter etiā indignat ſi quis ei reſiſtit. Si aūt ꝓſecutꝰ fuerit qḋ ꝯcupiſcit: ſtatī ex reatu cōſciētie grauat: q2 ſecutꝰ ē paſſionē ſuā: q̄ nihil iuuat ad pacem quā queſiuit. Reſiſtēdo igit paſſiōibꝰ inuenit vera pax cordis: nō aūt ſeruiendo eis. Nō eſt ḡ pax ī corde hoīs carnalis: nō in hoīe exterioribus dedito: ſ; in feruido ſpūali.

De vana ſpe ⁊ elatione fugienda Cap. vij.

Vanus eſt q̄ ſpem ſuā ponit in hoībꝰ aut in creaturis. Nō te pudeat alijs ſeruire amore ieſu xpī: ⁊ pauperem in hoc ſeculo videri. Nō ſtes ſup teipſū: ſ; in deo ſpem tuā ꝯſtitue. Fac qḋ in te eſt ⁊ deꝰ aderit bone volūtati tue. Nō ꝯfidas in tua ſciētia uel cuiuſq̄ꝫ aſtutia viuēt: ſ; magī dei grā q̄ adiuuat hūiles ⁊ de ſe ꝑſumētes humiliat. Ne glorieris in diuitijs ſi adſūt nec in amicis q2 potētes ſūt: ſ; in deo q̄ oīa ꝑſtat ⁊ ſeipſuꝫ ſup oīa dare deſiderat. Non te extollas de magnitudīe ul pulchritudine corpis: q̄ modica infirmitate corrūpit ⁊ defedat. Nō placeas tibiipſi d̄ habilitate aut ingenio tuo ne diſpliceas deo: cuiꝰ eſt totum q̄cquid boni naturalit habueris. Nō te reputes alijs meliorē: ne forte corā deo deterior habearis: q̄ ſcit quid ē in hoīe. Nō ſupbias de opibꝰ bonis: q2 alit ſunt iudicia dei q̄ꝫ hoīuꝫ: cui ſepe diſplicet quod hoībꝰ placet. Si aliq̄d boni habueris: crede de alijs meliora ut hūilitatē ꝯſerues. Nō nocet ſi oībꝰ te ſupponas: nocet aūt plurimū ſi uel vni te ꝑponas. Iugis pax cū humili: in corde aūt ſupbi zelus ⁊ indignatio frequēs.

De cauenda nimia familiaritate Cap. viij.

Non omni homi reueles cor tuum: ſ; cū ſapiente ⁊ timente deum age cauſam tuā. Cū iuuenibꝰ ⁊ extraneis rarus eſto. Cū diuitibꝰ noli blādiri: ⁊ corā magnatis nō

libent̄ appareas. Cū hūilibus
⁊ ſimplicib⁹: cū deuotis ⁊ mo
rigeratis ſociare: ⁊ q̄ edifica
tiōis ſūt ꝑtracta. Nō ſis fa-
miliaris alicui mulieri: ſ; i coī
oēs bonas mulieres deo com-
mēda. Soli deo ⁊ angelis ei⁹
opta familiaris eē: ⁊ hoīu; no-
ticiā deuita. Charitas haben
da eſt ad oēs: ſ; familiaritas
nō expedit. Quādoq; accidit ut
ꝑſona ignota ex bona fama
luceſcat: cui⁹ tñ p̄ſentia ocu-
los intuētiū obfuſcat. Puta-
mus aliqñ alijs placere ex cō
iūctiōe nr̄a: ⁊ incipim⁹ magis
diſplicere ex moꝝ iꝓbitate
in nobis conſiderata.

De obediētia ⁊ ſubie-
ctione Cap. ix.

Valde magnū ē i obediē
tia ſtare: ſub p̄lato viuē
⁊ ſui iuris nō eē. Multo tu-
ti⁹ ē ſtare in ſubiectiōe q̄ȝ i p̄-
latura. Multi ſūt ſb obediē
tia magis ex neceſſitate q̄ȝ ex
charitate: ⁊ illi penā habēt et
leuiter murmurāt: nec liberta
tē mētis acq̄rēt: niſi ex toto
corde ꝓpt̄ deū ſe ſbijciāt. Cur
re hic uel ibi: nō iuenies q̄etē
niſi i humili ſubiectiōe ſub p̄la
ti regimie. Imaginatio loco-
rū ⁊ mutatio multos fefellit
Verū ē q̄ vnuſq̄ſq; libent̄ agit
ꝓ ſenſu ſuo: ⁊ iclinat̄ ad eos
magis q̄ ſecū ſentiūt. Sȝ ſi de⁹
ē int̄ nos: neceſſe ē ut relinq̄-
mus etiā q̄nq; noſtꝝ ſentire ꝓ
pter bonū pac̄. Quis ē ita ſa
piēs q̄ oia plene ſcire poteſt:
Ergo noli nimis in ſenſu tuo
ꝯfidere: ſ; velis etiā libēt̄ alio-
rū ſenſū audire. Si bonū eſt
tuū ſentire: ⁊ hoc ipſū ꝓpt̄ deū
dimittis ⁊ aliū ſeq̄ris: magis
exīde ꝓficies. Audiui eni ſepe
ſecuri⁹ eē audire ⁊ accipe ꝯſi
liū q̄ȝ dare. Pōt eni ꝯtigē ut
bonū ſit vniuſcuiuſq; ſentire
ſ; nolle alijs acq̄eſcē cū id ra
tio aut cauſa poſtulat: ſignu;
eſt ſupbie ⁊ ꝑtinacie.

De cauēda ſupfluitate
verborum Cap. x.

Caueas tumultū hoīum
q̄ȝtū potes: multū enim
iꝑedit tractat⁹ ſeculariū ge-
ſtoꝝ etiā ſi ſimplici intētiōe ꝓ
ferant̄. Cito.n. inq̄namur va
nitate ⁊ captiuamur. Velle;
me plurieſ tacuiſſe ⁊ int̄ hoīes
nō fuiſſe. Sȝ q̄re tā libent̄ lo-
quimur ⁊ iuicē fabulamur cū
tñ raro ſine leſiōe ꝯſciē ad ſi-
lētiū redim⁹: Iō tā libent̄ lo
quimur: q: ꝑ mutuas locutiōes
ab iuicē ꝯſolari q̄rim⁹: ⁊ cor
diuerſis cogitatiōib⁹ fatiga
tū optam⁹ releuare. Et mul-

tum libenter de his que multum diligimus uel cupimus: uel que nobis contraria ſentimus: libet loqui ꝛ cogitare Sed proh dolor ſepe inaniter ꝛ fruſtra. Nam hec exterior ↄſolatio interioris ꝛ diuine cō ſolationis nō modicū detrimētū ē. Jō vigilādū ē ꝛ orādū ne tēpus ocioſe tranſeat. Si loq̇ licet ꝛ expedit: q̄ edificabilia ſūt loq̄re. Malus vſus ꝛ negligētia ꝓfect⁹ nr̄i multum facit ad incuſtodiā oris nr̄i. Juuat tn̄ nō parū ad ꝓfectū ſpūalē deuota ſpūaliū rerum collatio maxīe vbi pares aīo ꝛ ſpū i deo ſibi ſociantur.

De pace acquirenda ꝛ ꝣelo ꝓficiēdi. Cap. xj.

Multā poſſem⁹ pacē habere: ſi nō vellemus nos cū alioꝝ dictis ꝛ factis q̄ ad noſtrā curā nō ſpectāt occupare. Quō pōt ille diu i pace manere q̄ alienis curis ſe int̄miſcet: q̄ occaſiōes forīſec⁹ q̄rit: q̄ parū uel raro ſe int̄rīſec⁹ colligit. Bti ſimplices: qm̄ multā pacē habebūt. Quare q̇dā ſcōꝝ tā ꝑfecti ꝛ ↄtēplatiui fuerūt: Quia oīo ſeipſos mortificare ab oīb⁹ terrenis deſiderijs ſtuduerūt: ꝛ iō totꝭ medullis cordis deo inherere atq̧ libere ſibi vacare potuerunt. Nos quidem nimium occupamur proprijs paſſionibus: ꝛ de tranſitorijs nimis ſollicitamur. Raro etiā vnum vitium perfecte vincimus: ꝛ ad quotidianum ꝓfectum non accendimur: iō frigidi ꝛ tepidi remanemus. Si eſſem⁹ nobiſipſis ꝑfecte mortui: ꝛ interius minime implicati tunc poſſemus etiā diuina ſapere: ꝛ de celeſti contemplatione aliquid experiri. Totum ꝛ maximū impedimentū eſt quia non ſumus a paſſionibus ꝛ concupiſcentijs liberi: nec perfectam ſanctorum viam conamur ingredi. Qn̄ etiam modicum aduerſitatis occurrit: nimis cito deijcim̄: ꝛ ad humanas ↄſolatiōes cō uertimur. Si niteremur ſic viri fortes ſtare in ꝓlio: profecto auxilium domini viderem⁹ ſuper nos de celo. Ipſe eni certantes ꝛ de gratia ſua ſperantes paratus eſt adiuuare: qui nobis certādi occaſiones procurat: ut vincam⁹ Si tm̄ in iſtis exteriorib⁹ obſeruantijs profectum religionis ponimus: cito finem habebit deuotio noſtra. Sꝫ ad radicē ſecuri ponam⁹: ut pur

gati a paſſionib⁹ pacificā mē
tem poſſideam⁹. Si oī anno
vnū vitiū extirparem⁹: cito
viri ꝑfecti efficeremur. Sed
mō ecōtrario ſepe ſentimus
ut meliores ꝛ puriores in ini-
tio ꝯuerſiōis nos fuiſſe inue
niam⁹: q̄ꝫ poſt multos annos
ꝓfeſſiōis. Feruor ꝛ ꝓfect⁹ nr̄
quotidie deberet creſcere: ſed
nūc ꝓ magno videt̄: ſi q̇s pri-
mi feruoris partē poſſet reti-
nere. Si modicā violētiā fa-
ceremus⁹ in ꝓncipio: tūc poſtea
cūcta poſſem⁹ facere cū leui-
tate ꝛ gaudio. Graue ē aſſue
ta dimittere: ſꝫ grauius⁹ eſt cō-
tra ꝓpriā volūtatē ire. Sed ſi
non vincis parua ꝛ leuia: qn̄
ſupabis difficiliora. Reſiſte
in ꝓncipio inclinationi tue ꝛ
malā deſiſte conſuetudinē ne
forte paulatim ad maiorē te
ducat difficultatē. O ſi ad-
uerteres quantā tibi pacē ꝛ
aliĳs leticiā faceres: teipſū be
ne habēdo: puto ꝙ ſollicitior
eſſes ad ſpiritualē ꝓfectū.

De vtilitate aduer-
ſitatis. Cap. xij.

B Onum eſt nobis ꝙ ali-
quando habemus aliq̄s
grauitates ꝛ contrarietates
quia ſepe hominē ad cor reuo
cant: q̄ten⁹ ſe in exilio eſſe co
gnoſcat: nec ſpem ſuā in aliq̄
re mūdi ponat. Bonū ē ꝙ pa
tiamur qn̄q̄ꝫ cōtradictores ꝛ
ꝙ male ꝛ iꝑfecte de nobis ſen
tiat̄: etiā ſi bene agim⁹ ꝛ intē
dim⁹. Iſta ſepe iuuāt ad hu-
militatē: ꝛ a vana gl̄a nos de
fendūt. Tūc eni meli⁹ iterio
rem teſtē deū querim⁹: qn̄ fo
ris viliṗēdimur ab hoībus: ꝛ
nō bene nobis credit̄. Jō de-
beret ſe hō ī deo totalit̄ firma
re: ut nō eſſet ei neceſſe mul-
tas ꝯſolatiōes q̄rere. Qn̄ hō
bone volūtatis tribulat̄ ul̄ tē
tat̄: aut malis cogitatiōibus
affligit̄: tūc deū ſibi magi ne-
ceſſariū intelligit: ſine q̄ nihil
boni ſe poſſe deꝓhēdit. Tunc
etiā triſtat̄: gemit ꝛ orat ꝓ mi
ſerĳs q̄s patit̄. Tūc tedet eū
diuti⁹ viuere: mortē optat in
uenire: ut poſſit diſſolui ꝛ cuꝫ
xp̄o eē. Tūc etiā bn̄ aduertit
ꝑfectā ſecuritatē ꝛ plenā pa-
cem in mūdo nō poſſe ꝯſtare.

De tentationib⁹ reſi-
ſtendis Cap. xiij.

Q Vandiu in mundo vi-
uimus ſine tribulatiōe
ꝛ tentatione eſſe non poſſu-
mus. Vñ i iob ſcriptū ē. Tē-
tatio ē vita hoīs ſup terram.
Jdeo vnuſq̄ſq̄ ſollicit⁹ eē de
beret circa tētationes ſuas ꝛ

vigilare in oꝛonibꝰ ne diabo-
lus locū inueniret decipiēdi:
q̇ nūq̄ꝫ doꝛmitat: ſ circuit q̄-
rens quē deuoꝛet. Nemo tā
ꝑfectꝰ eſt ⁊ ſanctꝰ q̇ non hēat
aliqn̄ tentatiōes: ⁊ plene eis
carere nō poſſumꝰ. Sūt tn̄ tē
tatiōes hoī ſepe valde vtiles
licꝫ moleſte ſint ⁊ graues: q2
in illis hō humiliať: purgať ⁊
erudiť. Oēs ſci ꝑ multas tri
bulatiōes ⁊ tētatiōes trāſiert
⁊ ꝓfecerūt. Et q̇ bene tētatio
nes ſuſtinere nequiuerūt: re-
pꝛobi facti ſūt ⁊ defecerunt.
Nō ē aliquis oꝛdo tam ſcūs
nec locꝰ tā ſecretꝰ: vbi nō ſint
tentationes uel aduerſitates
Nō ē hō ſecurꝰ a tētatiōibus
totaliť q̄ꝫdiu vixerit: q2 in no
bis ē vn̄ tētamur: ex q̇ in ꝯcu
piſcētia nati ſumꝰ. Una ten
tatiōe ſeu tribulatiōe receden
te alia ſuꝑuenit: ⁊ ſꝑ aliq̇d ad
patiēdū habebimꝰ. Nā bonū
felicitatꝫ nr̄e ꝑdidimꝰ. Mul-
ti querūt tētatiōes fugere: et
grauiꝰ incidūt in eas. Per ſo
lam fugā nō poſſumꝰ vincere
ſ ꝑ patiētiā ⁊ verā humilita-
tem oībꝰ hoſtibꝰ efficimur foꝛ
tioꝛes. Qui tātūmodo exte-
rius declinat nec radicē euel
lit: parꝫ ꝓficiet: imo citius ad
eū tētatiōes redient ⁊ peiꝰ ſen

tiet. Paulatī ⁊ ꝑ patiētiā cuꝫ
lōganimitate deo iuuāte me
lius ſuꝑabis: q̄ꝫ cū duritia et
impoꝛtunitate ꝓpꝛia ſepiꝰ ac
cipe ꝯſiliū in tētatiōe: ⁊ cū tē
tato noli duriť agere: ſ ꝯſo-
lationē ingere: ſic tibi opta-
res fieri. Initiū oīuꝫ malaꝝ
tētationū incōſtātia animi ⁊
ꝑua ad deū ꝯfidētia: q2 ſicut
nauis ſine gubernaclo hīc inde
a fluctibꝰ īpelliť: ita homo re-
miſſus ⁊ ſuū ꝓpoſitū deſerēs
varie tētať. Ignis ꝓbat fer-
rū: ⁊ tētatio hoīeꝫ iuſtū. Ne-
ſcimꝰ ſepe quid poſſumꝰ: ſ tē-
tatio aperit q̇d ſumꝰ. Uigilā
dum ē tn̄ ꝑcipue circa initiū
tētatiōis: q2 tūc faciliꝰ hoſtis
vinciť: ſi oſtiū mētis nullate
nus intrare ſiniť: ſ extra li-
men ſtatī ut pulſauerit illi ob
uiať. Vn̄ q̇dā dixit: Pꝛinci-
pijs obſta: ſero medicina pa-
rať. Cū mala ꝑ lōgas cōua-
luere moꝛas. Nā ꝑmo occur
rit mēti ſimplex cogitatio: de
inde foꝛtꝭ imaginatio: poſtea
delectatio ⁊ motꝰ pꝛauꝰ ⁊ aſ-
ſenſio. Sicq̄ꝫ paulatī ingredi
tur hoſtis malignus ex toto:
dū illi nō reſiſtiť in ꝑncipio.
Et quāto diutiꝰ q̇s ad reſi-
ſtēdū toꝛpuerit: tāto in ſe q̄-
tidie debilioꝛ fit: ⁊ hoſtis cō-

tra eum potentior. Quidam
in principio conuerſionis ſue
grauiores tentationes patiũ
tur: quidam autẽ in fine: qui-
dam ꝟo quaſi per totã vitã
ſuam male habent. Nonnul-
li ſatis leuit̃ tentant̃ ſm diui
ne ordinatiõis ſapiẽtiã ⁊ eq-
tatẽ: q̇ ſtatũ ⁊ merita hoĩuꝫ
pẽſat: ⁊ cũcta ad electoꝝ ſuo
rũ ſalutẽ p̃ordinat. Jõ nõ de
bemus deſperare cũ tẽtamur
ſꝫ eo ferueti⁹ deũ exorare: q̃-
ten⁹ nos ĩ oĩ t̃bulatiõe digne
tur adiuuare: q̇ vtiq̃ ſm di-
ctũ pauli talẽ faciet cũ tẽta-
tiõe ꝓuẽtũ: ut poſſim⁹ ſuſtine
re. Humiliem⁹ ẽ aĩas nr̃as ſb
manu dei ĩ oĩ tẽtatiõe ⁊ tribu
latiõe: q2 humiles ſpũ ſalua-
bit ⁊ exaltabit. Jn tẽtatiõib⁹
⁊ tribulatiõib⁹ ꝓbat̃ hõ quan
tũ ꝓfecit: ⁊ ibi mai⁹ meritum
exiſtit: ⁊ virt⁹ meli⁹ pateſcit.
Nec magnũ ẽ ſi homo deuo-
tus ſit ⁊ feruid⁹ cũ grauitatẽ
nõ ſentit: ſꝫ ſi tẽpore aduerſi-
tatis patient̃ ſe ſuſtinet: ſpes
magni profectus erit. Qui-
dam a magnis tentationib⁹
cuſtodiũtur: ⁊ in paruis quo-
tidianis ſepe vincunt̃: ut hu-
miliati nunq̃ de ſeipſis in ma
gnis confidãt: qui in tam mo
dicis infirmant̃.

De temerario iudicio vitando Cap. xiiij.

AD teipſũ oculos refle-
cte: ⁊ aliorum facta ca-
ueas iudicare. Jn iudicando
alios hõ fruſtra laborat ſepi⁹
errat: ⁊ leuit̃ peccat. Seipſuꝫ
ꝟo iudicãdo ⁊ diſcutiẽdo ſp
fructuoſe laborat. Sic nobis
res cordi eſt: ſic de ea frequẽ-
ter iudicamus. Nã verũ iudi-
ciũ ꝓpt̃ p̃uatũ amorẽ facilit̃
ꝑdim⁹. Si de⁹ ſemp eẽt pura
intẽtio noſtri deſiderij: nõ tã
facilit̃ turbaremur ꝓ reſiſtẽ-
tia ſenſus nr̃i. Sed ſepe aliq̇d
ab intra latet: uel etiã ab ex̃
ↄcurrit: quod nos etiã parit̃
trahit. Multi occl̃te ſeipſos
querũt in reb⁹ quas agunt ⁊
neſciũt. Vident̃ etiã in bona
pace ſtare: qñ res ꝓ eoꝝ velle
fiũt ⁊ ſentire. Si aũt alit̃ fit
q̃ cupiũt: cito mouent̃ ⁊ tri-
ſtes fiũt. Propt̃ diuerſitatẽ
ſenſuũ ⁊ opinionũ: ſatis fre-
quent̃ oriunt̃ diſſenſiões int̃
amicos ⁊ ciues int̃ religio-
ſos ⁊ deuotos. Antiqua cõ-
ſuetudo difficult̃ relinquitur
⁊ vltra ꝓpriũ videre nemo
libenter ducitur. Si rationi
tue magis inniteris vel indu-
ſtrie q̃ ꝟtuti ſubiectiue ieſu
xpi raro ⁊ tarde eris hõ illu-

minat⁹: q̄ꝛ de⁹ vult nos ſibi p̄fecte ſubijci: ⁊ omnē rationē p̄ iſflāmatū amorē trāſcēdē.

De operibus ex charitate factis Cap. xv.

Pro nulla re mūdi ⁊ p̄ nullius hoīs dilectione aliquod malū eſt faciendum ſ; p̄ vtilitate tñ indigentis opus bonū aliqñ intermittēdū eſt: aut etiā p̄ meliori mutandū. Hoc eni facto opus bonum nō deſtruit̄: ſ; in melius commutat̄. Sine charitate op⁹ externū nihil p̄deſt: q̄cq̄d autē ex charitate agit̄ quantūcūq; etiā puū ſit ⁊ reſpectū totū efficit̄ fructuoſū. Magi ſiquidē de⁹ pēſat ex quāto q̄s agit: q̄ȝ quātū q̄s facit. Multum facit qui multū diligit. Multū facit q̄ rē bene facit. Bene facit q̄ magis coītati q̄ȝ ſue volūtati ſeruit. Sepe videt̄ eē charitas: ⁊ ē mag̃ carnalitas: q̄ꝛ carnalis iclinatio p̄pria volūtas: ſpes retributiōis: affect⁹ comoditatis raro abeſſe volūt. Qui verā ⁊ p̄fectā charitatē habet i nulla re ſeipſū q̄rit: ſed dei ſolūmodo gl'iam in oib⁹ fieri deſiderat. Nulli etiā inuidet: quia nullū priuatū gaudiū amat nec in ſeipſo vult gaudere: ſ; in deo ſuper oīa bona optat beatificari. Nemini aliquid boni attribuit: ſed totalit̄ ad deū refert: a quo fontaliter oīa p̄cedūt: in quo finaliter omnes ſancti fruibilit̄ quieſcunt. O qui ſcintillam haberet vere charitatis: profecto omnia terrena ſentiret plena fore vanitatis.

De ſufferētia defectuum aliorum Cap. xvj.

Que hō in ſe uel in alijs emēdare nō valet: debet patient̄ ſuſtinere: donec deus aliter ordinet. Cogita q̄ꝛ forte ſic melius eſt pro tua p̄batione ⁊ patientia: ſine qua nō ſūt multū ponderanda merita noſtra. Debes tamen p̄ talibus impedimentis ſupplicare ut deus tibi dignet̄ ſubuenire: ⁊ poſſis benigne portare. Si quis ſemel aut bis admonitus non acquieſcit: noli cum eo contendere: ſed totuȝ deo cōmitte ut fiat voluntas eius ⁊ honor in omnibus ſeruis ſuis: qui ſcit bene mala in bonum conuertere. Stude patiens eſſe in tolerando alioꝝ defect⁹ ⁊ qualeſcūq; infirmitates: q̄ꝛ ⁊ tu multa habes q̄ ab alijs oportet tolerari. Si nō potes te talē facē q̄lē vis

quō poteris alium habere ad
tuū bn̄placitū? Libēter habe
mus alios ꝑfectos: ⁊ tn̄ ꝓpri
os nō emēdamꝰ defectꝰ. Uo-
lumꝰ ꝙ alij ſtricte corrigant᷑:
⁊ ipſi corrigi nolumꝰ. Diſpli
cet larga alioꝝ licentia: ⁊ tn̄
nobis nolumꝰ negari qđ peti
mus. Alios reſtrigi ꝑ ſtatu-
ta volumꝰ: ⁊ ipſi nullatenꝰ pa
timur ampliꝰ cohiberi. Sic ĝ
patet ꝙ̄ raro ꝓximū ſic̄ noſ-
ipſos penſamus. Si eēnt oēs
ꝑfecti: qđ tūc haberemus ab
alijs ꝓ deo pati? Nūc autem
deꝰ ſic ordinauit: ut diſcamꝰ
alter alteriꝰ onera portare: qꝛ
nemo ſine defectu: nemo ſine
onere: nemo ſibi ſufficiens: ne
mo ſibi ſatis ſapiēs: ſ; oportꝫ
nos inuicē portare: inuicē cō
ſolari: parit᷑ adiuuare inſtrue
re ⁊ admonere. Quāte autē
virtutis quiſqꝫ fuerit: meliꝰ
patet occaſiōe aduerſitatis.
occaſiōes nāqꝫ hoīeȝ fragileȝ
nō faciūt: ſ; q̄lis ſit oſtēdūt.

De monaſtica vita Ca. xvij

OPortet ut diſcas teipſū
in multis frāgere: ſi vis
pacem ⁊ concordiā cum alijs
tenere. Non eſt paruū in mo
naſterijs uel in congregatiōe
habitare: ⁊ ibi ſine querela cō
uerſari: ⁊ vſqꝫ ad mortem fi-
delis ꝑſeuerare. Beatꝰ q̇deȝ
qui ibi bene vixit: ⁊ felicit᷑ cō-
ſumauit. Si vis debite ſtare
⁊ ꝓficere: teneas te tāqꝫ exu-
lē ⁊ ꝑegrinū ſuꝑ terrā. Opor-
tet te ſtultū fieri ꝓpt̄ xp̄m: ſi
vis religioſā ducere vitam.
Habitꝰ ⁊ tōſura modicū ꝯfe
runt: ſ; mutatio moꝝ ⁊ integ̃
mortificatio paſſionū veꝝ fa
ciūt religioſū. Qui aliud q̄-
rit ꝙ̄ pure deū ⁊ aīe ſue ſalu
tem nō inueniet niſi tribula-
tionē ⁊ dolorē. Nō pōt etiam
diu ſtare pacificus: q̇ nō niti
tur eſſe minimus: ⁊ oībꝰ ſbie
ctus. Ad ſeruiēdū veniſti: nō
ad regēdū. Ad patiēdū ⁊ la-
borandū ſcias te vocatū: non
ad ociādū uel fabulādū. Hic
ergo ꝓbant᷑ hoīes ſic̄ aurū in
fornace. Hic nemo pōt ſtare:
niſi ex toto corde ſe voluerit
ꝓpt̄ deū humiliare.

De exēplis ſanctoꝝ
patrū Cap. xviij.

INtuere ſanctoꝝ patrū
viuida exempla: in qui-
bꝰ vera ꝑfectio refulſit ⁊ reli-
gio: ⁊ videbis ꝙ̄ modicū ſit ⁊
pene nihil quod nos agimus.
Heu qđ ē vita noſtra ſi illis
fuerit cōparata? Sci ⁊ amici
xp̄i dn̄o ſeruierūt in fame ⁊ ſiti
in frigore ⁊ nuditate: in labo

re ⁊ fatigatio͂e: ī vigilijs ⁊ ie-
iunijs: in oꝛonib⁹ ⁊ ſcis medi-
tatio͂ib⁹: in pſecutio͂ib⁹ ⁊ op-
pꝛobꝛijs multis. O q̄ mltas
⁊ graues tribulationes paſſi
ſunt apoſtoli: martyres ꝯfeſ-
ſoꝛes: ꝟgines: ⁊ reliq͂ oēs qui
xp̄i veſtigia voluerunt ſequi.
Nā aīas ſuas in hoc mundo
oderūt: ut in eternā vitā eas
poſſiderēt. O q̄ ſtrictā ⁊ ab
dicatā vitā ſci patres in here-
mo duxerūt: q̄ lōgas ⁊ gra-
ues tētatio͂es ꝑtulerūt: q̄ fre-
quent̄ ab inimico vexati ſunt
q̄ crebras ⁊ feruidas oꝛones
deo obtulerūt: q̄ rigidas ab-
ſtinētias ꝑegerūt: q̄ magnū
zelū ⁊ feruoꝛē ad ſpūalē ꝓfe-
ctū habuerūt: q̄ foꝛte bellum
aduerſus edomationē vitio-
rū geſſerūt: q̄ purā ⁊ rectam
intentionē ad deū tenuerūt.
Per diē laboꝛabāt: ⁊ nocti-
bus oꝛationi diuine vacabāt
q̄q̄ laboꝛādo ab oꝛone mēta-
li minime ceſſarēt. Omne tē-
pus vtilit̄ expēdebāt: ois ho-
ra ad vacādū deo breuis vi-
debat̄: ⁊ pꝛe magna dulcedie
ꝯtēplatio͂is etiā obliuioī tra-
debat̄ neceſſitas coꝛpoꝛal' re-
fectio͂is. Oibus diuitijs di-
gnitatib⁹: honoꝛib⁹: amicis ⁊
cognatis renunciabāt: nil de
mūdo habere cupiebant: vix
neceſſaria vite ſumebāt: coꝛ-
poꝛi ſeruire etiā in neceſſitate
dolebāt. Paupes igit̄ erāt re-
bus terrenis: ſ; diuites valde
in grā ⁊ virtutib⁹. Foꝛis ege-
bāt: ſ; int⁹ grā ⁊ ꝯſolatio͂e di-
uina reficiebāt̄. Mūdo erāt
alieni: ſ; deo ꝓximi ac fami-
liares amici. Sibiipſis vide-
bant̄ tāq̄ nihili ⁊ huic mūdo
deſpecti: ſ; erāt in ocul' dei pꝛe-
cioſi ⁊ electi. In vera humili-
tate ſtabāt: in ſimplici obediē-
tia viuebāt: in charitate ⁊ pa-
tiētia ambulabāt: ⁊ iō quoti-
die in ſpū ꝓficiebāt: ⁊ magnā
apud deū grām obtinebant.
Dati ſunt in exēplū oib⁹ reli-
gioſis ⁊ pl⁹ ꝓuocare nos de-
bent ad bene ꝓficiēdū: q̄ tepi-
doꝝ numerus ad relaxādum.
O quātus feruoꝛ oiuȝ reli-
gioſoꝝ in ꝑncipio ſue ſcē in-
ſtitutio͂is fuit: O quāta de-
uotio oꝛonis: quāta emulatio
virtutis: q̄ magna diſcipli-
na viguit: quāta reuerētia ⁊
obediētia ſub regula mḡri in
oib⁹ effloꝛuit. Teſtant̄ adhuc
veſtigia derelicta ꝙ vere viri
ſci ⁊ ꝑfecti fuerūt: qui tā ſtre-
nue militātes mūdū ſuppedi-
tauerunt. Jā magnus putat̄
ſi quis trāſgreſſoꝛ nō fuerit:

ſi quis quod accepit cum pa-
tiētia tolerare potuerit. Ob
tepoꝛis ꝛ negligētie ſtat⁹ no
ſtri: ꝙ tā cito declinam⁹ a pri
ſtino feruoꝛe: ꝛ iā tedet viuē
ꝑ laſſitudine ꝛ tepoꝛe. Utinā
in te penitus nō doꝛmitet ꝓ-
fect⁹ virtutū: qui multa ſe-
pius exēpla vidiſti deuotoꝝ.

De exercitijs boni
religioſi Ca.xix.

Vita boni religioſi oib⁹
virtutib⁹ pollere debet:
ut ſit talis interi⁹: qualis vi-
detꝛ hoib⁹ exterius. Et meri-
to multo plus debet eſſe int⁹
ꝙ qd̄ cernitꝛ foris: quia inſpe
ctoꝛ nr̄ eſt deus: quē ſūmope
reuereri debem⁹ vbicūqꝫ fue-
rimus: ꝛ tāqꝫ angeli in ɔſpe-
ctu ei⁹ mūdi incedere. Omni
die renouare debem⁹ ꝓpoſitū
noſtrū ꝛ ad feruoꝛē nos exci
tare quaſi hodie pͥmū ad cō-
uerſionē veniſſem⁹: atqꝫ dicē
Adiuua me dn̄e de⁹ meus in
bono ꝓpoſito ꝛ ſcō ſeruitio tuo
ꝛ da mihi nūc hodie ꝑfecte
incipere: qꝛ nihil eſt quod ha
cten⁹ feci. Scd̄m ꝓpoſitū no
ſtrū curſus ꝓfectus noſtri ꝛ
multa diligētia op⁹ eſt bene
ꝓficere volēti. Qꝛ ſi foꝛtitꝛ ꝓ-
ponens ſepe deficit: qd ille q
raro aut min⁹ fixe aliqd ꝓpo
nit? Varijs tn̄ modis ɔtigit
deſertio ꝓpoſiti noſtri: ꝛ le-
uis omiſſio exercitioꝝ vix ſi-
ne aliquo diſpendio tranſit.
Juſtoꝝ ꝓpoſitū in grā dei po
ti⁹ ꝙ in ꝓpͥa ſapiētia pēdet
in quo ꝛ ſemꝑ ɔfidūt quicqd
arripiūt. Nā homo ꝓponit: ſꝫ
de⁹ diſponit: nec ē in hoīe via
ei⁹. Si pietatis cauſa aut fra
terne vtilitatis ꝓpoſito qnqꝫ
ɔſuetū omittitꝛ exercitiū: fa-
cile poſtea poterit recuperari
Si aūt tedio animi aut ne-
gligētia faciliter relinquitur
ſatis culpabile eſt ꝛ nociuum
ſentietꝛ. Conemur quātū poſ-
ſum⁹: adhuc leuitꝛ deficiem⁹
in multis. Semꝑ tn̄ aliquid
certi ꝓponendū eſt: ꝛ illa pꝛe
cipue que ampli⁹ nos īpediūt
Exterioꝛa noſtra ꝛ interioꝛa
paritꝛ nobis ſcrutāda ſunt et
oꝛdināda: qꝛ vtraqꝫ expediūt
ad ꝓfectū. Si nō cōtinue te
vales colligere: ſaltē interdū ꝛ
ad minus ſemel in die: mane
videlꝫ aut veſpe. Mane ꝓpo
ne: veſpe diſcute moꝛes tuos
q̄lis hodie fuiſti in ꝟbo ope
ꝛ cogitatiōe: qꝛ in his ſepius
foꝛſitan deū offendiſti ꝛ ꝓxi
mū. Accinge te ſicͭ vir ꝯ dia
bolicas nequitias: frena gulā
ꝛ oēꝫ carnis inclinationē fa-

ciliꝰ frenabis. Nūꝗ̄ ſis ex toto ocioſus: ſꝫ aut legens aut ſcribēs aut orās aut meditās aut aliq̇d vtilitati ꝓ coī laborans. Corporalia exercitia diſcrete ſūt agēda: nec oībꝰ eq̄lit̄ aſſumēda. Que coīa nō ſūt nō ſūt foris oſtēdēda: nā i ſecreto tutiꝰ exercent̄ priuata. Cauendū tn̄ ne piger ſis ad coīa ⁊ ad ſingularia ꝓmptior ſꝫ expletis integre ⁊ fidelit̄ debitis ⁊ iniūctis: ſi iā vltra vacat. redde te tibi ꝓut deuotio tua deſiderat. Nō poſſunt oēs habere vnū exercitiū: ſꝫ aliud iſti: aliud illi magis deſeruit. Etiā ꝓ tēpoꝝ ꝯgruētia diuerſa placēt exercitia: q2 alia in feſtis: alia in feriatꝫ magis ſapiūt diebꝰ. Alijs indigemus tpe tētatiōis: ⁊ alijs tpe pacꝫ ⁊ quietꝫ. Alia cū triſtamur libet cogitare: ⁊ alia cū leti in dn̄o fuerimꝰ. Circa p̄ncipalia feſta renouāda ſunt bona exercitia: ⁊ ſcōꝝ ſuffragia feruentiꝰ implorāda. De feſto in feſtū ꝓponere debemꝰ q̄ſi tūc de hoc ſeculo migraturi ſimꝰ: ⁊ ad eternū feſtū peruēturi. Ideoqꝫ ſollicite nos p̄pare debemꝰ in deuotꝫ tpibꝰ: ⁊ deuotiꝰ ꝯuerſari atqꝫ omnē obſeruantiā ſtrictiꝰ cuſtodire tāqꝫ in breui p̄miū laboris noſtri a deo percepturi. Et ſi dilatū fuerit credamꝰ nos minꝰ bene p̄paratos atqꝫ indignos tante adhuc glorie: que reuelabit̄ in nobis tempore prefinito: ⁊ ſtudeamꝰ nos melius ad exitum preparare. Beatus ſeruus ait euāgeliſta lucas: quē cū venerit dominus inuenerit vigilantem. Amen dico vobis ſuper omnia bona ſua conſtituet eum.

De amore ſolitudinis ⁊ ſilentij Cap̄. xx.

Quere aptū tempus vacandi tibi: ⁊ de beneficijs dei frequēter cogita. Relinque curioſa. Tales perlege materias que cōpunctionem magis preſtant ꝗ̄ occupationē. Si te ſubtraxeris a ſup̄fluis locutionibꝰ ⁊ ocioſis circuitionibꝰ: nec nō a nouitatibꝰ ⁊ rumoribꝰ audiēdis inuenies tēpꝰ ſufficiēs ⁊ aptū ꝓ bonis meditatōibꝰ īſiſtēdis. Maximi ſcōꝝ humana ꝯſortia: vbi poterāt vitabāt: ⁊ deo in ſecreto viuere eligebāt. Dixit quidā: Quotiēs int̄ hoīes fui: minor hō redij. Hoc q̇ppe ſepiꝰ expimur: qn̄ diu ꝯfabulamur. Faciliꝰ eſt oio tacere: ꝗ̄ verbo nō excedere. Faciliꝰ

eſt domi latere: ꝗ̄ foris ſe poſ-
ſe ſufficient̄ cuſtodire. Qui
igit̄ intēdit ad interiora ⁊ ſpi
ritualia ꝑuenire: oportet eum
cū ieſu a turba declinare. Ne
mo ſecure apparet: niſi qui li
bent̄ latet. Nemo ſecure p̄eſt
niſi q̇ libent̄ ſubeſt. Nemo ſe-
cure p̄cipit: niſi q̇ libent̄ obedi
re didicit. Nemo ſecure gau-
det: niſi q̇ bone ꝯſcīe teſtimo-
niū habet. Nemo ſecure loq̇
tur: niſi q̇ libent̄ tacet. Semꝑ
tn̄ ſcoꝝ ſecuritas plena timo
ris dei extitit. Nec eo minꝰ
ſolliciti ⁊ humiles in ſe fue-
runt: q2 magnis virtutibus ⁊
grā emicuerūt. Prauoꝝ aūt
ſecuritas ex ſupbia ⁊ p̄ſum-
ptiōe orit̄ ⁊ in fine in deceptio
nē ſui vertit̄. Nūꝗ̄ ꝓmittas
tibi ſecuritatem in hac vita:
ꝗ̄uis bonꝰ videaris cenobita
aut deuotus heremita. Sepe
meliores in eſtimatiōe hoīuꝫ
grauiꝰ periclitati ſunt ꝓpter
ſuā nimiā cōfidentiā. Unde
multis vtiliꝰ eſt ut nō peni-
tus tentatiōibꝰ careāt: ſ; ſe
piꝰ impugnent̄: ne nimiū ſecu
ri ſint: ne forte in ſupbiā ele-
uent̄: ne etiā ad exteriores cō
ſolatiōes licētiꝰ declinēt. O q̇
nūꝗ̄ tranſitoriā leticiā que-
reret: q̇ nūꝗ̄ cū mūdo ſe oc-
cuparet: ꝗ̄ bonā ꝯſciam ſua-
ret. O q̇ omnē vanā ſollici-
tudinē amputaret: ⁊ dūta-
xat ſalutaria ac diuina cogi
taret: ⁊ totā ſpem ſuā in deo
ꝯſtitueret: ꝗ̄ magnā pacē et
quietē poſſideret. Nemo di-
gnus eſt celeſti ꝯſolatiōe niſi
diligent̄ ſe exercuerit in ſcā
cōpūctiōe. Si vis cordetenꝰ
cōpūgi: intra cubile tuū ⁊ ex
clude tumultꝰ mūdi: ſic̄ ſcri-
ptū eſt: In cubilibꝰ veſtris cō
pungimini. In cella inuenies
qđ deforis ſepiꝰ amittes. Cel
la ꝯtinuata dulceſcit: ⁊ male
cuſtodita tediū generat. Si
in p̄ncipio ꝯuerſionis tue be-
ne eā incolueris ⁊ cuſtodier̄:
erit tibi poſtea dilecta amica
⁊ gratiſſimū ſolatiū. In ſilē
tio ⁊ quiete ꝓficit aīa deuo-
ta ⁊ diſcit abſcōdita ſcriptu
raꝝ: ibi inuenit fluēta lachry-
maꝝ: quibus ſingulis nocti-
bꝰ ſe lauet ⁊ mūdet: ut ꝯdito
ri ſuo tāto familiarior fiat:
quāto lōgiꝰ ab oī ſeculari tu-
multu degit. Qui g̊ ſe abſtra
hit a notis ⁊ amicis: appropin-
quabit illi deꝰ cū angelis ſcīs
Meliꝰ eſt latere ⁊ ſui curam
agere: ꝗ̄ ſe neglecto ſigna fa
cere. Laudabile ē hoī religio
ſo raro foras ire: fugere vi-

deri: nolle etiã hoïes videre. Quid vis videre: qđ nõ licʒ habere? Trãſit mũdus ⁊ ꝯcupiſcẽtia eiꝰ. Trahũt deſideria ſenſualitatꝫ ad ſpaciandũ ſʒ cũ hora trãſierit quid niſi grauitatẽ ꝯſcientie ⁊ cordis diſperſionẽ importas? Letus exitꝰ triſtẽ ſepe reditũ parit. ⁊ leta vigilia ſerotina triſte mane facit. Sic oẽ carnale gaudiũ blande intrat: ſed in fine mordet ⁊ perimit. Quid potes alibi videre: qđ hic nõ vides? Ecce celũ ⁊ terrã ⁊ oïa elemẽta: nã ex iſtis oïa ſunt facta. Quid potes alicubi videre: qđ diu põt ſub ſole ꝑmanere? Credis te forſitan ſatiari: ſʒ nõ poteris ꝑtingere. Si cũcta videres ꝑſentia: qđ eẽnt niſi viſio vana. Leua oculos tuos ad deũ in excelſis et ora ꝓ pctĩs tuis ⁊ negligentijs. Dimitte vana vanis: tu aũt intẽde illis q̃ tibi p̄cepit deꝰ. Claude ſuꝑ te oſtiũ tuũ ⁊ voca ad te ihm dilectũ tuũ. Mane cũ eo in cella: qꝛ nõ inuenies alibi tãtã pacẽ. Si nõ exiſſes: nec q̃cq̃ de rumoribꝰ audiſſes: meliꝰ in bona pace ꝑmanſiſſes. Ex quo noua delectat aliq̃n audire: oportʒ te exinde turbationẽ cordis tolerare.

De compunctione cordis. Cap. xxj.

SI vis aliq̃d ꝓficere: cõſerua te in timore dei: ⁊ noli eſſe nimis liber. ſʒ ſub diſciplina cohibe oẽs ſẽſus tuos nec inepte te tradas leticie. Da te ad cordis cõpũctionẽ: ⁊ inuenies deuotionẽ. Cõpũctio mlta bona apit: q̃ diſſolutio cito ꝑdẽ ꝯſueuit. Mirũ eſt ꝙ hõ poſſit vnq̃ ꝑfecte letari in hac vita: q̃ ſuũ exiliuʒ ⁊ tã multa ꝑicula aïe ſue conſiderat ⁊ ꝑẽſat. Propť leuitatẽ cordis ⁊ negligentiã defectuũ noſtroꝝ nõ ſentimꝰ aïe noſtre dolores: ſʒ ſepe vane ridemꝰ qñ merito flere deberemus. Nõ ẽ vera libertas nec bona leticia: niſi in timore dei cũ bona ꝯſciẽtia. Felix q̃ abijcere põt oẽ ĩpedimẽtũ diſtractiõis: ⁊ ad vnionẽ ſe redigẽ ſcẽ cõpũctiõis. Felix q̃ a ſe abdicat quicq̃d cõſciẽtiã ſuam maculare poteſt uel grauare. Certa viriliť: ꝯſuetudo conſuetudine vincit. Si tu ſcis hoïes dimittere: ipſi te dimittent tua facta facere. Nõ attrahas tibi res alioꝝ: nec te implices cauſis maioꝝ. Habe ſemꝑ oculũ ſuꝑ te primũ: et admoneas teipſũ ſpecialiter

pre oib⁹ tibi dilectis. Si non
habes fauorē hoīuz: noli ex h
triſtari: ſ₃ hoc ſit tibi graue:
q₂ non habes te ſatis bene et
circūſpecte ſic̄ deceret dei ſer
uum ⁊ deuotū religioſū ꝯuer
ſari. Utili⁹ eſt ſepe ⁊ ſecurius
ꝙ hō nō habeat multas ꝯſo
latiōes in hac vita ſcḋm carnē
p̄cipue tñ ꝙ diuinas nō habe
m⁹: aut rari⁹ ſentim⁹: nos in
culpa ſumus: q₂ cōpunctionē
cordis nō q̄rim⁹ nec vanas ⁊
externas oīo abijcim⁹. Co-
gnoſce te indignū diuina cō-
ſolatiōe: ſ₃ magis dignū mul
ta tribulatiōe. Qñ hō pfecte
eſt cōpunct⁹: tunc grauis et
amar⁹ eſt ei tot⁹ mūd⁹. Bo
nus hō ſufficiētē inuenit ma
teriā dolēdi ⁊ flēdi. Siue eni
ſe ꝯſiderat: ſiue de ꝓximo pēſat
ſcit q₂ nemo ſine tribulatiōe
hic viuit. Et quāto ſtrictius
ſeſe ꝯſiderat: tāto ampli⁹ do-
let. Materie iuſti doloris et
interne cōpunctiōis ſūt pctā
⁊ vitia noſtra: qb⁹ ita inuo-
luti iacem⁹ ut raro celeſtia cō
tēplari valeam⁹. Si frequen
ti⁹ de morte tua ꝙ̄ de lōgitu
dine vite tue cogitares: nōdu
biū quin feruēti⁹ te emēda-
res. Si etiā futuras inferni
ſiue purgatorij penas cordia
liter ꝑpēderes: credo ꝙ libenē
laborē ⁊ dolorē ſuſtineres: et
nihil rigoris formidares. Sz
q₂ ad cor iſta nō trāſeūt ⁊ blā
dimēta adhuc amam⁹: iō fri-
gidi ⁊ valde pigri remanem⁹
. Sepe ē inopia ſpūs: vñ tam
leuit̄ ꝯquerit̄ miſer corpus.
Ora igit̄ humilit̄ ad dñm ut
det tibi cōpūctiōis ſpm̄: ⁊ dic
cū ꝓpheta: Ciba me dñe pa-
ne lachrymaꝝ: ⁊ potū da m̄
in lachrymis in menſura.

De ꝯſideratiōe humane mi
ſerie. Cap. xxij.

Miſer es vbicūꝙ fueris
⁊ quocūꝙ te verteris:
niſi ad deū te ꝯuertas. Quid
turbaris q₂ non ſuccedit tibi
ſic̄ vis ⁊ deſideras? Quis eſt
q̄ habet oīa ſcḋm ſuā volūtatē?
Nec ego: nec tu: nec aliqs ho
minū ſup terrā. Nemo eſt in
mūdo ſine aliq̄ tribulatiōe ul̄
anguſtia: q̄uis rex ſit uel pa
pa. Quis ē q̄ meli⁹ h₃? vtiꝙ
q̄ ꝓ deo aliqd pati valet. Di-
cūt multi imbecilles ⁊ infirmi
Ecce ꝙ̄ bonā vitā ille hō ha-
bet: ꝙ̄ diues: ꝙ̄ potēs: ꝙ̄ excel
ſus: ꝙ̄ magnus: ⁊ ꝙ̄ pulcher.
Sz attēde ad celeſtia bona: ⁊
videbis ꝙ oīa iſta tpalia nul
la ſūt: ſ₃ valde incerta ⁊ mag
grauātia: q₂ nūꝙ̄ ſine ſollici-

tudine ꝛ timore poſſideẽt. Nõ eſt hoīs felicitas habẽ tp̄alia ad abũdãtiã: ſ; ſufficit ei mediocritas. Vere miſeria ẽ viuere ſup terrã. Quãto hõ voluerit eẽ ſpũalior: tãto pſens vita fit ei amarior: q2 ſentit meli⁹ ꝛ videt clari⁹ hũane corruptiõis defect⁹. Nã comedere bibere vigilare dormire quieſcẽ laborare ꝛ ceteris neceſſitatib⁹ nature ſbiacere: dere magna miſeria eſt ꝛ afflictio hoī deuoto: q̄ libẽt eẽt abſolut⁹ ꝛ liber ab oī pctõ. Valde.n. grauat iterior hõ neceſſitatib⁹ corporalib⁹ i h̄ mũdo Vñ ꝓpha deuote rogat q̄ten⁹ liber ab iſtis eẽ valeat dicẽs: De neceſſitatib⁹ meis erue me dñe. S; de nõ cognoſcẽtib⁹ ſuã miſeriã: ꝛ ãpli⁹ de illis q̄ diligũt hãc miſerã ꝛ corruptibilẽ vitã. Nã i tãtũ q̄dã hãc ãplectũt: l; etiã vix neceſſaria laborãdo aut meditãdo habeãt: vt ſi h̄ poſſẽt ſp viuẽ de reḡ dei nihil curarẽt. O iſani ꝛ ifideles corde: q̄ tã ꝓfũde i t̄ris iacẽt ut nil niſi carnalia ſapiãt. S; miſeri adh̄ i fine grauit ſentiẽt q̄ꝫ vile ꝛ nihilũ erat q̄d amauerũt. Sci aũt dei ꝛ oẽs deuoti amici xp̄i nõ attẽderũt q̄ carni placuerũt: nec q̄ i h̄ tpe floruerũt: ſ; tota ſpes eoꝝ ꝛ itẽtio ad eẽna bona anhelabat. ferebat totũ deſideriũ eoꝝ ad mãſura ꝛ inuiſibilia: ne amore viſibilium traherẽt ad infima. Noli frater amittere ꝯfidẽtiã ꝓficiẽdi ad ſpũalia: adhuc habes tẽpus ꝛ horã. Quare vis ꝓcraſtinare ꝓpoſitũ tuũ: Surge ꝛ in inſtãti incipe ꝛ dic: Nũc tẽpus ẽ faciẽdi: nũc tẽpus eſt pugnãdi: nũc tempus aptum eſt emẽdandi. Quãdo male habes ꝛ tribularis: tũc tẽpus eſt ꝓmerẽdi. Oportꝫ te trãſire p̄ ignẽ ꝛ aquã anteq̄ꝫ uenias in refrigeriũ. Niſi t̄ vim fecer̄is: vitiũ ñ ſupabis. Qdiu iſtud fragile corp⁹ gerimus: ſine pctõ eẽ nõ poſſumus: nec ſine tedio ꝛ dolore viuẽ. Libẽt haberem⁹ ab oī miſeria quietẽ: ſ; q2 p̄ pctm̄ p̄didim⁹ inocẽtiã: amiſim⁹ etiã veram btitudinẽ. Jdõ oportꝫ nos tenere patiẽtiã: ꝛ dei expectare miſericordiã: donec trãſeat iniq̄tas h̄: ꝛ mortalitas abſorbeat a vita. O q̄nta fragilitas hũana q̄ ſp ꝓna ẽ ad vitia: hodie cõfiter̄ pctã tua: ꝛ cras iteꝝ ꝑpetras ꝯfeſſa. Nũc ꝓponis cauere: ꝛ p⁹ horã agis q̄ſi nihil propoſuiſſes. Merito ḡ

noſipſos humiliare poſſum⁹: nec vnq̄ aliq̄d magni de nobis ſentire: q2 tā fragiles ⁊ iſtabiles ſum⁹. Cito etiā pōt pdi p negligētiā: qd̄ multo labore vix tādē acq̄ſitū ē p gratiā. Quid fiet ē nobis adhuc in fine: q̄ tepeſcim⁹ tā mane. Ve nobis ſi ſic volum⁹ declinare ad quietē: q̄ſi iā pax ſit ⁊ ſecuritas: cū necdū appareat veſtigiū vere ſcitatis in nr̄a ꝯuerſatiōe. Bene op⁹ eēt q̄ adhuc iter inſtitueremur tanq̄ boni nouitij ad mores optimos ſi forte ſpes eſſet de aliq̄ futura emēdatiōe ⁊ maiori ſpirituali ꝓfectu.

De meditatione mortis. Cap. xxiij

Valde cito erit tecū hoc factū. Vide alit̄ quō te habeas: hodie hō ē ⁊ cras non cōparet. Cū aūt ſublat⁹ fuerit ab oculis: cito etiā tranſit a mēte. O hebetudo ⁊ duricia cordis hūani q̄ ſolū p̄ſentia meditat̄: ⁊ futura nō magis p̄uidet. Sic te in oī facto ⁊ cogitatu deberes tenere q̄ſi ſtati eēs moritur⁹. Si bonā ꝯſciētiā haberes: nō multum mortē timeres. Meli⁹ eēt pec cata cauere: q̄ mortē fugere. Si hodie nō es paratus: quō cras eris? Cras eſt dies icerta: ⁊ quid ſcis ſi craſtinū habebis? Quid ꝓdeſt diu viuere: qn̄ tā parū emēdamur? Ab lōga vita nō ſp emēdat: ſꝫ ſepe culpā magis auget. Vtinā p vnā diē bene eſſem⁹ ꝯuerſati in hoc mūdo. Multi ānos cōputāt ꝯuerſiōis: ſꝫ ſepe pu⁹ eſt fruct⁹ emēdatiōis. Si formidoloſū eſt mori: forſitan periculoſi⁹ eſt diuti⁹ viuē: Beatus q̄ horā mortis ſue ſp ante oculos habet ⁊ ad moriēdū ſe q̄tidie ſe diſponit. Si vidiſti aliq̄n hoīe3 mori: cogita quia ⁊ tu p eādē viā trāſibis. Cū mane fuerit: puta te ad veſperū nō ꝑuētur̄. Veſpe aūt facto mane nō audeas tibi polliceri Semp ḡ parat⁹ eſto: ⁊ talit̄ viue: ut nūq̄ te impatū mors inueniat. Multi ſubito ⁊ improuiſe moriūt̄: nā hora q̄ nō putat̄ fili⁹ hoīs ventur⁹ ē. Qn̄ illa extrema hora venerit: multū alit̄ ſentire incipies de tota vita tua p̄terita ⁊ valde dolebis q̄ tā negligēs ⁊ remiſſ⁹ fuiſti. Q̄ felix ⁊ prudēs q̄ talis nūc nitit̄ eſſe in vita: q̄lis optat inueniri in morte. Dabit nāq̄ magnā ꝯfidētiā feliciter moriēdi pfect⁹ ꝯtēptus mūdi: feruēs deſideriū in vir

tutib⁹ pficiēdi:amoꝛ diſcipli
ne:laboꝛ penitētie: pmptitu-
do obediētie:abnegatio ſui:⁊
ſupportatio cuiuſlibet aduer-
ſitatis p amore xpi. Multa
bona potes opari dū ſan⁹ es:
ſ3 infirmat⁹ neſcio qd poteris.
Pauci ex infirmitate emēdā
tur:ſic ⁊ q multū pegrinant
raro ſanctificāt. Noli ɔfidē
ſup amicos ⁊ pximos nec in
futurū ſalutē tuā differas: qꝛ
citi⁹ obliuiſcent tui hoies q̄3
eſtimas. Meli⁹ eſt nūc tēpe-
ſtiue puidere ⁊ aliqd boni p̄-
mittere:q̄3 ſup alioꝝ auxilio
ſperare. Si nō es p teipſo ſol
licit⁹ mō:quis erit p te ſolli-
cit⁹ in futuro. Nūc tēpus eſt
valde pcioſū: ſ3 proh dolor q
hoc inutili⁹ expēdis:in quo p
mereri vales vnde eternalit
viuas. Veniet qn vnū diē ſeu
horā p emēdatiōe deſiderabis
⁊ neſcio an ipetrab. Eya cha-
riſſime o quāto periculo te po
teris liberare: de q̄3 magno ti
more eripe:ſi mō ſp timorat⁹
fueris ⁊ de morte ſuſpectus.
Stude nūc talit viuere:ut in
hora mortꝭ valeas poti⁹ gau-
dere q̄3 timere. Diſce nūc mo
ri mūdo:ut tūc icipias viuerē
cū xpo. Diſce nūc oīa ɔtēnē
ut tūc poſſis libere ad xp̄3 per
gere. Caſtiga nūc corp⁹ tuū
p penitētiā:ut tūc valeas cer
tā habere ɔfidentiā. Ab ſtul
te qd cogitas te diu victurū
cū nullū diē habeas ſecurum
Qz multi decepti ſūt:⁊ inſpe-
rate de corpe extracti. Quo-
ties audiſti a dicētib⁹:qꝛ ille
gladio cecidit:ille ſubmerſus
eſt:ille ab alto ruēs ceruicem
fregit:ille manducādo obri-
guit:ille ludēdo finē fecit:ali
us igne:ali⁹ ferro:ali⁹ peſte:⁊
alius latrocinio periit: ⁊ ſic
oīu3 finis mors eſt: ⁊ vita ho
minū tāq̄3 vmbra ſubito per-
trāſit. Quis memorabit tui
poſt mortē:⁊ qs orabit p te.
Age age nūc chariſſime qc-
quid agere potes:qꝛ neſcis qn
morieris: neſcis etiā qd tibi
p⁹ mortē ſequet. Dū tēpus ha
bes ɔgrega tibi diuitias imor
tales. Preter ſalutē tuā nihil
cogites:ſolū q dei ſūt cures.
Fac nūc tibi amicos venerā-
do dei ſcōs ⁊ eoꝝ act⁹ imitan
do:ut cū defeceris in hac vi-
ta illi te recipiāt in eterna ta
bernacula. Serua te tāq̄3 per
egrinū ⁊ hoſpitē ſup terram:
ad quē nihil ſpectat de mūdi
negociis. Serua cor liberū:⁊
ad deū ſurſū erectū:qꝛ nō ha
bes hic manentē ciuitatē. Il-

luce ꝑces ⁊ gemitꝰ q̄tidianos
cū lacrymis dirige: ut ſpūs
tuꝰ mereat̄ poſt mortē ad do-
minū feliciť trāſire. Amen.

De iudicio ⁊ penis pec
catoꝝ. Cap. xxiiij.

In oībꝰ rebꝰ reſpice fi-
nem: ⁊ q̄liť ante diſtri-
ctū iudicē ſtabis: cui nihil eſt
occultū: q̇ muneribꝰ nō pla-
cat̄: nec excuſatiōes recipit: ſ
q̇d iuſtū eſt iudicabit. O mi
ſerrime ⁊ inſipiēs peccator q̇d
reſpōdebis deo oīa mala tua
ſciēti: q̇ interdū formidas vul-
tum hoīs irati. Et quid non
ꝓuides tibi in die iudicij: qn̄
nemo poterit ꝑ aliū excuſari
uel defēdi: ſ vnuſquiſq̧ ſuf-
ficiēs onꝰ erit ſibiipſi. Nunc
labor tuꝰ eſt fructuoſus: fle-
tꝰ acceptabilis: gemitꝰ exau-
dibilis: dolor ſatiſfactoriꝰ et
purgatiuus. Habet magnū ⁊
ſalubre purgatoriū patiēs hō
q̇ ſuſcipiēs iniurias plꝰ dolet
de alterꝰ malicia: q̄ȝ de ſua i-
iuria: q̇ ꝓ ꝯtrariātibꝰ ſibi li-
benť orat: ⁊ ex corde culpas
indulget: q̇ veniā ab alijs pe-
tere nō retardat: q̇ facilꝰ mi
ſereť q̄ȝ iraſciť: q̇ ſibiipſi vio-
lentiā frequēť facit: ⁊ carnē
ſuā oīo ſpiritui ſubiugare co
nat̄. Melꝰ eſt modo purga-
re pctā ⁊ vitia reſecare: q̄ȝ in
futuro purganda reſeruare.
Vere noſipſos decipimꝰ ꝑ in-
ordinatū amorē quē ad car-
nē habemus. Quid aliud ille
ignis deuorabit niſi pctā tua.
Quāto amplꝰ tibiipſi nunc
ꝑcis: ⁊ carnē ſequeris: tanto
duriꝰ poſtea lues: ⁊ maiorem
materiā ꝯburēdi reſuas. in q̇
bus hō peccauit: i illis grauiꝰ
puniet̄. Ibi accidioſi ardēti-
bꝰ ſtimulis purgent̄: ⁊ guloſi
ingēti fame ac ſiti cruciabūť
Ibi luxurioſi ⁊ voluptatum
amatores ardēti pice ⁊ feti-
do ſulphure ꝑfūdent̄. Et ſic
furioſi canes ꝓ dolore inuidio
ſi vlulabūt. Nullū vitiū erit
q̇d ſuū ꝓpriū cruciatū nō ha
bebit. Ibi ſuꝑbi oī ꝯfuſiōe re-
plebūť: ⁊ auari miſerrima ege
ſtate artabunť. Ibi erit vna
hora grauior in pena: q̄ȝ hic cen
tū anni in amariſſima penitē
tia. Ibi nulla requies ē ⁊ nul
la ꝯſolatio dānatꝭ. Hic tamē
interdū ceſſat̄ a laboribꝰ atq̧
amicoꝝ fruit̄ ſolatijs. Eſto
mō ſollicitꝰ ⁊ dolēs ꝓ peccatꝭ
tuis: ut in die iudicij ſis ſecu
rus cū beatis. Tūc enī iuſti
ſtabūt in magna ꝯſtātia ad-
uerſus eos q̇ ſe anguſtiaue-
rūt ⁊ deꝑſſerūt. Tūc ſtabit

ad iudicādū:q̄ mō ſe ſubijcit hūilit iudicijs hoīuȝ. Tunc magnā fiduciā hēbit paup̱ et humilis:⁊ pauebit vndiq̄ʒ ſuperbus. Tunc videbit ſapiēs in hoc mūdo fuiſſe:qui ꝓ xp̄o didicit ſtultus ⁊ deſpect⁹ eſſe Tunc placebit oīs tribulatio patient̄ ꝑpeſſa: ⁊ oīs iniq̄tas oppilabit os ſuū. Tunc gaudebit oīs deuot⁹: ⁊ merebit omnis religioſus. Tūc plus exultabit caro afflicta:q̄ ſi in delitijs fuiſſet ſemp̱ nutrita. Tunc ſplēdebit habit⁹ vilis: ⁊ obtenebreſcet veſtis ſubtilis. Tunc plus laudabit pauperculū domiciliū: q̄ deauratum palatiū. Tunc plus iuuabit conſtās patiētia: q̄ oīs mūdi potētia. Tunc ampli⁹ exaltabit ſimplex obediētia: q̄ oīs ſecularis aſtutia. Tūc plus letificabit pura ⁊ bona ꝯſciētia q̄ docta philoſophia Tūc plus pōderabit cōtemptus diuitiarū:q̄ totus theſaur⁹ terrigenarū. Tunc magis conſolaberis ſup̱ deuota oratiōe:q̄ ſup̱ delicata comeſtione. Tunc poti⁹ gaudebis de ſeruato ſilentio:q̄ de longa fabulatiōe. Tunc plus valebūt ſancta opera:q̄ multa pulchra verba. Tūc plus placebit ſtricta vita ⁊ ardua penitētia q̄ oīs delectatio terrena. Diſce nūc in modico pati ut tunc a grauiorib⁹ valeas liberari. Hic p̄mo ꝓba q̄d poſſis pati:poſtea. Si nūc tā parū nō vales ſuſtinere:quō poteris tunc eterna tormēta ſufferre. Si mō modica paſſio iam impatientē efficit:q̄d gehēna tūc faciet: Ecce vere nō potes duo gaudia habere: delectari hic in mūdo: ⁊ poſtea regnare in celo cum xp̄o Si vſq̄ʒ in hodiernū diem ſemp̱ in honorib⁹ ⁊ voluptatib⁹ vixiſſes:quid totū tibi ꝓfuiſſet ſi iā in inſtanti mori cōtingeret: Oīa ergo vanitas preter amare deū: ⁊ illi ſoli ſeruire Qui eni deum ex toto corde amat:nec mortē nec ſupplicium:nec iudiciū nec infernū metuit:q2 ꝑfect⁹ amor ſecurū acceſſū ad deū facit Quē aūt adhuc peccare delectat: nō mirū ſi mortē ⁊ iudicium timeat. Bonum tñ eſt: ut ſi necdū amor a malo te reuocat:ſaltē timor gehēnalis coherceat. Qui ṽo timorē dei poſtponit:diu ſtare i bono nō valebit:ſ; diaboli laq̄os citi⁹ incurret,

De feruēti emēdatiōe toti⁹ vite nr̄e. Ca.xxv

E ſto vigilãs ⁊ diligẽs
in dei ſeruitio: ⁊ cogita
frequent̃ ad q̇d veniſti: ⁊ cur
ſeculũ reliq̇ſti. Nõne ut deo
viueres: ⁊ ſpũalis hõ fieres?
igit̃ ad perfectũ feruea s: quia
mercedẽ laboꝝ tuoꝝ in breui
recipies: nec erit tũc amplius
timor aut dolor in finib⁹ tuis
Modicũ nunc laborabis et
magnã requiẽ: imo ꝑpetuã le
ticiã inuenies. Si tu ꝑmãſeris
fidelis ⁊ feruid⁹ i agẽdo: de⁹
ꝓculdubio erit fidelis ⁊ locu
plex in retribuẽdo. Spem bo-
nam retinere debes ꝙ ad pal
mam ꝑuenies: ſꝫ ſecuritatẽ ca
pere nõ oportꝫ: ne torpeas aut
elat⁹ fias. Cũ eni quidã an-
xius int̃ metũ ⁊ ſpem frequẽ
ter fluctuaret ⁊ quadã vice
merore ꝯfect⁹ in eccl̃ia ante
quoddã altare ſe in orõne ꝓ-
ſtrauiſſet: hec int̃ ſe reuoluit
dicẽs: O ſi ſcirẽ ꝙ adhuc per
ſeueratur⁹ eſſem: ſtatiꝙ au-
diuit int⁹ diuinũ reſponſum.
Quid ſi hoc ſcires facere vel-
les? Fac nũc qđ tunc facere
velles ⁊ bene ſecurus eris.
Moxꝙ ꝯſolat⁹ ⁊ ꝯfortatus
diuine ſe cõmiſit volũtati: et
ceſſauit anxia fluctuatio: no-
luitꝙ curioſe inueſtigare ut
ſciret q̄ ſibi eſſent futura: ſed
magis ſtuduit inquirere que
eẽt volũtas dei bñplacẽs ⁊ ꝑ
fecta ad oẽ opus bonum in-
choandũ ⁊ ꝑficiendũ. Spera
in dño ⁊ fac bonitatẽ ait pro
pheta: ⁊ inhabita terrã ⁊ pa-
ſceris in diuitijs ei⁹. Unũ eſt
qđ multos a ꝓfectu ⁊ feruẽ
ti emẽdatiõe retrahit: horror
difficultatis ſeu labor certa-
minis. Eniuero illi maxie p̄
alijs in ꝟtutib⁹ ꝓficiũt q̇ ea
q̄ ſibi magis grauia ⁊ ꝯ̃ria ſẽt
virib⁹ vincere nitũt̃. Nã ibi
hõ plus ꝓficit ⁊ grãm meret̃
ampliorẽ vbi magis ſeipſum
vincit ⁊ i ſpũ mortificat. Sꝫ
nõ oẽs habẽt eque multũ ad
vincendũ ⁊ moriendũ. Dili-
gens tñ emulator valentior
erit ad ꝓficiẽdũ etiã ſi plu-
res hẽat paſſiões ꝙ̃ ali⁹ bene
morigerat⁹: min⁹ tñ feruens
ad ꝟtutes. Duo tñ ſpecialiter
ad magnã emẽdationẽ iuuãt
videlꝫ ſubtrahere ſe violẽter
ad quod natura vitioſe incli
natur: ⁊ feruẽter inſtare ꝓ bo
no quo ampli⁹ quis indiget.
Jlla etiã ſtudeas magis caue
re ⁊ vincere que tibi frequen
tius in alijs diſplicẽt. Ubiꝙ
ꝓfectũ tuũ capias: ut ſi bona
exẽpla videas uel audias: ad
imitãdũ accẽdaris. Si quid

aũt rep̄hẽſibile ꝯſideraueris:
caue ne idẽ facias: aut ſi ali-
quãdo feciſti citiꝰ emendare
te ſtudeas. Sic̃ oculus tuus
alios ꝯſidẽat: ſic iteꝝ ab alijs
notaris. O ꝙ̃ iocũdũ ⁊ dulce
ẽ videre feruidos ⁊ deuotos
frẽs bene morigeratos ⁊ di-
ſciplinatos. O ꝙ̃ triſte ẽ ⁊ gra
ue videre inordinate ambulã
tes: qui ea ad q̃ vocati ſũt nõ
exercẽt. O ꝙ̃ nociuũ eſt negli-
gere vocatiõis ſue ꝓpoſitum
⁊ ad nõ cõmiſſa ſenſũ incli-
nare Memor eſto arrepti ꝓ
poſiti: ⁊ imaginẽ tibi ꝓpone
crucifixi. Bene verecundari
potes iſpecta vita ieſu xp̃i: q2
necdũ magis illi te ꝯforma-
re ſtuduiſti: lꝫ diu in via dei
fuiſti. Religioſus q̇ ſe intẽte
⁊ deuote in ſãctiſſima vita ⁊
paſſiõe dñi exercet: oĩa vtilia
⁊ neceſſaria ſibi: abũdant ibi
inueniet: nec opꝰ eſt ut extra
iſtũ aliq̇d meliꝰ q̃rat. O ſi ie
ſus crucifixus in cor noſtrũ
veniret; ꝙ̃ cito ⁊ ſufficienter
docti eſſemꝰ. Religioſus fer-
uidꝰ oĩa bene portat ⁊ capit q̃
illi iubẽt. Religioſus negli-
gẽs ⁊ tepidꝰ habet tribulatio
nem ſup̱ tribulationẽ: ⁊ ex oĩ
parte patit̃ anguſtiã: q2 inte-
riori ꝯſolatiõe caret: ⁊ exte-
riorẽ q̃rere ꝓhibet̃. Religio-
ſus extra diſciplinã viuens:
graui ruine patet. Qui laxio
ra q̃rit ⁊ remiſſiora: ſp̱ in an-
guſtijs erit: q̇a aut vnũ aut
reliquũ ſibi diſplicebit. Quõ
faciũt tã multi alij religioſi:
q̇ ſatis arti ſũt ſb̃ diſciplina
clauſtrali: Raro exeunt: ab-
ſtracte viuũt: pauperrime co
medũt: groſſe veſtiũt̃: multũ
laborãt: paꝝ loquũt̃: diu vigi
lant: mature ſurgũt: orõnes
ꝓlongãt: frequẽt̃ legũt: ⁊ ſe
in oĩ diſciplina cuſtodiunt.
Attẽde carthuſiẽſes: ciſter-
ciẽſes: ⁊ diuerſe religiõis mo
nachos ac moniales: q̃lit̃ oĩ
nocte ad pſallẽdũ dño aſſur
gunt. Et ideo turpe ẽ ut tu de
beres in tã ſcõ ope pigritare
vbi tãta multitudo religio-
ſoꝝ incipit deo iubilare. O ſi
nihil aliud faciẽdũ incũberet
niſi dñm deũ noſtꝝ toto cor-
de ⁊ ore laudare: O ſi nunꝙ̃
indigeres comedere nec bibe
re nec dormire: ſꝫ ſp̱ poſſeſ deũ
laudare: ⁊ ſolũmodo ſpũali-
bus ſtudijs vacare: tũc mul-
to felicior eẽs: ꝙ̃ mõ cũ car-
ni ex q̃licũq̧ neceſſitate ſuis
Utinã nõ eſſent iſte neceſſi-
tates: ſꝫ ſolũmodo ſpiritua-
les aĩe refectiões: q̃s heu ſat̃

raro deguſtam⁹. Qn̄ hō ad h̄
ꝑuenit ꝙ de nulla creatura
ꝯſolationē ſuā q̄rit: tūc ei de⁹
ꝑmo pfecte ſape incipit: tunc
etiā bn̄ ꝯtētus de oi euētu re-
rū erit: tūc nec ꝓ magno le-
tabit̄: nec ꝓ modico ꝯtriſta-
bit̄: ſ; ponit ſe integre ⁊ fidu-
cialit̄ in deo: q̄ eſt ei oia in oi-
bus: cui nihil vtiq; perit nec
morit̄: ſ; oia ei viuūt ⁊ ad nu-
tū incūctant̄ deſeruiūt. Me-
mēto ſp finis: ⁊ q; ꝑditū non
redit tēp⁹. Sine ſollicitudīe
⁊ diligētia nūq; acq̄res vir-
tutes. Si incipis tepeſcere: in-
cipies male habē. Si aūt de-
deris te ad feruorē: inuenies
magnā pacē: ⁊ ſenties leuio-
rem laborē ꝓpt̄ dei grām et
v̄tutꝫ amorē. Hō feruidus et
diligēs ad oia ē pat⁹. Ma-
ior labor eſt reſiſtere vitijs ⁊
paſſiōib⁹: q̄ corporalib⁹ inſu-
dare laborib⁹. Qui ꝑuos nō
vitat defect⁹: paulati labitur
ad maiores. Gaudebis ſemꝑ
de ſpe: ſi diē expēdas fructuo-
ſe. Uigila ſup teipſū: excita te
ipſū: admone teipſū: ⁊ q̄cq̄d
de alijs ſit nō negligas teipſū
Tantū ꝓficies: quātū tibi-
ipſi vim intuleris.

Explicit liber ꝑmus.
Incipit ſecūdus.

De interna conuerſatione. Cap. j.

REgnū dei intra
vos eſt dicit do-
minus. Conuer-
te te ex toto cor-
de tuo ad dn̄m
⁊ relinq̄ huc miſe⁊ mūdū: et
inueniet aia tua requiē. Diſce
exteriora ꝯtēnere: ⁊ ad inte-
riora te dare: ⁊ videbis re-
gnū dei in te venire. Eſt enim
regnū dei pax ⁊ gaudiū in ſpi-
ritu ſcō: q̄d non dat̄ impijs.
Ueniet ad te xps oſtēdēs ti-
bi ꝯſolationē ſuā: ſi dignā illi
ab int⁹ paraueris māſionem
Ois gloria ei⁹ ⁊ decor ab in-
tra eſt: ⁊ ibi cōplacet ſibi. Fre-
quēs illi viſitatio cū hoīe in-
terno: dulcis ſermocinatio:
ḡta ꝯſolatio: m̄lta pax: fami-
liaritas ſtupenda nimis. Eya
aīa fidelis ꝑpara huic ſponſo
cor tuū quaten⁹ ad te venire
⁊ in te habitare dignēt. Sic
enī dicit Si quis diligit me
ſermonē meū ſuabit ⁊ ad eū
veniem⁹: ⁊ māſionē apud euꝫ
faciem⁹. Da ergo xpo locū: et
ceteris oib⁹ nega introitum.
Cū xpm habueris diues es ⁊
ſufficit tibi. Ipſe erit ꝓuiſor
tu⁹: ⁊ fidelis ꝓcurator in oi-
bus ut nō ſit op⁹ tibi in hoib⁹

ſperare. Hoīes eni cito mutātur: ⁊ deficiūt velocit᷑: xp̄us aūt manet in eternū ⁊ aſtat vſq; in finē firmit᷑. Nō ē magna fiducia ponēda i hoīe fragili ⁊ mortali: etiā ſi vtilis ſit ⁊ dilectꝰ: neq; triſticia multa capiēda ex hoc ſi interdū adverſet᷑ ⁊ ꝯtradicat. Qui hodie tecū ſūt: cras cōtrariari poſſūt: ⁊ ecōverſo ſepe ut aura vertūt᷑. Pone totā fiduciā tuam in dn̄o: ⁊ ſit ipſe timor tuꝰ ⁊ amor tuꝰ. Ipſe ꝓ te reſpōdebit ⁊ faciet bene ſic̄ meliꝰ fuerit. Nō habes hic manentē civitatē: ⁊ vbicūq; fueris extraneꝰ es ⁊ ꝑegrinꝰ: nec requiē aliq̄n habebis: niſi xp̄o intime fueris vnitꝰ. Quid hic circūſpicis: cū iſte nō ſit locus tue requietiōis? In celeſtibꝰ debet eē habitatio tua: ⁊ ſic i trāſitu cūcta terrena ſūt aſpiciēda: trāſeūt oīa ⁊ tu cū eis parit᷑. Vide ut nō inhereas: ne capiaris ⁊ ꝑeas. Apud altiſſimū ſit cogitatio tua: ⁊ dep̄catio tua ad xp̄m ſine intermiſſiōe dirigat᷑. Si neſcis alta ſpeculari ⁊ celeſtia requieſce in paſſione xp̄i: ⁊ in ſacris vulneribꝰ eius libent᷑ habita. Si eni ad vulnera ⁊ precioſa ſtigmata ieſu devote confugis: magnā in tribulatiōe cōfortationē ſenties: nec multū curabis hoīuz deſpectiōes faciliterq; verba detrahētiū ꝑferes. Xp̄s fuit etiā in mundo ab hominibꝰ deſpectꝰ: ⁊ in maxima neceſſitate a notis ⁊ amicis inter opprobria derelictus Chriſtus pati voluit ⁊ deſpici: ⁊ tu audes de aliquo conqueri? Chriſtꝰ habuit adverſarios ⁊ oblocutores: ⁊ tu vis omnes habere amicos ⁊ benefactores? Unde coronabitur patiētia tua: ſi nil adverſitatis occurrerit? Si nihil contrariū vis pati: quō eris amicus chriſti? Suſtine te cum chriſto ⁊ ꝓ chriſto: ſi vis regnare cum xp̄o. Si ſemel perfecte introiſſes in interiora ieſu ⁊ modicū de ardente eius amore ſapuiſſes: tunc de proprio comodo uel incomodo nihil curares: ſ3 magis d̄ opprobrio illato gauderes: q2 amor ieſu facit hoīez ſeipſū ꝯtēnere Amator ieſu ⁊ verꝰ internꝰ ⁊ liber ab affectiōibꝰ inordinatis pōt ſe ad deū libere ꝯvertē et elevare ſe ſup̄ ſeipſū i ſpū: ac fruitive q̇eſcē. Cui ſapiūt oīa ꝓut ſūt nō ut dicūt᷑ aut eſtimāt᷑: hic vere ſapiēs ē ⁊ doctus magis a deo q̄ ab hoībꝰ. Qui

ab intra ſcit ambulare ⁊ mo-
dicū res ab extra ponderare:
nō requirit loca: nec tēpora
expectat ad habenda deuota
exercitia. Hō intern⁹ cito ſe
recolligit: qꝛ nūq̄ ſe totū ad
extīora effūdit. Nō illi obeſt
labor exterior aut occupatio
ad tēpus neceſſaria: ꝫ ſicut res
eueniūt ſic ſe illis accōmodat
Qui int⁹ bene diſpoſit⁹ eſt ⁊
ordinat⁹: nō curat mirabiles
⁊ peruerſos hoīum geſtus. Tan
tū hō ipedit ⁊ diſtrahit: quan
tū ſibi res attrahit. Si recte
tibi eſſet ⁊ bene purgat⁹ eſſes
oīa tibi in bonū cederēt ⁊ ꝓ-
fectū. Ideo multa tibi diſpli
cent: ⁊ ſepe cōturbāt: qꝛ adhuc
nō es tibiipſi pfecte mortu⁹
nec ſegregat⁹ ab oīb⁹ terre-
nis. Nihil ſic maculat ⁊ im-
plicat cor hoīs ſicut impurus
amor in creaturis. Si renuis
ꝯſolari exteri⁹: poteris ſpecu-
lari celeſtia: ⁊ frequent̄ inte-
rius iubilare.

De hūili ſubmiſſiōe ſub
plati regimine. Cap. ij.

Nō magnipēdas quis
ꝓ te uel ꝯtra te ſit: ſed
hoc age ⁊ cura ut de⁹ tecū ſit
in oī re quā facis. Habeas cō
ſciētiā bonā: ⁊ de⁹ bene te de-
fenſabit. Quē eni adiuuare
voluerit: nulli⁹ puerſitas no-
cere poterit. Si tu ſcis tacē
⁊ pati: videbis ꝓculdubio do
mini auxiliū. Ipſe nouit tem
pus ⁊ modū liberādi te: ⁊ iō
debes te illi reſignare. Dei eſt
adiuuare ⁊ ab oī cōfuſiōe libe
rare. Sepe valde prodeſt ad
ad maiorē humilitatē ꝯſeruan
dā: q̄ defect⁹ nr̄os alij ſciunt
⁊ redarguūt. Qñ hō ꝓ defe-
ctib⁹ ſuis ſe humiliat: tūc fa-
ciliter alios placat ⁊ leuit̄ ſa-
tiſfacit ſibi iraſcētib⁹. Humi-
lē de⁹ ꝓtegit ⁊ liberat: humi-
lem diligit ⁊ cōſolat̄: humili
hoī ſe iclinat: hūili largit̄ grāz
magnā: ⁊ p⁹ ſuā depſſionē le-
uat ad gloriā: hūili ſua ſecre-
ta reuelat ⁊ ad ſe dulcit̄ tra-
hit ⁊ inuitat. Humilis acce-
pta ꝯtumelia ⁊ ꝯfuſiōe ſatis
bene eſt in pace qꝛ ſtat in deo
⁊ nō i mūdo Nō reputes te
aliqd ꝓfeciſſe: niſi oīb⁹ infe-
riorē te eſſe ſentias.

De bono pacifico ho-
mine. Cap. iij.

NOne te pmo in pace: et
tūc alios poteris pacifi
care. Hō pacific⁹ plus ꝓdeſt
q̄ bene doct⁹. Hō paſſionatus
etiā bonū in malū trahit ⁊ fa
cilit̄ malū credit Bon⁹ paci
fic⁹ hō oia ad bonū cōuertit.

Qui bene in pace eſt de nullo
ſuſpicat̃:q̇ aūt male ꝯtētꝰ eſt
⁊ cōmotꝰ varijs ſuſpitiōibꝰ
agitat̃:nec ipſe q̇eſcit:nec ali-
os q̇eſcere ꝑmittit. Dicit ſepe
qḋ nō dicere deberet. ⁊ omit
tit qḋ ſepe ſibi magꝭ facere ex-
pediret. Cōſiderat ꝙ alij fa-
cere tenent̃:⁊ negligit qḋ ipſe
facere tenet̃. Habe ḡ ꝑmū ӡe-
lum ſuꝑ temetipſū: tūc ӡela-
re poteris etiā iuſte ꝓximum
tuū. Tu benefacta tua ſcis ex
cuſare ⁊ tolerare:⁊ alioꝝ nō
vis recipe excuſatiōes. Juſtiꝰ
eēt ut te accuſares:⁊ fratreӡ
tuum excuſares. Si portari
vis porta ⁊ aliū. Uide ꝙ lon
ge es adhuc a vera charitate
⁊ humilitate q̄ nulli novit in
dignari uel iraſci niſi tm̄ ſibi-
ipſi. Nō ē magnū cū bonis ⁊
māſuetis ꝯuerſari: hoc enim
oībꝰ naturalit̃ placet:⁊ vnuſ
quiſq; libēt̃ pacē habet:⁊ ſecū
ſentiētes magꝭ diligit. Sӡ cū
duris aut ꝑuerſis ⁊ idiſcipli
natis aut nobis ꝯtrariātibꝰ
pacifice poſſe vivere: magna
grā ē ⁊ laudabile nimis viri
leq; factū. Sӡ ſunt q̇ ſeipſos
in pace tenēt: ⁊ cū alijs etiaӡ
pacē habēt. Et ſūt q̇ nec pacē
habēt:nec alios in pace dimit
tunt. Alijs ſūt graves:ſ ſibi
ſunt graviores. Et ſunt qui
ſeipſos in pace retinent: ⁊ ad
pacē alios reducere ſtudent.
⁊ tamē tota pax noſtra i hac
miſera vita potiꝰ in hūili ſuf
ferētia ponēda eſt ꝙ in nō ſen
tiēdo ꝯtraria. Qui meliꝰ ſcit
pati:paceӡ tenebit maiorem.
Jſte eſt victor ſui:⁊ dn̄s mū
di:amicꝰ xp̄i:⁊ heres celi.

De pura mente ⁊ ſimpli-
ci intentione. Cap̄. iiij.

DUabꝰ alis hō ſublevat̃
a terrenis: ſimplicitate
ſcӡ ⁊ puritate. Simplicitas
debet eē in intētiōe: puritas i
affectiōe. Simplicitas itēdit
deū:puritas apprehēdit ⁊ gu-
ſtat. Nulla bona actio te im-
pediet:ſi liber intꝰ ab oī inor-
dinato affectu fuerꝭ. Si nihil
aliud ꝙ dei beneplacitū ⁊ pro
ximi vtilitatē intēdis ⁊ q̄ris
interna libertate frueris. Si
rectū cor tuū eſſet: tunc oīs
creatura ſpeculū vite: ⁊ liber
ſcē doctrine eſſet. Nō eſt crea
tura tā ꝑua ⁊ vilis q̄ bonita
tē dei nō repſētet. Si tu eēs
intꝰ bonꝰ ⁊ purꝰ:tūc oīa ſine
impedimēto videres ⁊ capes
bene. Cor puꝝ penetrat celū
⁊ infernū. Qualis vnuſq̇ſq;
intꝰ eſt:talit̃ iudicat exteriꝰ.
Si eſt gaudiū in mundo:hoc

vtiqȝ poſſidet puri cordis hō. Et ſi eſt alicubi tribulatio et anguſtia:hoc meli⁹ nouit mala ꝯſcia. Sic ferrū miſſū in ignē amittit rubiginē ⁊ totū candēs efficit:ſic hō ad deum ſe integre cōuertēs a torpore exuit ⁊ in nouū hoiē trāſmutat. Qñ hō incipit tepeſcere tūc puū metuit laborē ⁊ libēter externā accipit ꝯſolationē. Sȝ qñ pfecte icipit ſe vincere ⁊ virilit in via dei ambulare:tūc min⁹ ea reputat:q̄ ſibi pri⁹ grauia eſſe ſentiebat.

De ꝓpria conſideratione. Cap.v.

On poſſum⁹ nobiſipſis nimis credē:qꝛ ſepe nob grā deeſt ⁊ ſenſus. Modicū lumē ē in nobis: ⁊ hoc cito ꝑ negligētiā amittim⁹. Sepe et nō aduertim⁹ ꝙ tā ceci intus ſum⁹. Sepe male agim⁹:⁊ peius excuſam⁹:⁊ paſſiōe interdum mouemur ⁊ zelū putamus. Parua in alijs rephēdimus:⁊ nr̄a maiora ptrāſim⁹ ſatis cito ſentim⁹ ⁊ ponderamus qđ ab alijs ſuſtinemus: ſ quātū alij a nobis ſuſtinēt nō aduertim⁹. Qui bene ⁊ recte ſua pōderaret:nō eſſet qđ de alio grauit iudicaret. Internus hō ſuiipſi⁹ curā oibus curis āteponit:⁊ q̄ ſibiipſi diligent intēdit facilit de alijs tacet. Nūq̄ eris intern⁹ ⁊ deuotus niſi de alienis ſilueris ⁊ ad teipſū ſpecialit reſpexeris Si tibi ⁊ deo totalit intēdis modicū te mouebit qđ foris ꝑcipis. Ubi es qñ tibiipſi preſens non es:qñ oīa ꝑcurriſti: q̄d te neglecto ꝓfeciſti? Si debes habere pacē ⁊ vnionē verā:oportet ꝙ totū adhuc poſtponas ⁊ te ſolū ꝑ oculis habeas. Multū ꝓinde ꝓficies ſi te feriatū ab oī tēporali cura cōſerues. Ualde deficies ſi aliq̄d tpale reputaueris. Nil altum:nil magnū:nil gratū:nil acceptū tibi ſit niſi pure deus aut de deo ſit. Totū vanum eſtima quicq̄d ꝯſolatiōis occurrit ō aliq̄ creatura. Amās deū aīa ſub deo deſpicit vniuerſa. Solus de⁹ etern⁹ ⁊ immenſus implēs oīa ſolatium eſt aīe:⁊ vera cordis leticia.

De leticia bone conſcientie. Cap.vj.

GLoria boni hoīs teſtimoniū bone ꝯſcie ē. Habe bonā ꝯſciaȝ:⁊ ſp habebis leticiā. Bona ꝯſcia valde multa pōt portare ⁊ valde leta eſt inter aduerſa. Mala ꝯſcientia ſp timida eſt ⁊ inquieta.

Suauiter requieſces ſi te cor tuū nō rep̄hēderit. Noli letari niſi cum benefeceris. Mali nūq̄ʒ habēt verā leticiā nec internā ſentiūt pacē: q2 nō eſt pax impijs dicit dn̄s. Et ſi dixerint: in pace ſum⁹ nō venient ſup nos mala: ꝛ q̇s nobis nocere audebit? Ne credas eis q̄m repēte exurget ira dei ꝛ in nihilū redigent act⁹ eoꝝ ꝛ cogitatiōes eoꝝ p̄ibūt. Gloriari in tribulatiōe nō eſt graue amāti: ſic eni gloriari ē in cruce dn̄i gloriari. Breuis gloria q̄ ab hoib⁹ dat ꝛ accipitur. Mūdi gloriā ſp comitatur triſticia. Bonoꝝ glr̄ia in ꝯſciētijs eoꝝ ꝛ nō in ore hominū. Juſtoꝝ leticia de deo ꝛ in deo eſt: ꝛ gaudiū eoꝝ de veritate. Qui verā ꝛ eternā gloriā deſiderat tēporalē nō curat. Et qui tēporalē q̄rit gloriā aut nō ex animo cōtēnit: minus amare ꝯuincit̄ celeſtē. Magnā habet cordis tranq̄litatē: qui nec laudes curat: nec vituperia. Facile erit content⁹ ꝛ pacat⁹: cuius ꝯſciētia mūda eſt. Non es ſanctior ſi lauderis: nec vilior ſi vituperer[i]s. Quod es hoc es: nec maior dici vales q̄ʒ deo teſte ſis. Si attēdis quid apud te ſis intus: nō curabis q̇d de te loquant̄ hoīes foris. Hō videt in facie: de⁹ aūt in corde. Hō ꝯſiderat act⁹: de⁹ p̄ſat intentiōes. Bene ſp agere ꝛ modicū de ſe tenere humilis aīe indiciū eſt. Nolle ꝯſolari ab aliqua creatura. magne puritatis ꝛ interne fiducie indiciuʒ eſt. Qui nullū extrinſecus ꝓ ſe teſtimoniū q̄rit: liquet q̄ ſe deo totalit̄ cōmiſit. Nō. n. q̇ ſeipſū cōmēdat ille ꝓbatus eſt ait beatus paulus: ſ; quem deus cōmendat. Ambulare cum deo intus nec aliqua affectiōe teneri foris: ſtatus eſt interni hominis.

De amore ieſu ſuper omnia. Cap. vij.

O Beatus q̇ intelligit q̇d ſit amare ieſū: ꝛ ꝯtēnere ſeipſū ꝓpter ieſū. Oportʒ dilectū ꝓ dilecto relinq̄re: q̇a ieſus vult ſolus ſup oīa amari. Dilectio creature fallax ꝛ inſtabilis: dilectio ieſu fidelis ꝛ ꝑſeuerabilis. Qui adheret creature: cadet cum labili: qui amplectit̄ ihm firmabit̄ ī eū. Illū dilige ꝛ amicū tene tibi: qui oīb⁹ recedētibus te nō derelinq̄t nec patiet̄ in fine perire. Ab hoib⁹ oportet te aliq̄n ſeparari ſiue velis ſiue nol

Teneas te apud ihm viuens
⁊ moriẽs: ⁊ illi⁹ fidelitati te
cõmitte q̇ oib⁹ deficiẽtib⁹ ſo
lus põt te iuuare. Dilect⁹ tu⁹
talis eſt nature ut alienũ nõ
velit admittere: ſ; ſolus vult
coꝛ tuũ habere: ⁊ tãq̃ rex in
ꝓpꝛio thꝛono ſedere. Si ſci-
res te bene ab oĩ creatura eua
cuare: ihs vellet libẽt tecum
habitare. Pene totũ ꝑditũ in
uenies: q̇cq̇d extra ihm in ho-
minib⁹ poſueris. Nõ ꝯfidas
nec innitaris ſup calamũ ve-
toſum: qꝛ oĩs caro fenũ ⁊ oĩs
gl'ia ei⁹ ut flos feni cadet. Ci
to deceperis ſi ad externã ho
minũ apparentiã tm̃ aſpexeris.
Si enĩ tuũ in alijs q̃ris ſola-
tiũ ⁊ lucrũ: ſenties ſepe detri
mentũ. Si q̃ris in oĩb⁹ ihm:
inuenies vtiq̃ ihm. Si autẽ
q̃ris te ipſũ: inuenies etiã te-
ipſũ: ſ; ad tuã perniciẽ. Plus
enĩ hõ nociuioꝛ ſibi ſi ihm nõ
querit: q̃ tot⁹ mũd⁹ ⁊ oẽs ſui
aduerſarij.

De fami-
liari amicitia ieſu. Cap. viij.

Uando ihs adeſt: totũ
bonũ eſt nec q̇cq̃ diffici
le videt. Qñ vo ihs nõ adeſt
totũ durũ eſt. Qñ ihs int⁹
nõ loquit: ꝯſolatio vilis eſt.
Si aũt ieſus vnũ verbũ loq̇
tur tm̃: magna ꝯſolatio ſenti
tur. Nõne maria magdale-
na ſtati ſurrexit de loco in q̇
fleuit qñ martha illi dixit:
Magiſter adeſt ⁊ vocat te.
Felix hoꝛa qñ ihs vocat de la
chrymis ad gaudiũ ſpũs. Q̃
aridus ⁊ durus es ſine ieſu.
Q̃ inſipiẽs ⁊ vanus ſi cupis
aliq̇d extra ihm. Nõne hoc ẽ
mai⁹ dãnũ q̃ ſi totũ ꝑderes
mũdũ. Quid põt mũd⁹ ꝯfer
re ſine ihu: Eſſe ſine ihu gra-
uis eſt infern⁹: ⁊ eſſe cũ ieſu
dulcis paradiſus. Si fuerit
tecũ ihs: null⁹ poterit nocere
inimic⁹. Qui inuenit ieſum:
inuenit theſaurũ bonũ: imo bo
nũ ſup oẽ bonũ. Et q̇ ꝑdit ie-
ſum: perdit nimis multum: ⁊
pluſ q̃ totũ mundũ. Paupri
m⁹ ẽ q̇ viuit ſine ihu. Ditiſſi-
m⁹ q̇ bñ ẽ cũ ieſu. Mag ars
eſt ſcire ꝯuerſari cũ ihu: ⁊ ſci
re ieſũ tenere magna pruden-
tia. Eſto humilis ⁊ pacific⁹:
⁊ erit tecũ ieſus. Sis deuot⁹
⁊ quiet⁹: ⁊ ꝑmanebit tecum
ihs. Potes cito fugare ieſum
⁊ grãm ei⁹ ꝑdere: ſi volueris
ad exterioꝛa declinare. Et ſi
illũ effugaueris ⁊ ꝑdideris:
ad quẽ tũc fugies: ⁊ quẽ tũc
q̃res amicũ. Sine amico nõ
potes diu viuere: ⁊ ſi ihs nõ
fuerit tibi p̄ oĩb⁹ amic⁹: eris

nimis triſtis ⁊ deſolat⁹. Fa-
tue igit̃ agis ſi in aliq̃ altero
ↄfidis ⁊ letaris. Eligẽdũ eſt
magis totũ mũdũ habere cõ
trariũ q̄ ieſũ offenſũ. Ex oĩ-
bus ḡ charis ſit ieſus dilect⁹
ſpecialis. Diligant̃ oẽs ꝓpter
ihm: ihs aũt ꝓpt̃ ſeipſũ. So-
lus ihus xp̄s ſingulariter eſt
amãd⁹: qui ſol⁹ bon⁹ ⁊ fidelis
inuenit̃ p̄ oib⁹ amicis. Propt̃
ipſũ ⁊ in ipſo tã amici q̄ ini-
mici tibi ſint chari: ⁊ ꝓ oibus
his exorãd⁹ eſt ut oẽs ipſũ co
gnoſcãt ⁊ diligãt. Nunq̄ cu
pias ſingularit̃ laudari ⁊ ama
ri: qꝛ hoc ſoli⁹ dei eſt: qui ſimi
lẽ ſibi nõ habet. Nec velis q̄
aliquis in corde ſuo tecũ oc-
cupet̃: neq̧ tu cũ alicui⁹ occu
peris amore: ſꝫ ſit ieſus in te ⁊
in oi bono hoĩe. Eſto purus ⁊
liber ab int⁹ ſine alicui⁹ crea-
ture implicamẽto. Oportꝫ te
eſſe nudũ: ⁊ purũ cor ad ieſum
gerere ſi vis vacare ⁊ videre
q̄ ſuauis eſt dñs. Et reuera
ad hoc nõ ꝑuenies niſi grã ei⁹
fueris ꝑuent⁹ ⁊ intractus: ut
oib⁹ euacuatis ⁊ licẽtiatis ſo-
lus cũ ſolo vniaris. Qñ eniꝫ
grã dei venit ad hoiẽ: tũc po
tens fit ad oĩa: ⁊ qñ recedit
tũc paupꝫ ⁊ infirm⁹ erit ⁊ q̄ſi
tm̃ ad flagella relict⁹. In his
nõ debes deiici nec deſperare
ſed ad volũtatẽ dei equanimi
ter ſtare: ⁊ cũcta ſupuenĩẽtia
tibi ad laudẽ ihũ xp̄i ꝑpeti: qꝛ
poſt hyemẽ ſequit̃ eſtas: p⁹ no
ctẽ redit dies: ⁊ poſt tẽpeſta-
tem ſerenitas magna.

De carentia omnis ſolatij. Cap. ix.

Non eſt graue humanũ
ↄtẽnere ſolatiũ cũ adeſt
diuinũ. Magnũ eſt ⁊ valde
magnũ tã humano q̄ diuino
poſſe carere ſolatio: ⁊ ꝓ hono-
re dei libent̃ exiliũ cordis vel-
le ſuſtinere: ⁊ in nullo ſeipſuꝫ
q̄rere nec ad ꝓpriũ meritũ re
ſpicere. Quid magni eſt ſi hi-
laris ſis ⁊ deuot⁹ adueniente
grã: optabilis cũctis hec hora
Satis ſuauit̃ eq̃tat quẽ grã
dei portat. Et q̄d mirꝫ ſi onus
nõ ſentit q̃ portat̃ ab oipoten
te ⁊ ducit̃ a ſũmo ductore.
Libent̃ habem⁹ aliq̄d ꝓ ſola-
tio ⁊ difficult̃ hõ exuit̃ a ſeipõ
Vicit ſcũs martyr laurẽtius
ſeculũ cũ ſuo ſacerdote: quia
oẽ q̄d in mũdo delectabile vi-
debat̃ deſpexit: ⁊ dei ſũmi ſa-
cerdotẽ Sixtũ quẽ maxime
diligebat ꝓ amore xp̄i etiã a
ſe tolli clemẽt̃ ferebat. Amo
re igit̃ creatoris amorẽ hois
ſupauit: ⁊ ꝓ humano ſolatio

diuinū bn̄placitū magis ele-
git. Ita ꝛ tu aliquē neceſſa-
riū ꝛ dilectū amicū ꝓ amo-
re dei diſce relinq̄re. Nec gra
uiter feras cū ab amico dere
lict⁹ fueris: ſciēs q̄m opoꝛtet
nos oēs tandē ab inuicē ſepa
ri. Multū ꝛ diu opoꝛtꝫ hoīeꝫ
in ſeipſo certare: anteq̄ꝫ diſcat
ſeipſū plene ſupare: ꝛ totū af
fectū ſuū plene in deū trahe-
re. Qn̄ hō ſtat ſup ſeipſo faci
le labit̄ ad ꝯſolatiões huma-
nas. Sꝫ verus xp̄i amatoꝛ ꝛ
ſtudioſus ſectatoꝛ virtutum
nō cadit ſup illas ꝯſolatiões
nec q̄rit tales ſenſibiles dul-
cedines: ſꝫ magis foꝛtes exer
citatiões ꝛ ꝓ xp̄o duros ſuſti
nere laboꝛes. Cū igit̄ ſpūalis
cōſolatio a deo dat̄: cū grāꝝ
actiõe accipe eā: ſꝫ dei munus
intellige eſſe nō tuū meritum
ꝛ noli extolli. Noli nimium
gaudere nec inanit̄ p̄ſumere
ſꝫ eſto magis humilioꝛ ex do-
no: cautioꝛ q̄ꝫ ꝛ timoꝛatioꝛ ī
cunctis actib⁹ tuis: q̄m trāſi-
bit hoꝛa illa ꝛ ſequet̄ tētatio
Cū ablata fuerit ꝯſolatio nō
ſtatī deſperes: ſꝫ cū humilita
te ꝛ patiētia expecta celeſtem
viſitationē: q2 potēs eſt deus
amplioꝛē tibi redonare grām
ꝛ ꝯſolationē. Iſtud nō ē no-
uum nec alienū viā dei exper
tis: q2 in magnis ſcīs ꝛ in an
tiquis ꝓphetis fuit talis ſepe
alternatiōis mod⁹. Vn̄ q̄dā
preſente iā grā dicebat: Ego
dixi in abūdātia mea nō mo
uebor in eternū. Abſente aūt
grā quid in ſe fuerit expertus
adiūgit dicēs: Auertiſti fa-
ciē tuā a me ꝛ fact⁹ ſum con
turbat⁹. Inť hec tn̄ nequaq̄ꝫ
deſperat ſꝫ inſtāti⁹ dn̄m ro-
gat ꝛ dicit: Ad te dn̄e clama
bo ꝛ ad deū meū deprecaboꝛ.
Deniq̄ꝫ oꝛōnis ſue fructū re-
poꝛtat ꝛ ſe exauditū teſtatur
dicēs: Audiuit dn̄s ꝛ miſer
tus eſt mei: dn̄s fact⁹ ē adiu
toꝛ me⁹. Sꝫ in quo? Cōuer-
tiſti inquit plāctū meū ī gau
diū mihi ꝛ circūdediſti me le
ticia. Et ſi ſic actū eſt cū ma
gnis ſcīs nō ē deſperādū no
bis infirmis ꝛ paupibus ſi in
terdū in frigiditate ꝛ interdū
in feruoꝛe ſum⁹: q̄m ſpūs de-
nit ꝛ recedit ſm̄ ſue volūtatꝭ
bn̄placitū. Unde btūs Job
ait: Viſitas eum diluculo ꝛ
ſubito ꝓbas illū. Sup q̄d igit̄
ſperare poſſū aut in quo cōfi-
dere debeo niſi in ſola magna
miſericoꝛdia dei ꝛ in ſola ſpe
gratie celeſtis? Siue enī ad-
ſint hoīes boni ſiue deuoti fra

tres ⁊ amici fideles ſiue libri ſancti vl' tractat⁹ pulchri ſiue dulcis cāt⁹ ⁊ hymni: oīa hec modicū iuuāt ⁊ modicū ſapiūt: qn̄ deſert⁹ ſū a grā: ⁊ in ꝓpria paupertate relict⁹. Tūc nō ē meli⁹ remediū q̄ patientia ⁊ abnegatio mei in volūtate dei. Nūq̄ inueni aliquē religioſū q̄ nō habuerit interdum gratie ſubtractionem: aut nō ſenſerit feruoris diminutionē. Nullus ſanct⁹ fuit vnq̄ tā alte rapt⁹ ⁊ illuīatus qui pri⁹ uel poſtea nō fuit tētatus. Nō eni digń⁹ eſt alta dei ꝯtēplatiōe: qui ꝓ deo non eſt exercitat⁹ aliqua tribulatiōe. Solet eni ſequētis ꝯſolationis: tentatio p̄cedēs eſſe ſignū. Nā tētatiōib⁹ ꝓbatꝭ celeſtis ꝓmittit' ꝯſolatio. Qui vicerit inquit dabo ei edere de ligno vite. Dat' etiā ꝯſolatio diuina ut hō fortior ſit ad ſuſtinēdū aduerſa. Sequitur etiā tētatio ne ſe eleuet de bonō. Nō dormit diabol⁹: nec caro adhuc mortua eſt: idō nō ceſſes p̄pare te ad certamē: qr a dextris ⁊ a ſiniſtris ſunt hoſtes qui nunq̄ quieſcūt.

De gratitudine ꝓ gratia dei. Cap. x.

Quid q̄ris q̄etē cū nat⁹ ſis ad laborem: Pone te ad patiētiā magꝭ q̄ ad ꝯſolationē: ⁊ ad crucē portādā magis q̄ ad leticiā. Quis eni ſeculariū nō libent' ꝯſolationē ⁊ leticiam ſpūalē acciperet: ſi ſp̄ obtinere poſſet. Excedunt eni ſpūales conſolatiōes oēs mūdi delitias ⁊ carnis voluptates. Nā oēs delitie mūdane aut turpes ſunt aut vane. Spūales vo delitie ſole iocūde ⁊ honeſte ex virtutib⁹ ꝓgenite ⁊ a deo puris infuſe mentib⁹. Sꝫ iſtis diuinis ꝯſolatiōib⁹ nemo ſp̄ ꝓ ſuo affectu frui valet: qr tēpus tētatiōis nō diu ceſſat. Multū ꝯtrariat' ſupne viſitatiōi falſa libertas animi ⁊ magna ꝯfidētia ſui. Deus bene facit ꝯſolatiōis gratiā dādo: ſ; hō male agit nō totū deo cū gratiaꝝ actiōe retribuēdo. Et idō non poſſūt in nobis dona grē fluere qr igrati ſum⁹ auctori: nec totū refūdim⁹ fōtali origini Semp̄ enim debet' grā: digne grās referēti: auferet' ab elato qd dari ſolet hūili. Nolo conſolationē que mihi aufert cōpunctionē: nec affecto ꝯtēplationē que ducit in elationem. Nō eni oē altū ſanctuꝫ

nec ẽ ↄ̄ſideriū puꝛ:nec ẽ dul
ce bonū:nec ẽ charū gratum
deo. Libent̄ accepto grã3 vñ
būilioꝛ ⁊ timoꝛatioꝛ īueniar:
atq̄ ad relinquēdū me para-
tioꝛ fiat. Doct⁹ dono grē ⁊ eru
dit⁹ ſubtractiōis verbere non
ſibi audebit quicq̄ boni attri
buere:ſ; poti⁹ ſe pauperē ⁊ nu
dū ↄfitebit̄. Da deo q̄cq̄d dei
eſt:⁊ tibi aſcribe qḋ tuū ē:hoc
eſt deo grãs ꝓ grã tribue:tibi
aūt ſoli culpā:⁊ dignā pēnā ꝓ
culpa deberi ſentias. Pone te
ſꝑ ad infimū ⁊ dabit̄ tibi ſū-
mū:nā ſūmū nō ſtat ſine infi
mo. Sūmi ſci apud deū:mi-
nimi ſūt apud ſe:⁊ quāto glo
rioſioꝛes tāto i ſe humilioꝛes
pleni veritate ⁊ glīa celeſti:
nō vane glīe cupidi. In deo
fundati ⁊ ↄfirmati nullo mō
pñt eſſe elati:⁊ q̄ deo totum
aſcribūt quicq̄d boni accepe-
runt:gloriā ab inuicē nō que
rūt:ſ; gloriā q̄ a ſolo deo ē vo
lūt:⁊ deū in ſe ⁊ in oīb⁹ ſcīs
laudari ſuꝑ oīa cupiūt:⁊ ſꝑ i
idipſū tēdūt. Eſto igit̄ grat⁹
in minimo:⁊ eris dign⁹ ma-
ioꝛa accipe. Sit tibi minimū
etiā ꝓ maxio:⁊ magis ↄtem
ptibile ꝓ ſpeciali dono. Si di
gnitas datoꝛis inſpicit̄:nul-
lū datū paruū aut mun⁹ vile
videbit̄. Nō eni puū eſt qḋ a
ſūmo deo donatur etiā3 ſi pe-
nas ⁊ verbera donauerit gra-
tū eſſe debet: qꝛ ſꝑ pꝛo ſalute
noſtra facit quicq̄d nobis ad
uenire pmittit. Qui grã3 dei
retinere deſiderat:ſit gratus
ꝓ grã dei data:patiēs ꝓ ſub
lata:oꝛet ut redeat:caut⁹ ſit
⁊ humilis ne amittat.

De paucitate amatoꝛum crucis ieſu. Cap. xi.

Habet ih̄s nunc multos
amatoꝛes regni ſui cele
ſtis:ſ; paucos baiulatoꝛes ſue
crucis. Habet multos deſide
ratoꝛes ↄſolatiōis:ſ; paucos
tribulatiōis. Plures inuenit
ſocios mēſe:ſed paucos abſti
nētie. Oēs volūt cū xp̄o gau
dere:ſ; pauci volūt ꝓ ipſo ali
quid ſuſtinere. Multi ſequū
tur ih̄m vſq̄ ad fractionē pa
nis:ſ; pauci ad bibēdū calicē
paſſiōis. Multi miracula ei⁹
venerāt̄:ſ; pauci ignominia3
crucis ſequūt̄. Multi ieſum
diligūt:q̄diu aduerſa nō cō
tingūt. Multi illū laudāt ⁊
bñdicūt:q̄diu ↄſolatiōes ali
quas ab ipſo recipiūt. Si aūt
ſe ih̄s abſcōderet ⁊ modicu3
eos relinq̄ret:aut in q̄rimo-
niā aut in deiectionē nimia3
cadūt. Qui aūt ih̄m ꝓpt̄ ih̄m

τ nõ ꝓpť ſuã aliquã ꝯſolatio
nē ꝓpꝛiã diligũt:ipſũ in tribu
latiõe τ in anguſtia cordis ſic̃
in ſũma ꝯſolatiõe bñdicunt.
Et ſi nũq̃ȝ eis ꝯſolationē da
re vellet:ipſũ tñ ſp laudarent
τ ſp grãs agē vellēt. O quã
tum põt amoꝛ iħu pur⁹ nullo
ꝓpꝛio comodo uel amoꝛe per
mixtus. Nõne oẽs mercena
rij ſũt dicēdi:q̃ ꝯſolatiões ſp
querũt? Nõne amatoꝛes ſui
magis q̃ȝ xp̄i ꝓbanť: qui ſua
comoda uel lucra ſp meditãť
Ubi iuenieť talis q̃ velit deo
ſeruire gratis? Raro iueniť
tã ſpũalis aliquis q̃ oib⁹ ſit
nudat⁹. Nã verũ ſpũ paupe
rē τ ab oĩ creatura nudũ q̃s i
ueniet? Procul τ de vltimis
finib⁹ pꝛeciũ ei⁹. Si dederit
hõ omnē ſubſtãtiã ſuã:adhuc
nihil eſt: τ ſi fecerit penitētiã
magnã adhuc exiguũ eſt:τ ſi
apphēderit omnē ſciētiã adhˀ
lõge eſt:τ ſi habuerit ꝟtutē
magnã τ deuotionē nimis ar
dentē:adhuc multũ ſibi deeſt
vnũ ſcȝ qd̃ ſibi ſũme neceſſa
riũ eſt. Quid illud? Ut oib⁹
relictis ſe relinquat τ a ſe to
talit̃ exeat:nihilq̃ȝ de pꝛiuato
amoꝛe retineat. Cũ oĩa fece
rit que faciēda nouerit:nihil
ſe feciſſe ſentiat. Nõ grande
pōderet q grandis eſtimari
poſſit:ſȝ in veritate ſeruũ in
utilē ſe ꝓnunciet: ſic̃ veritas
ait: Cũ feceritis oĩa q̃ pꝛece
pta vobis ſunt: adhuc dicite
qꝛ ſerui inutiles ſum⁹. Tunc
ꝟo paup τ nud⁹ ſpũ eſſe pote
rit τ cũ ꝓpħa dicere: Quia
vnic⁹ τ paup ſũ ego. Nemo
iſto ditioꝛ: nemo tñ liberioꝛ:
nemo potētioꝛ illo q̃ ſcit ſe et
oĩa relinquere τ ad infimũ ſe
ponere.

De regia via ſcē crucis. Cap. xij.

DUrus hic multis videť
ſermo: Abnega temet
ipſum:tolle crucē tuã τ ſeq
re iħm. Sȝ multo duri⁹ erit
audire illud extremũ verbum
Diſcedite a me maledicti in
ignē eternũ. Qui eni mõ li
bent audiũt τ ſequũť verbũ
crucis:tũc nõ timebũt ab au
ditiõe mala eterne dãnatiõis
Hoc ſignũ crucis erit in celo
cũ dñs ad iudicãdũ venerit.
Tũc oẽs ſerui crucis q̃ ſe cru
cifixo ꝯfoꝛmauerũt in vita.
ad xp̄ȝ accedēt iudicē cũ ma
gna fiducia. Quid igiť times
tollere crucē p quã itur ad re
gnũ? In cruce ſalus:in cruce
vita:in cruce ꝓtectio ab ho
ſtib⁹:in cruce infuſio ſuperne
ſuauitatis:in cruce robur mē

tis: in cruce gaudiū ſpūs: in
cruce virt⁹ ſūma: ī cruce pfe
ctio ſcitatis. Nō eſt ſal⁹ aīe
nec ſpes eterne vite niſi ī cru-
ce. Tolle ḡ crucē ⁊ ſeq̄re ihm
⁊ ibis in vitā eternā. Preceſ-
ſit ille baiulās ſibi crucem: ⁊
mortu⁹ eſt ꝓ te in cruce ut tu
etiā portes crucē ⁊ mori affe-
ctes in cruce: qꝛ ſi cōmortuus
fueris etiā cū illo pariē viues
⁊ ſi ſoci⁹ fueris pene: ſoci⁹ eris
⁊ glorie. Ecce in cruce totum
ↄſtat ⁊ in moriēdo totū iacet
⁊ nō eſt alia via ad vitā ⁊ ad
verā internā pacē niſi via ſcē
crucis ⁊ quotidiane mortifi-
catiōis. Ambula vbi vis: q̄-
re qđcūq; volueris: ⁊ nō inue-
nies altiorē viā ſup: nec ſecu-
riorē viā infra niſi viā ſancte
crucis. Diſpone ⁊ ordina oīa
ſm tuū velle ⁊ videre: ⁊ nō in
uenies niſi ſp aliq̄d pati debe
re: aut ſpōte aut inuite: ⁊ ita
crucē ſp inuenies. Aut enī in
corpe dolorē ſenties: aut ī aīa
ſpūs tribulationē ſuſtinebis.
Interdū a deo relinq̄ris: in-
terdū a ꝓximo exercitaberis: ⁊
qđ ampli⁹ ē ſepe tibimetipſi gra
uis eris: nec tū aliq̄ remedio
uel ſolatio liberari ſeu alleuia
ri poteris: ſ; donec de⁹ voluerit
oportet ꝙ ſuſtineas. Vult. n.
de⁹ ut tribulationē ſine ↄſola
tiōe diſcas pati: ⁊ ut illi tota-
liē te ſubijcias ⁊ hūilior ex tri
bulatiōe fias. Nemo ita cordi
aliē ſentit paſſionē xp̄i ſicut is
cui ↄtigerit ſilia pati. Crux
igiē ſp parata ē ⁊ vbiq; te expe-
ctat. Nō poteſ effugē vbicūq;
cucurreris: qꝛ vbicūq; veneris te
ipſū tecū portas: ⁊ ſp teipſū ī
uenies. Cōuerte te ſup ↄuerte
te īfra: ↄuerte te ex̄ ⁊ ītra: ⁊ ī
his oīb⁹ inuenies crucē: ⁊ neceſ
ē te vbicūq; tenere patiētiam
ſi internā vis habere pacē ⁊ ꝑ
petuā ꝓmereri coronā. Si li-
benē crucē portas portabit te
⁊ deducet te ad deſideratū fi
nem: vbi ſcʒ finis patiēdi erit
q̄uis hic nō erit. Si inuite por
tas onus tibi facis ⁊ teipſuʒ
magis grauas: ⁊ tū oportʒ ut
ſuſtineas. Si abijcis vnā cru
cem: aliā ꝓculdubio inuenies:
⁊ forſitan grauiorē. Credis
tu euadere qđ null⁹ mortaliū
potuit pterire? Quis ſcōꝝ in
mūdo ſine cruce ⁊ tribulatio
ne fuit? Nec enī dn̄s nr̄ ihus
xp̄s vna hora ſine dolore paſſi
onis fuit q̄diu vixit. Oporte
bat aūt xp̄m pati ⁊ reſurgere
a mortuis: ⁊ ita intrare ī glo-
riā ſuā. Et quō tu aliā viā q̄
ris q̄ hanc regiā viā q̄ eſt via

ſcē crucis? Tota vita chriſti
crux fuit ⁊ martyriū: ⁊ tu ti-
bi q̄ris requiē ⁊ gaudiū? Er-
ras erras ſi aliud q̄ris ꝙ̄ pa-
ti tribulatiōes: q2 tota iſta vi-
ta mortalis plena miſerijs et
circūſignata crucib⁹. Et quā
to alti⁹ quis in ſpū ꝓfecerit:
tāto grauiores cruces ſepe in
ueniet: q2 exilij ſui pena magͥ
ex amore creſcit. Sȝ tñ iſte ſic
multiplicit̄ afflict⁹ nō ē ſine
leuamīe ꝯſolatiōis: q2 fructū
magnū ſibi ſentit accreſcē̄ ex
ſufferētia ſue crucis. Nā dū
ſpōte illi ſe ſubijcit: oē onus tri
bulatōis ī fiduciā diuine ꝯſo
latiōis ꝯuertit̄. Et quāto ca
ro magis ꝑ tribulationē atte
ritur: tāto ampli⁹ ſpūs ꝑ int̄-
nā ꝯſolationē roborat̄. Et nō
nūꝙ̄ intātū cōfortat̄ ex affe-
ctu tribulatiōis ⁊ aduerſitatꝫ
ob amorē ꝯfōmitatꝫ crucͥ xp̄i
ut nō ſine dolore ⁊ t̄bulatiōe eē̄
vellet: q̄m tāto ſe acceptiorē
deo credit: quāto plura ⁊ gra
uiora ꝓ eo ꝑferre poterit. Nō
eſt illud virt⁹ hoīs: ſȝ grā xp̄i
q̄ tāta pōt ⁊ agit in carne fra
gili ut qđ naturalit̄ ſꝑ abhor-
ret ⁊ fugit: hoc feruore ſpūs
aggrediat̄ ⁊ diligat. Nō eſt
ſm̄ hoīeȝ crucē portare: crucē
amare: corp⁹ caſtigare: ⁊ ſer-
uituti ſubijcere: honores fuge
re: ꝯtumeliā libēt̄ ſuſtinē̄: ſe-
ipſū deſpicē̄: ⁊ deſpici optare:
aduerſa queꝙ̄ cū dānis ꝑpe-
ti: ⁊ nihil ꝓſꝑitatꝫ in hoc mū
do deſiderare. Si ad teipſum
reſpicis nihil huiuſmodi ex te
poteris: ſȝ ſi in dn̄o ꝯfidis: da
bit̄ t̄ fortitudo đ celo ⁊ ſubijci
etur ditiōi tue mūd⁹ ⁊ caro.
Sȝ nec inimicū diabolū ti-
mebis ſi fueris fide armatus
⁊ ih̄u cruce ſignat⁹. Pone ḡ
te ſic̄ fidelis ⁊ bon⁹ ſeru⁹ xp̄i
ad portādā viriliť crucē dn̄i
tui pro te ex amore crucifixi.
Prepara te ad tolerāda mul
ta aduerſa ⁊ varia incomoda
in hac miſera vita: q2 ſic tecū
erit vbicūꝙ̄ fueris: ⁊ ſic reue
ra eū inuenies vbicūꝙ̄ latue
ris. Oportȝ te ita eē̄ ⁊ nō eſt
remediū euadēdi a tribulatio
ne maloꝝ ⁊ doloreꝙ̄ ut te pa-
tiaris. Calicē dn̄i affectāter
bibe ſi amicus eius eſſe ⁊ par-
tem cū eo habere deſideras.
Conſolatiōes deo cōmitte: fa
ciat ipſe cū talib⁹ ſic̄ ſibi magͥ
placuerit. Tu ꝟo pone te ad
ſuſtinēdū tribulatiōes: ⁊ repu
ta eas maximas ꝯſolatiōes:
quia non ſunt cōdigne paſſio
nes huius temporis ad futu-
ram gloriam: que reuelabitur

in nobis ꝯmerendã: etiã ſi ſo-
lus oēs poſſes ſuſtinere. Qñ
ad hoc veneris ꝙ tribulatio
tibi dulcis eſt ⁊ ſapit ꝓ xp̄o:
tūc bene tecū eſſe eſtima: qꝛ in
ueniſti paradiſū in terra. Qñ diu
pati tibi graue eſt ⁊ fugere q̄
ris tādiu male habebis: ⁊ ſeq̄
tur te vbiqꝫ fuga tribulatiōis
Si ponis te ad qđ eſſe debes:
videlꝫ ad patiēdū ⁊ moriēdū
fiet cito meli⁹ ⁊ pacē inuenies
Etiã ⁊ ſi rapt⁹ fueris in ter-
tiū celū cū paulo: nō es ꝓpte
rea ſecurat⁹ de nullo ꝯtrario
ſuſtinēdo. Ego inq̄t ih̄s oſtē
dam illi quāta oporteat eū ꝓ
noīe meo pati. Pati ergo tibi re
manet: ſi ih̄m diligere ⁊ ꝑꝑe-
tue illi ſeruire placet. Utinã
dign⁹ eſſes ꝓ noīe ieſu aliq̄d
pati: qꝫ magna glīa remane-
ret tibi: quāta exultatio oīb⁹
ſcīs dei: quāta edificatio eēt
ꝓximi. Nā patiētiā oēs reco
mēdant: qꝫuis pauci tñ pati
velint. Merito deberes libēt
modicū pati ꝓ xp̄o: cū multi
grauiora patiūt pro mundo.
Scias ꝓ certo qꝛ moriētē te
oportet ducē vitā: ⁊ quanto
plus quiſqꝫ ſibi morit tanto
deo magis viuere incipit. Ne
mo aptus eſt ad cōprehēden-
dū celeſtia niſi ſe ſubmiſerit
ad portandū ꝓ xp̄o aduerſa.
Nihil deo accepti⁹: nihil tibi
ſalubri⁹ in mūdo iſto qꝫ liben
ter pati ꝓ xp̄o. Et ſi eligēdum
tibi eſſet: magis optare debe-
res ꝓ xp̄o aduerſa pati: qꝫ mł
tis ꝯſolatiōib⁹ recreari: quia
xp̄o ſimilior eſſes ⁊ oīb⁹ ſcīs
eius magis ꝯformior. Nō. n.
ſtat meritū noſtrū: ⁊ ꝓfect⁹
ſtatus nr̄i in multis ſuauita-
tib⁹ ⁊ ꝯſolatiōib⁹: ſꝫ poti⁹ in
magnis grauitatib⁹ ⁊ tribu-
latiōib⁹ ꝑferēdis. Siquidem
aliq̄d meli⁹ ⁊ vtili⁹ ſaluti ho-
minū qꝫ pati fuiſſet: xp̄s vtiqꝫ
verbo ⁊ exēplo oſtēdiſſet. Naꝫ
⁊ ſequētes ſe diſcipulos oēſqꝫ
eū ſeq̄ cupiētes manifeſte ad
crucē portādā hortat ⁊ dicit:
Si quis vult venire poſt me:
abneget ſemetipſum ⁊ tollat
crucē ſuā ⁊ ſequat me. Oīb⁹
ergo ꝑlectis ⁊ ſcrutatꝭ ſit iſta fi-
nalis ꝯcluſio. Qm̄ ꝑ multas
tribulatiōes oportꝫ nos intra
re in regnum dei.

Explicit liber ſecūd⁹.
Sequit liber tertius.

De interna xpi locutiõe ad animã fidelẽ. Cap. j.

Audiã quid loquatur in me dñs de⁹ Beata aia q̃ dñz in ſe loquentẽ audit ⁊ de ore ei⁹ verbũ ↄſolatiõis accipit. Btẽ aures que venas diuini ſuſurrij ſuſcipiunt: ⁊ de mũdi hui⁹ ſuſurratiõib⁹ nihil aduertũt. Beate plane aures q̃ non vocẽ foris ſonantẽ: ſ; interi⁹ auſcultant veritatẽ loquẽtẽ ⁊ docentem Bti oculi q̃ exteriorib⁹ clauſi: interiorib⁹ autẽ ſũt intẽti Bti q̃ interna penetrãt: ⁊ ad capiẽda archana celeſtia magis ac magis per quotidiana exercitia ſe ſtudẽt preparare. Bti qui deo vacare geſtiunt ⁊ ab oĩ impedimẽto ſeculi ſe excutiunt. Animaduerte hec o aia mea ⁊ claude ſenſualitatĩ tue oſtia ut poſſis in te audire quid loquať dñs de⁹ in te Hec dicit dilect⁹ tu⁹. Sal⁹ tua ego ſum: pax tua ⁊ vita tua. Serua te apud me ⁊ pacẽ inuenies. Dimitte oĩa trãſitoria ⁊ quere eterna. Quid ſũt oĩa tpalia niſi seductoria Et quid iuuãt oẽs creature: ſi fueris a creatore deſerta? Oib⁹ ẽ abdicatĩ creatori tuo te rdde placidã ac fidelẽ ut verã valeas apphẽdẽ btitudinẽ

De veritas int⁹ loquiť ſine ſtrepitu pboꝝ. Cap. ij.

Loquere dñe: q² audit ſeruus tu⁹. Seru⁹ tuus ego ſũ: da mihi intellectũ ut ſciã teſtimonia tua. Inclina cor meũ in pba oris tui: fluat ut ros eloquiũ tuũ. Dicebãt olim filij iſrahel ad moyſen: loquere nobis tu ⁊ audiem⁹: nõ loquať nobis dñs ne forte moriamur. Nõ ſic dñe nõ ſic oro: ſ; magis cũ ſamuele ꝓpheta humiliť ac deſiderãter obſecro: Loquere dñe q² audit ſeruus tu⁹: nõ loquať m moyſes aut aliq̃s ex ꝓphetis: ſ; poti⁹ tu loq̃re dñe de⁹. inſpirator ⁊ illuminator oĩu; ꝓphetaꝝ: q² tu ſol⁹ ſine eis potes me pfecte imbuẽ: illi aũt ſine te nihil ꝓficiẽt. Poſſunt q̃dẽ pba ſonare ſ; ſpiritũ non ↄferũt. Pulcherrime dicunt ſ; te tacẽte cor nõ accẽdunt. Litteras tradũt: ſ; tu ſenſu; aperis. Myſteria ꝓferũt: ſed tu reſeras intellectũ ſignatorum. Mandata edicũt: ſ; tu iuuas ad pficiẽdũ. Viã oſtẽdũt: ſ; tu ↄfortas ad ambulãdũ. Illi foris tm̃ agunt: ſ; tu corda inſtrnis ⁊ illuminas.

Jlli exteriꝰ rigãt: ẜ tu fecũditatẽ donas. Jlli clamãt ṽbis ẜ tu auditui intelligẽtiã tribuis. Nõ ꝗ̃ loquat̃ mihi moyſes: ẜ tu dñe deꝰ meꝰ eterna veritas: ne forte moriar ⁊ ſine fructu efficiar. Si fuero tm̃ foris admonitꝰ ⁊ intꝰ non accẽſus ne ſit mihi ad iudicium ṽbũ auditũ ⁊ nõ factum cognitũ nec amatũ creditũ ⁊ nõ ſeruatũ. Loq̃re igit̃ dñe q2 audit ſeruꝰ tuꝰ. Uerba.n. vite eterne habes: loq̃re mihi ad qualẽcũqꝫ aĩe mee ꝯſolationẽ: ⁊ ad totiꝰ vite mee emẽdationẽ: tibi aũt ad gloriã et ꝑpetuum honorem.

Qꝫ verba dei cũ hũilitate ſunt audienda: ⁊ ꝙ multi ea non ponderãt. Cap. iij.

Udi fili mi verba mea: ṽba ſuauiſſima: oẽm philoſophoꝝ ⁊ ſapiẽtũ huiꝰ mundi ſciẽtiam excedẽtia. Uerba mea ſpũs ⁊ vita ſũt: nec humano ſenſu pẽſanda. Nõ ſũt ad vanã cõplacẽtiã trahẽda: ẜ in ſilẽtio audienda: ⁊ cũ oĩ hũilitate atqꝫ effectu magno ſuſcipiẽda: ⁊ dixi: Beatꝰ eſt quẽ tu erudieris dñe ⁊ de lege tua docueris eũ ut mitiges ei a diebus malis ⁊ nõ deſolet̃ in terra. Ego inquit dñs docui ꝓphetas ab initio ⁊ vſqꝫ nũc nõ ceſſo oibꝰ loqui: ẜ multi ad vocẽ meã ſurdi ſũt ⁊ duri. Plures mũdũ libẽtiꝰ audiunt ꝙ̃ deũ: faciliꝰ ſequũt̃ carnis ſue appetitũ ꝙ̃ dei bñplacitũ. Promittit mũdꝰ tẽporalia ⁊ parua: ⁊ ſeruit̃ ei auiditate magna. Ego ꝓmitto ſũma ⁊ eterna: ⁊ torpeſcunt mortaliũ corda. Quis tãta cura mihi in oibꝰ ſeruit ⁊ obedit ſic mũdo ⁊ dñis eiꝰ ſeruitur? Erubeſce ſydon ait mare Et ſi cãm queris audi quare Pro modica ꝓbẽda lõga via currit̃: ⁊ ꝓ eterna vita vix a multis pes ſemel a terra leuatur. Uile preciũ q̃rit̃: ꝓ vno nũmiſmate interdũ turpiter litigat̃: ⁊ ꝓ vana re ⁊ ꝑua ꝓmiſſione die noctuqꝫ fatigari nõ timet̃. Sꝫ ꝓh dolor ꝓ bona in cõmutabili: ꝓ ꝓmio ineſtimabili: pro ſũmo honore ⁊ gl̃ia interminabili uel ad modicũ fatigari pigritat̃. Erubeſce ꝗ̃ ſerue piger ⁊ q̃ruloſe ꝙ illi paratiores inueniunt̃ ad perditionem ꝙ̃ tu ad vitam. Gaudẽt illi ampliꝰ ad vanitatẽ ꝙ̃ tu ad veritatẽ. Equidẽ a ſpe ſua nõnunqꝫ fruſtrãt̃ ẜ ꝓmiſſio mea neminẽ fallit: nec cõfidentẽ mihi dimittit

inanē. Quod pmiſi dabo: qđ dixi implebo: ſi tamē vſq₃ i finem fidelis in dilectiōe mea quis pmāſerit. Ego remunerator ſū oīu₃ bonoꝝ ⁊ fortis ꝓbator oīu₃ deuotoꝝ: Scribe verba mea in corde tuo ⁊ ptracta diligent̄: erūt eni in tēpore tētatiōis valde neceſſaria. Quod nō intelligis cum legis: cognoſces in die viſitatōiſ. Duplicit̄ ſoleo electos meos viſitare: tētatiōe ſc₃ et ꝯſolatiōe: ⁊ duas lectiōes eis q̄tidie lego: vnā increpando coꝝ vitia: alterā exhortando ad virtutū incremēta. Qui habet verba mea ⁊ ſpernit ea: habet qui iudicet eū in nouiſſimo die.

Oratio ad implorandū deuotiōis grām. Cap. iiij.

Domine de⁹ me⁹ oīa bona mea tu es. Et q̇s ego ſū ut audeā ad te loqui: Ego ſū pauperrim⁹ ſeruul⁹ tuus: ⁊ abiect⁹ vermicul⁹ m̄lto pauperior ⁊ ꝯtēptibilior q̄ ſcio ⁊ dicere audeo. Memēto tñ domine q₂ nihil ſum: nihil habeo: nihilq₃ valeo. Tu ſolus bon⁹ iuſtus ⁊ ſanctus: tu oīa potes oīa preſtas: oīa imples: ſolū peccatorē inanē relinquens. Reminiſcere miſerationū tuarū dn̄e: ⁊ imple cor meū gratia tua qui nō vis vacua eſſe opa tua. Quō poſſū me tolerare in hac miſera vita: niſi me ꝯfortauerit miſericordia ⁊ grā tua: Noli auertere faciem tuā a me: noli viſitationem tuā ꝓlongare: noli ꝯſolationē tuā abſtrahere ne fiat aīa mea ſic̄ terra ſine aq̄ tibi. Dn̄e doce me facere volūtatē tuā: doce me corā te digne et humiliter conuerſari: q₂ ſapientia mea tu es: qui in veritate me cognoſcis ⁊ cognouiſti anteq̄ꝫ fieret mūdus: ⁊ āteq̄ꝫ natus eſſem in mundo.

De in veritate ⁊ humilitate coram deo conuerſandū eſt. Cap. v.

Fili ambula corā me in veritate: ⁊ ſimplicitate cordis tui quere me ſp. Qui ambulat corā me in veritate tutabit̄ ab incurſibus malis ⁊ veritas liberabit eū a ſeductorib⁹ ⁊ a detractiōibus iniquoꝝ. Si veritas te liberauerit: vere liber eris ⁊ nō curabis de vanis hoiu₃ verbis. Domine verū ē ſic̄ dicis: ita q̄ſo mecū fiat. Veritas tua me doceat: ipſa me cuſtodiat ⁊ vſq₃

ad ſalutarē finē me ꝯducat. Ipſa me liberet ab oī affectiōe mala ⁊ inordiata dilectione ⁊ ābulabo tecū in magna cordis libertate. Ego te docebo ait veritas q̄ recta ſūt ⁊ placita corā me. Cogita peccata tua cū diſplicētia magna et merore: ⁊ nūq̄ reputes te aliquid eſſe ꝓpter opa bona. Revera pctōr es ⁊ multis paſſionib⁹ obnoxi⁹ ⁊ implicat⁹. Ex te ſp ad nihil tēdis ⁊ cito laberis: cito vinceris: cito turbaris: cito diſſolueris. Non habebis quicq̄ vn̄ poſſis gloriari: ſ multa vn̄ te debes vilificare: q: multo īfirmior es q̄ vales cōprehēdere. Nihil ḡ magnū tibi videat ex oīb⁹ q̄ agis: nihil grāde: nihil ꝑcioſum ⁊ admirabile: nihil reputatiōe appareat dignū: nihil altū: nihil vere laudabile ⁊ deſiderabile niſi qđ eternū eſt. placeat tibi ſup oīa eterna veritas: diſpliceat tibi ſup oīa vilitas maxīa tua. Nihil ſic timeas: nihil ſic vitupes ⁊ fugias ſicut vitia ⁊ pctā tua: q̄ magis diſplicere debēt q̄ q̄libet rex dāna. Quidā nō ſincere corā me ābulāt: ſ quadā curioſitate ⁊ arrogātia ducti volūt ſecreta mea ſcire et alta dei intelligere: ſe ⁊ ſuā ſalutē negligētes. Hi ſepe ī magnas tētatiōes ⁊ pctā ꝓpter ſuā ſupbiā ⁊ curioſitatē me eis aduerſante labūt. Time iudicia dei: expaueſce irā oīpotētis: noli aūt diſcutere opa altiſſimi: ſ tuas iniq̇tates perſcrutare: in quātis deliquiſti ⁊ q̄ multa bona neglexiſti. Quidā ſolū portāt ſuā deuotionē in libris: ⁊ quidā ī imaginib⁹: q̇dā aūt in ſignis exteriorib⁹ ⁊ figuris: quidā habēt me in ore: ſ modicū in corde. Sūt ⁊ alij q̇ intellectu illuminati ⁊ affectu purgati ad eťna ſp anhelāt: de terrenis grauiter audiūt: neceſſitatib⁹ nature dolēter inſeruiūt: ⁊ hi ſētiūt quid veritatis ſpūs loq̇tur in eis q̇ docet eos terrena deſpicē ⁊ amare celeſtia: mūdū negligere: ⁊ celū tota die ac nocte deſiderare.

De mirabili affectu diuini amoris. Cap. vj.

Benedico te pater celeſtis: pr̄ dn̄i mei ihu xp̄i: q: mei paupis dignat⁹ es recordari. O pater miſericordiaꝝ ⁊ de⁹ toti⁹ cōſolatiōis: grās ago tibi q̇ me indignū oī ꝯſolatiōe q̄nq̄ tua recreas ꝯſolatiōe. Benedico te ſemp

ꝛ glorifico cū vnigenito filio tuo ꝛ ſpū ſcō paclito in ſecula ſeculoꝝ. Eya dñe de⁹ amator ſcē me⁹ cū tu veneris in cor meū exultabūt oīa interiora mea. Tu es gloria mea ꝛ exultatio cordis mei: tu ſpes mea ꝛ refugiū meū in die tribulatiōis mee. Sꝫ qꝛ adhuc debilis ſum in amore ꝛ ipfectus in ꝟtute: iō neceſſe habeo a te ꝯfortari ꝛ ꝯſolari: ꝓpterea viſita me ſepi⁹ ꝛ iſtrue diſciplinis ſcīs. Libera me a paſſionibus malis: ꝛ ſana cor meū ab oīb⁹ affectiōib⁹ inordinatis ꝛ vitijs: ut int⁹ ſanatus ꝛ bene purgat⁹ apt⁹ efficiar ad amādū: fortis ad patiendū: ſtabilis ad pſeuerādū Magna res ē amor: magnū oīo bonū: qđ ſolū leue facit oē oneroſū: ꝛ fert equalit̄ oē inequale. Nā on⁹ ſine onere portat: ꝛ oē amaꝝ dulce ac ſapidū efficit. Amor ihū nobilis ad magna opanda impellit: ꝛ ad deſideranda ſp pfectiora excitat. Amor vult eſſe ſurſum: nec vllis infimis reb⁹ retineri. Amor vult eſſe liber ꝛ ab oī mūdana affectiōe alienus: ne internus ei⁹ impediaẗ aſpectus: ne p aliqđ comodū tpale implicatiōes ſuſtineat: aut p incomodū ſuccumbaẗ. Nihil dulci⁹ eſt amore: nihil forti⁹: nihil alti⁹: nihil latius nihil iocūdi⁹: nihil plenī⁹: nihil meli⁹ in celo ꝛ in terra: qꝛ amor a deo nat⁹ eſt: nec poteſt niſi in deo ſup oīa creata requieſcere. Amās volat: currit: letaẗ: liber eſt ꝛ nō tenetur dat oīa ꝓ oīb⁹: ꝛ habet oīa in oīb⁹: qꝛ in vno ſūmo ſup oīa quieſcit: ex quo oē bonū fluit ꝛ ꝓcedit. Nō reſpicit ad dona: ſꝫ ad donātē ſe ꝯuertit ſup oīa bona. Amor modū ſp neſcit. ſꝫ ſup omnē modū ferueſcit. Amor onus non ſentit: labores nō reputat: plus affectat ꝙ̄ valet: de impoſſibilitate nō cauſaẗ: qꝛ cūcta ſibi poſſe ꝛ licē arbitraẗ. Valet igiẗ ad oīa ꝛ multa implet ꝛ effectui mancipat vbi nō amans deficit ꝛ iacet. Amor vigilat ꝛ dormiēs nō dormitat. Fatigatus nō laſſaẗ: artat⁹ nō artaẗ: territ⁹ nō ꝯturbaẗ: ſꝫ ſicut viuax flāma ꝛ ardēs facula surſū erūpit: ſecureqꝫ ptrāſit Si quis amat: nouit qđ hec vox clamet. Magn⁹ clamor in aurib⁹ dei eſt: ipſe ardēs affectus anime q̄ dicit: De⁹ me⁹ amor me⁹: tu tot⁹ me⁹ ꝛ ego tuus. Dilata me in amore: ut

diſcā interiora cordis ore de guſtare: ꝙ ſuaue ſit amare et in amore liquefieri ⁊ natare. Tenear amore vadēs ſup̄ me pre nimio feruore ⁊ ſtupore. Cantē amoris cāticū: ſequar te dilectū meū in altū: deficiat in laude tua aīa mea iubilās ex amore. Amem te pl⁹ ꝙ̄ me: nec me niſi ꝓpt̄ te: ⁊ oēs in te qui vere amant te: ſicut iubet lex amoris lucēs ex te. Eſt amor velox: ſincer⁹: pius iocūdus: ⁊ amenus: fortis: patiens fidelis: prudēs longanimis: virilis: ⁊ ſeipſū nūꝙ̄ q̄rens. Ubi enī ſeipſū aliquis q̄rit: ibi ab amore cadit. Eſt amor circūſpect⁹: humilis et rectus: non mollis: nō leuis: nec vanis intendēs rebus: ſobrius: caſtus: ſtabilis quietus ⁊ in cūctis ſenſibus cuſtoditus. Eſt amor ſubiect⁹ ⁊ obediēs prelatis: ſibi vilis ⁊ deſpect⁹: deo deuotus ⁊ gratificus confidēs ⁊ ſemꝑ ſperans in eo: etiā cū ſibi nō ſapit de⁹ quia ſine dolore nō viuitur in amore. Qui nō eſt paratus oīa pati ⁊ ad voluntatē ſtare dilecti: non eſt dignus amator appellari. Oportet amantem oīa dura ⁊ amara ꝓpter dilectū libēt̄ amplecti: nec ob ꝯtria accidētia ab eo deflecti.

De ꝓbatione veri amatoris. Cap. vij.

Fili nō es adhuc fortis ⁊ prudēs amator. Quare dn̄e? Quia ꝓpter modicā ꝯtrarietatē deficis a ceptis: ⁊ nimis auide cōſolationem queris. Fortis amator ſtat in tētatiōib⁹: nec callidis credit ꝑſuaſionib⁹ inimici. Sicꝰ in ꝓſꝑeris ei placeo: ita nec in aduerſis diſpliceo. Prudens amator nō tam donū amantꝭ ꝯſiderat ꝙ̄ dantis amorem. Affectū potius attēdit ꝙ̄ cēſum: ⁊ infra dilectū oīa data ponit. Nobilis amator nō quieſcit in dono: ſ; in me ſuꝑ oē donū. Nō eſt ideo totū ꝑditū: ſi qn̄ꝙ min⁹ bene de me uel de ſcis meis ſentis ꝙ̄ velles. Affectus ille bonus dulcꝭ quē interdū ꝑcipis: affectus gratie p̄ſentis eſt ⁊ quidam p̄guſtus patrie celeſtis: ſuꝑ quo nō nimiū innitēdū: qꝛ vadit ⁊ venit. Certare aūt aduerſus incidentes malos animi motus: ſuggeſtionemꝙ ſpernere diaboli: inſigne eſt virtutis ⁊ magni meriti. Non ergo te conturbent aliene fan

taſie de quacunq; materia ingeſte. Forte ſerua propoſitum ⁊ intentionem rectam ad deū. Nec eſt illuſio ꝙ aliquando in exceſſū ſubito raperis ⁊ ſtatim ad ineptias ſolitas cordis reuerteris. Illas enī inuite magis pateris ꝗ̄ agis: ⁊ ꝗ̄ diu diſplicēt et reniteris: meritū eſt ⁊ nō ꝑditio. Scito ꝙ antiqu⁹ inimicus oīo nitiť impedire deſideriū tuū in bono ⁊ ab omni deuoto exercitio euacuare: a ſāctoꝝ ſcꝫ cultu a pia paſſionis mee memoria: a peccatoꝝ vtili recordatione: a ꝓprij cōdis cuſtodia: ⁊ a firmo ꝓpoſito ꝓficiēdi in virtute. Multas malas cogitatiōes ingerit ut tediū tibi faciat ⁊ horrorem: ut ab orōne reuocet ⁊ ſacra lectione. Diſplicet ſibi humilis ꝯfeſſio ⁊ ſi poſſet a cōmunione ceſſare faceret. Nō credas ei neq; cures illū: licꝫ ſepius tibi deceptiōis tetenderit laqueos. Sibi imputa cuꝫ mala ingerit ⁊ immūda: dicito illi: Uade immūde ſpūs erubeſce miſer: valde immūdus es tu qui talia infers auribus meis. Diſcede a me ſeductor peſſime: nō habebis in me partem vllā: ſed ieſus mecum erit tanq; bellator fortis: ⁊ tu ſtabis confuſus. Malo poti⁹ mori ⁊ omnē penā ſubire ꝗ̄ tibi conſentire. Tace ⁊ obmuteſce: non audiā te amplius: licꝫ mihi plures moliris moleſtias. Domin⁹ illuminatio mea ⁊ ſalus mea: quē timebo? Dñs ꝓtector vite mee: a quo trepidabo? Si cōſiſtant aduerſū me caſtra: nō timebit cor meū. Dominus adiutor meus: ⁊ redemptor meus Certa tanq; miles bonus: ⁊ ſi interdū ex fragilitate corruis: reſume vires fortiores prioribus: confidēs de ampliori gratia mea: ⁊ multū precaue a vana complacētia et ſupbia. Propť hoc multi in errorē ducunť ⁊ ī cecitatē pene incurabilē quādoq; labūtur. Sit tibi in cautelā ⁊ ꝑpetuā humilitatē ruina hec ſupboꝝ de ſe ſtulte preſumētiū.

De occultāda grā ſub hūilitatis cuſtodia. Cap. viij

Fili vtili⁹ eſt tibi ⁊ ſecurius deuotiōis grāꝫ abſcōdere nec in altū te efferre nec multum inde loqui neq; multū pōderare: ſꝫ magis temetipſū dſpicē: ⁊ tāq; idigno

datã timere. Nõ eſt huic affectiõi tenaci⁹ inherẽdũ: q̄ citi⁹ põt mutari in ꝯtrariũ. Cogita i grã ꝙ miſer ⁊ inops eē ſoles ſine grã. Nec ē in eo tm̄ ſpũalis vite ꝑfect⁹ cũ ꝯſolatiõis habueris grãm: ſꝫ cũ humilr̄ ⁊ abnegate patiẽterqꝫ tuleris eius ſubtractionẽ: ita ꝙ tũc ab oratiõis ſtudio non torpeas: nec reliq̃ oꝑa tua ex vſu faciẽda oĩo dilabi ꝑmittas: ſꝫ ſic meli⁹ potueris ⁊ intellexeris: libẽt̃ qḋ in te eſt facias: nec ꝓpt̃ ariditatẽ ſeu anxietatẽ mentis quã ſentis te totaliter negligas. Multi n. ſũt qui cũ nõ bene eis ſucceſſerit: ſtati impatientes fiunt aut deſides. Nõ eni ſp eſt in poteſtate hoĩs via ei⁹: ſꝫ dei ē dare ⁊ ꝯſolari qñ vult ⁊ quãtũ vult ⁊ cui vult: ſic ſibi placuerit: ⁊ nõ ampli⁹. Quidã incauti ꝓpt̃ deuotiõis grãm ſeipſos deſtruxerunt qꝛ plus agere voluerũt ꝙ potuerunt: nõ ꝑpẽſantes ſue ꝑuitatis menſurã: ſꝫ magis cordis affectũ ſequẽtes ꝙ ratiõis iudicium Et qꝛ maiora preſũpſerũt ꝙ deo placitũ fuit: idcirco grãꝫ cito ꝑdiderũt. Facti ſũt inopes ⁊ viles relicti: qui in celũ poſuerũt nidũ ſibi: ut humiliati ⁊ depaupati diſcant nõ in alis ſuis volare ſed ſub ꝑēnis meis ſperare. Qui adhͦ noui ſũt ⁊ impiti in via dñi: niſi ꝯſilio diſcretoꝝ ſe regãt: facili⁹ decipi poſſunt ⁊ eludi. Qꝛ ſi ſuũ ſentire magis ſequi ꝙ alijs exercitatis credere volunt: erit eis ꝑiculoſus exit⁹: ſi tñ retrahi a ꝓprio cõceptu nõ valuerint. Raro ſibiipſis ſapiẽtes ab alijs regi humilr̄ patiũt̃. Meli⁹ eſt modicũ ſapere cũ humilitate ⁊ parua intelligẽtia: ꝙ magni ſcientiaꝝ theſauri: cũ vana cõplacẽtia. Meli⁹ eſt tibi min⁹ habere: ꝙ multũ vñ poſſes ſupbire. Nõ ſatis diſcrete agit qui ſe totũ letitie tradit: obliuiſcens priſtine inopie ſue: ⁊ caſti timoris dñi: q̇ timet grãꝫ oblatã amittere. Nõ etiã ſatꝫ virtuoſe ſapit: q̇ tpe aduerſitatis ⁊ cuiuſcꝙ grauitatis nimis deſperate ſe gerit ⁊ min⁹ fidenť de me ꝙ oportꝫ recogitat ac ſentit Qui tpe pacis nimis ſecur⁹ eſſe voluerit: ſepe tempore belli nimis deiect⁹ ⁊ formidoloſus repit̃. Si ſcires ſp humilis ⁊ modic⁹ in te permanere: necnõ ſpiritũ tuum bene moderare ac regere: non incideres tã cito in ꝑiculum

τ offenſā. Conſiliū bonū eſt: ut feruoris ſpū ɔcepto mediteris quid futurū ſit abſcedēte lumie. Quod dū ɔtigerit: recogita τ denuo lucē poſſe reuerti: quā ad cautelā tibi: mihi aūt ad gloriā: ad tēpus ſubtraxi. Utilior ē eni ſepe talis ꝓbatio q̄ ſi ſemꝑ ꝓſpera pro tua haberes uolūtate. Nam merita nō ſunt ex hoc eſtimāda ſi quis plures viſiōes aut ɔſolatiōes habeat: uel ſi peritus ſit in ſcripturis aut in altiori ponatur gradu: ſꝫ ſi vera fuerit humilitate fundatꝰ: et diuina charitate repletus: ſi dei honorē pure τ integre ſemꝑ q̄rat ſi ſeipſū nihil reputet et in veritate deſpiciat atq; ab alijs etiā deſpici τ humiliari magis gaudeat q̄ honorari.

De vili eſtimatiōe ſuiipſius in oculis dei. Cap. ix.

Loquor ad dn̄m meum cum ſim puluis τ cinis. Si me amplius reputauero: ecce tu ſtas ɔtra me: τ dicunt teſtimoniū verum iniq̄tates mee: nec poſſū ɔtradicere. Si aūt me vilificauero τ ad nihilum redegero τ ab oī ꝓpria reputatione defecero atq; ſicut ſum puluericauero: erit mihi ꝓpitia grā tua: τ vicina cordi meo lux tua: τ oīs eſtimatio quantulacūq; minima in valle nihileitatis mee ſubmergetur τ peribit in eternū. Ibi oſtendes me mihi quid ſū q̄d fui: τ de q̄ veni q2 nihil τ neſciui. Si mihi ipſi relinquor: ecce nihil τ tota infirmitas. Si autē ſubito me reſpexeris ſtatī fortis efficior τ nouo repleor gaudio. Et mirū valde q̄ ſic repēte ſubleuor: τ tā benigne a te cōplector: q̄ ꝓprio pōdere ſemꝑ ad ima feror. Facit hoc amor tuꝰ gratis ꝑueniēs me τ in tā multis ſubueniēs neceſſitatibꝰ: a grauibꝰ quoq; cuſtodiēs me ꝑiculis τ ab innumeris ut vere dicā eripiens malis. Me ſiquidē male amādo me ꝑdidi τ te ſolū q̄rendo τ pure amādo me τ te pariter inueni: atq; ex amore ꝓfundiꝰ ad nihilū me redegi Quia tu o dulciſſime facis mecū ſuꝑ meritū oē: τ ſupra id quod audeo ſperare uel rogare. Benedictꝰ ſis deꝰ meꝰ q2 licꝫ ego oībꝰ bonis ſim indignus: tua tamē nobilitas τ infinita bonitas: nūq̄ ceſſat benefacere etiā ingratis τ lōge a te auerſis. Cōuerte nos ad te ut ſimꝰ grati: humiles τ deuoti: q2 ſalus nr̄a tu es:

virt⁹ ⁊ fortitudo noſtra.

Qꝫ oīa ad deū ſicͨ ad finem vltimū ſūt referēda. C. x.

Ili ego debeo eſſe finis tu⁹ ſupremꝰ ⁊ vltimatꝰ ſi vere deſideras eē btūs. Ex hac intētiōe purificabiť affectus tu⁹ ſepi⁹ ad ſeipſū ⁊ ad creaturas male incuruatus. Nā ſi teipſū in aliq̄ q̄ris: ſtatim in te deficis et areſcis. Oīa ḡ ad me p̄ncipaliť referas: qꝛ ego ſū q̄ oīa dedi. Sic ſingula cōſidera ſicͨ ex ſūmo bono manātia: ⁊ ideo ad me tāq̄ ad ſuā originē cūcta ſūt reducēda. Ex me puſillus et magnus paup ⁊ diues tanq̄ ex fōte viuo aquā hauriunt viuā: ⁊ q̄ mihi ſpōte ⁊ libere deſeruiūt: grāꝫ ꝓ grā accipient. Qui aūt extra me voluerit gloriari uel in aliq̄ p̄uato bono delectari nō ſtabilieť in vero gaudio neq̄ ī corde ſuo dilatabiť: ſꝫ multipliciť impedieť ⁊ anguſtabiť. Nihil ḡ tibi d̄ bono aſcribere debes: nec alicui hoi ꝟtutē attribuas: ſꝫ totū da deo: ſine q̄ nihil habꝫ hō. Ego totū dedi ego totum rehabere volo: ⁊ cū magna diſtrictiōe grāꝝ actiōes requiro. Hec ē veritas q̄ fugať glorie vanitas. Et ſi intrauerit celeſtis grā ⁊ vera charitas non erit aliq̄ inuidia nec ꝯtractio cordis: neq̄ p̄uatꝰ amor occupabit. Uincit eni oīa diuina charitas: ⁊ dilatat oēs aīe vires. Si recte ſapis in me ſolo gaudebis: in me ſolo ſperabis qꝛ nemo bonꝰ niſi ſolꝰ deꝰ: q̄ ē ſup oīa laudandꝰ ⁊ in oībus bn̄dicēdus.

Qꝫ ſpreto mundo dulce ē ſuire deo. Cap. xi

Unc itex loquor dn̄e ⁊ nō ſilebo: dicā in auribꝰ dei mei: dn̄i mei ⁊ regis mei: q̄ eſt in excelſo. O q̄ magna multitudo dulcedinis tue domine: quā abſcōdiſti timētibꝰ te. Sꝫ q̄d es amātibꝰ: q̄d toto corde tibi ſuiētibꝰ? Vere ī effabilis dulcedo ꝯtēplatiōis tue: quā largiris amātibꝰ te In hoc maxie oſtēdiſti dulcedinē charitatis tue: qꝛ cū nō eſſē feciſti me: ⁊ cū errarē longe a te reduxiſti me: ut ſeruirē tibi: ⁊ p̄cepiſti ut diligā te O fōs amoris ꝑpetui q̄d dicā d̄ te: quō potero tui obliuiſci: q̄ mei dignatꝰ es recordari: Etiā poſtq̄ ꝯtabui ⁊ perij: feciſti vltra omnē ſpem miſericōdiā cū ſuo tuo: ⁊ vltra oē meritū grām ⁊ amicitiaꝫ exhibuiſti. Quid retribuā tibi ꝓ grā iſta? Nō eni oībꝰ datū

eſt ut oib⁹ abdicatis ſeculo re nūciēt ꝛ monaſticā vitā aſſu māt. Nūqd magnū ē ut tibi ſeruiā cui ois creatura ſuire tenet? Nō magnū mihi vide ri debet ſeruire tibi: ſꝫ poti⁹ hoc mihi magnū ꝛ admirādū ap paret ꝙ tā pauperē ꝛ indignū dignaris i ſeruū recipe: ꝛ di lectis ſeruis tuis adiuuare. Ecce oia tua ſūt q̄ habeo ꝛ vn̄ tibi ſeruio. Verūtamē vice uerſa tu magis mihi ſeruis ꝙ̄ ego tibi. Ecce celū ꝛ terra que in miniſterio hois creaſti pre ſto ſūt ꝛ faciūt quotidie que cunqȝ mādaſti. Et hoc parū ē quin etiā angelos in miſterio hois creaſti ꝛ ordiaſti. Tñſcē dit aūt hec oia qꝛ tuipſe ſerui re hoi dignatus es ꝛ teipſū ei daturū ꝓmiſiſti. Quid dabo tibi ꝓ oib⁹ iſtis milib⁹ bonis. Vtinā poſſem tibi ſuire cūctis dieb⁹ vite mee: vtinā uel vno die dignū ſuitiū exhibere ſuf ficerē. Vere tu es dign⁹ oi ſer uitio: oi honore ꝛ laude etna Vere dn̄s me⁹ es: ꝛ ego pau per ſeru⁹ tu⁹: q̄ totis virib⁹ te neor tibi ſeruire: nec vnq̄ꝫ in laudib⁹ tuis debeo faſtidire. Sic volo: ſic deſidero: ꝛ q̄cq̄d mihi deeſt tu digneris ſupple re. Magn⁹ honor magna glo ria tibi ſuire ꝛ oia ꝓpť te cō temnere. Habebūt eni gratiā magnā q̄ ſpōte ſe ſubiecerūt tue ſanctiſſime ſuituti. Inue niēt ſuauiſſimā ſci ſpūs ꝯſo lationē: ꝯſequent magnā cor dis libertatē: qui artā ꝓ noie tuo ingrediunt viam ꝛ omnē mūdanā neglexerit curā. O grata ꝛ iocūda dei ſeruit⁹: q̄ hō veracit efficit liber ꝛ ſcūs O ſacer ſtat⁹ religioſi famu lat⁹ q̄ hoiez angelis reddit eq̄ lem: deo placabilē: demonib⁹ terribilē: ꝛ cūctis fidelib⁹ cō mēdabilē. O amplectendū ꝛ ſp optādū ſuitiū: quo ſūmuz ꝓmeret bonū ꝛ gaudiū acq̄ ritur ſine fine manſurū.

De deſideria cordis ex aminād a ſunt ꝛ mode randa. Cap. xij.

Fili oportet te adhuc mul ta addiſcere: que necdū bene didiciſti. Que ſunt hec domine: Vt deſiderium tuuz ponas totaliter ſm̄ beneplaci tum meum: ꝛ tuiipſius ama tor non ſis: ſed mee volunta tis cupidus amator ꝛ emula tor deſideria teſepe accēdūt ꝛ vehement impellūt: ſed conſi dera an ꝓpter honorē meum:

an ꝓpter tuū comodū magꝭ mouearis. Si ego ſum in cā bene ꝯtētus eris quomōcūqꝫ ordinauero. Si aūt de ꝓprio q̄ſitu aliq̄d latet: ecce hoc eſt qđ te impedit ⁊ grauat. Caue ḡ ne nimiū innitaris ſuper deſiderio p̄cōcepto me nō cōſulto: ne forte poſtea peniteat ⁊ diſpliceat qđ p̄mo placuit: ⁊ quaſi ꝓ meliore zelaſti. Nō eni ois affectio q̄ videt̄ bona ſtati ē ſequenda: ſꝫ nec oīs cōtraria affectio ad primū fugienda. Expedit interdū refrenatiōe vti etiā i bonis ſtudijs ⁊ deſiderijs: ne ꝑ importunitatē mētis diſtractionē icurras ne alijs ꝑ indiſciplinationē ſcādalū generes uel etiam ꝑ reſiſtētiā alioꝝ ſubito turberis ⁊ corruas. Interdum vo oportet violētia vti ⁊ viriliť appetitui ſenſitiuo cōtraire: nec aduertere quid velit caro ⁊ quid nō velit: ſꝫ hoc magꝭ ſatagere ut ſubiecta ſit etiā nolens ſpiritui: ⁊ tādiu caſtigari debet ⁊ cogi ſeruituti ſubeē donec parata ſit ad oīa: pauciſqꝫ ꝯtētari diſcat: ⁊ ſimplicib⁹ delectari: nec ꝯtra aliqđ incōueniēs murmurare.

De informatione patiētie ⁊ luctamine aduerſus ꝯcupiſcētias. Ca. xiij.

Domine dn̄e de⁹ ut audio patiētia ē mihi valde neceſſaria: multa eni i hac vita accidūt ꝯtraria. Nā q̄litercūqꝫ ordinauero de pace mea: nō p̄ōt eſſe ſine bello ⁊ dolore vita mea. Ita ē fili. Nō aūt volo te talē q̄rere pacē q̄ tētatiōib⁹ careat aut ꝯtraria nō ſentiat: ſꝫ tūc etiā eſtimare te pacē inueniſſe cū fueris varijs tribulatiōib⁹ exercitatus ⁊ in multis ꝯtrarietatib⁹ ꝓbat⁹. Si dixeris te nō multa poſſe pati: quō tūc ſuſtinebis ignē purgatorij? De duob⁹ malis ſꝑ min⁹ malū ē eligēdum. Ut ḡ eterna futura ſupplicia poſſis euadere: mala preſentia ſtudeas ꝓ deo equanimiter tolerare. An putas q̄ hoīes ſeculi hui⁹ nihil aut parum patiant̄? Nec hoc inuenies etiā ſi delicatiſſimos q̄ſieris. Sꝫ habēt inquis multas delectatiōes ⁊ ꝓprias ſequunt̄ volūtates: ideoqꝫ parū pōderāt ſuas tribulationes. Eſto q̄ ita ſit ut habeāt q̄cq̄d voluerint: ſꝫ q̄diu putas durabit? Ecce quēadmodū fumus deficiēt abūdātes in ſeculo: ⁊ nulla erit recordatio p̄teritoꝝ gaudioꝝ. Sꝫ cū adh̄

viuūt nō ſine amaritudine ⁊ tedio ac timore in eis q̄eſcūt Ex eadē nanq̄ re vñ delectationē ꝯcipiūt: ſibi inde dolorꝫ penā frequenť recipiūt. Juſte illis fit: ⁊ q2 iordiate delectatiões querūt ⁊ ſequūť: nō ſine amaritudīe ⁊ ꝯfuſiōe eas expleāt. O q̄ꝫ breues: q̄ꝫ falſe: q̄ꝫ iordiate ⁊ turpes oēs ſūt. Uerūtamē pre ebrietate ⁊ cecitate nō intelligūt: ſ; velut muta aīalia ꝓpť modicū corruptibilis vite delectamētū mortē aīe incurrūt. Tu ḡ fili pꝰ concupiſcentias tuas non eas ⁊ a volūtate tua auertere. Delectare in dn̄o ⁊ dabit tibi petitiões cordis tui. Eteni ſi veraciter vis delectari ⁊ abūdantius a me ꝯſolari: ecce in ꝯtēptu oīu3 mūdanoꝝ ⁊ in abſciſione oīu3 infimaꝝ delectationū erit benedictio tua: ⁊ copioſa reddeť tibi cōſolatio. Et quāto plus te ab oī creaturarum ſolatio ſubtraxeris: tanto in me ſuauiores ⁊ potētiores ꝯſolatiões inuenies. Sed ꝑmo nō ſine quadā triſticia ⁊ labore certamis ad has ꝑtinges. Obſiſtet inolita ꝯſuetudo: ſ; meliori ꝯſuetudine deuinceť. Remurmurabit caro ſ; feruore ſpūs refrenabitur. Inſtigabit te ⁊ exacerbabit ſerpēs antiquꝰ: ſ; orone fugabiť: inſup ⁊ labore vtili aditꝰ ei magnus obſtrueť.

De obediētia hūilis ſbditi ad exēplū ihū xpi. Ca. xiij

Ili qui ſe ſubtrahere nitiť ab obediētia: ipſe ſe ſubtrahit a grā. Et qui q̄rit habere ꝓuata amittit cōmunia. Qui nō libenť ⁊ ſpōte ſuo ſupiori ſe ſubdit: ſignū ē q̄ caro ſua necdum ꝑfecte ſibi obedit: ſ; ſepe recalcitrat ⁊ murmurat. Diſce ḡ celeriť ſupiori tuo te ſbmittere: ſi carnē ꝓpriā optas ſubiugare. Citiꝰ nāq̄ exteriꝰ vinciť inimicꝰ: ſi interior hō nō fuerit deuaſtatꝰ. Non eſt moleſtior ⁊ peior aīe hoſtis q̄ꝫ tuipſe tibi nō bene cōcordās ſpiritui. Oportet eni verꝫ te aſſumere tuipſiꝰ ꝯtēptū ſi vis ꝓualere aduerſus carnē ⁊ ſāguinē: q2 adhuc nimis inordinate te diligis: ideo plene te reſignare alioꝝ volūtati trepidas. S3 quid magnū tu qui puluis es ⁊ nihil: ſi ꝓpť deum te ſubdis hoi: qn̄ ego oipotēs ⁊ altiſſimꝰ q̄ cūcta creaui ex nihilo me hoi ꝓpter te ſubieci humiliter. Factꝰ ſū oīu3 humilimꝰ ⁊ infimꝰ: vt tuā ſuperbiam mea humilitate vince-

res. Diſce obtēpare puluis: di
ſce te humiliare terra ⁊ limus ⁊
ſub oīuʒ pedibꝰ incuruare: di-
ſce volūtates tuas frāgere: ⁊
ad oīuʒ ſubiectionē te dare.
Exardeſce ꝯtra te: nec patia
ris tumorē in te viuere: ſʒ ita
ſubiectū ⁊ paruulū te exhibe:
ut oēs ſup te ambulare poſſint
⁊ ſicut lutū plateaꝝ cōculcare.
Quid habes hō inanis cōque
ri? Quid ſordide peccator po
tes ꝯdicere exprobrātibꝰ tibi
q̄ totiēs deū offendiſti: ⁊ to-
tiēs infernū meruiſti? Sʒ pe-
percit tibi oculꝰ meꝰ: qꝛ p̄cio-
ſa fuit aīa tua in ꝯſpectu meo
ut cognoſceres dilectionem
meā ⁊ gratꝰ ſp bn̄ficijs meis
exiſteres: ⁊ ad verā ſubiectio
nē ⁊ humilitatē te iugit' da-
res: patient'qꝫ ꝓpriū ꝯtēptuʒ
ferres. De ocultis
dei iudicijs ꝯſiderādis ne ex-
tollamur in bonis. Cap. xv.

Atonas ſup me iudicia
tua dn̄e: ⁊ timore ac tre
more ꝯcutis oīa oſſa mea: et
expaueſcit anima mea valde.
Sto attonitꝰ ⁊ ꝯſidero qꝛ ce
li nō ſūt mūdi in ꝯſpectu tuo
Si in angelis reperiſti prauita
tem nec tn̄ pepciſti: qd fiet de
me? Ceciderūt ſtelle de celo ⁊
ego puluis qd p̄ſumo? Quo-
rū opa videbant' laudabilia
ceciderūt ad infima: ⁊ qui co
comedebāt panē angeloꝝ: vi
di ſiliquis delectari porcoꝝ.
Nulla eſt ḡ ſcītas: ſi manum
tuā dn̄e retrahas. Nulla ſa-
piētia pdeſt ſi gubernare deſi
ſtas. Nulla iuuat fortitudo:
ſi ꝯſeruare deſinas. Nulla ſe
cura caſtitas: ſi cā nō ꝓtegas
Nulla ꝓpria pdeſt cuſtodia
ſi nō adſit tua ſacra vigilātia
Nā relicti mergim̄ ⁊ perimꝰ vi
ſitati ꝟo viuimꝰ ⁊ erigim̄. In
ſtabiles qppe ſumꝰ ſʒ p te ꝯfir
mamur: tepeſcimꝰ ſʒ a te accē
dimur. O q̄ humilit' ⁊ abie-
cte mihi de meipſo ſentiendū
ē: q̄ nihili pēdēdū: ſi qd bonuʒ
videor habere. O q̄ profūde
me ſubmittere debeo ſub abyſ
ſalibus iudicijs tuis dn̄e: vbi
nihil aliud me eſſe inuenio q̄
nihil ⁊ nihil. O pōdus imēſū
o pelagꝰ intranſnatabile: vbi
nihil de me reperio q̄ in toto ni
hil. Ubi ē ḡ latebra glie? vbi
ꝯfidētia de glia ꝯcepta? Ab-
ſorta oīs glia vana in pfūdi
tate iudicioꝝ tuoꝝ ſuper me.
Quid ē oīs caro i ꝯſpcū tuo
Nūqd gliabit' lutū ꝯ formā
tē ſe? Quō pōt erigi vanilo-
quio: cuiꝰ cor i ꝟitate ſbiectū
ē deo? Nō eñ totꝰ mūdꝰ eri-

geret quē ſibi ſubiecit ꝓitas: nec oiuꝫ laudātiū ore mouebit̃ q̄ totā ſpem ſuā i deo firmauit. Nā ⁊ ipſi q̄ loquūt̃ ecce dēs nihil: ⁊ deficiēt cū ſonitu ꝓvox. Ueritas āt dn̄i manet in etn̄ū. Qualit̃ ſtādum ſit ac dicēdū in omni re deſiderabili. Cap. xvj.

Jli ſi dicas i oī re: Dn̄e ſi ē placitū fuerit fiat h̄ ita. Dn̄e ſi ſit honor tu⁹ fiat in noie tuo hoc. Dn̄e ſi m̄ viderj expedire: ⁊ vtile eē ꝓbaueris tūc da m̄ h̄ vti ad honorē tuū h̄ ſi m̄ nociuū fore cognouerj nec aīe mee ſaluti ꝓdeſſe: aufer a me tale deſideriū. Non enī oē deſideriū a ſpū ſcō ē ēt ſi hoi videat̃ rectū aut bonū. Difficile ē ꝓ vero iudicare an ſpūs bon⁹ aut alien⁹ te ipellat ad ōſiderādū h̄ uł illud: an ēt ex ꝓprio mouearj ſpū. Multi i fine ſūt decepti q̄ p̄mo bono ſpū videbāt̃ inducti. Igit̃ ſp̄ cū timore dei ⁊ cordis hūilitate deſiderādū ē ⁊ petēdū q̄cq̄d deſiderabile mēti occurrit maxieꝗ cū ꝓpria reſignatiōē m̄ totū cōmittēdū ē atꝗ dicēdū. Dn̄e tu ſcis q̄lit̃ meli⁹ ē: fac h̄ uł illud ſicͭ volueris. Da q̄ꝺ vis ⁊ quātū vis ⁊ qn̄ vis. Fac mecū ſicͭ ſcis ⁊ ſicͭ ē mag̃ placuerit ⁊ maior honor tuus fuerit. Pone me vbi vis: ⁊ libere age mecū in oib⁹. Jn manu tua ego ſū: gyra ⁊ reuerſa me p̄ circuitū. En ego ſu⁹ tu⁹ ſuꝰ pat⁹ ad oīa: qm̄ nō ōſidero m̄ viuē: ſ; ē vtinā digne ⁊ pfecte

Oratio ꝓ bn̄placito dei perficiēdo. Cap. xvij.

Concede mihi benigniſſime ihu grāꝫ tuā: ut mecū ſit ⁊ mecū laboret mecūꝗ vſꝗ i finē pſeueret. Da m̄ ſp̄ deſiderare ⁊ velle q̄ꝺ ē mag̃ acceptū ⁊ chari⁹ placet. Tua volūtas mea ſit: ⁊ mea volūtas tuā ſeq̄t̃: ſp̄ ⁊ optīe ei cōcordet. Sit m̄ vnū velle ⁊ nolle tecum: nec aliud poſſe velle aut nolle niſi q̄ꝺ vis ⁊ nolis. Da m̄ oib⁹ mori q̄ i mūdo ſūt ⁊ ꝓpt̃ te amare ōtēni ⁊ neſciri i h̄ ſeculo. Da m̄ ſup̄ oia deſiderata i te quieſcere: ⁊ cor meū i te ꝑpacificare. Tu vera pax cordis tu ſola reqes: ext̃ te oia ſūt dura ⁊ iq̄eta. Jn hac pace i idipſū: h̄ ē i te vno ſūmo ⁊ etn̄o bono dormiā ⁊ req̄eſcā. Amē. De verū ſolatiū i ſolo deo ē q̄rēdū. Cap. xviij

Quicq̄d deſiderare uł cogitare poſſū ad ſolatiuꝫ meū n̄ h̄ expecto ſ; i poſtex. De ſi oia ſolatia mūdi ſol⁹ habere

⁊ oībꝰ delitijs frui poſſē: cer-
tum eſt ꝙ diu durare nō poſ-
ſent. Vñ nō poteris aīa mea
plene ꝯſolari nec ꝑfecte recre-
ari: niſi in deo ꝯſolatore pau-
perꝝ ⁊ ſuſceptore hūiliū. Ex-
pecta modicū aīa mea: expe-
cta diuinū ꝓmiſſū ⁊ habebis
abūdātiā oīuꝫ bonoꝝ in celo.
Si nimis inordinate iſta ap-
petis p̄ſentia: ꝑdes eterna ⁊ ce-
leſtia. Sint tp̄alia in vſu: eter-
na in deſiderio. Nō potes ali-
quo bono tp̄ali ſatiari: qꝛ ad
hec fruēda nō es creata. Etiā
ſi oīa bona creata haberes nō
poſſes eſſe felix ⁊ beata: ſꝫ i deo
qui cūcta creauit: tua btitu-
do tua ⁊ felicitas ꝯſiſtit: non
q̄lis videt̄ ⁊ laudat̄ a ſtultis
mūdi amatoribꝰ: ſꝫ qualē ex-
pectāt boni xp̄i fideles ⁊ p̄gu-
ſtant interdū ſpūales ac mun-
di corde: quoꝝ ꝯuerſatio ē in
celis. Vanū eſt ⁊ breue oē hu-
manū ſolatiū. Beatū ⁊ verū
ſolatiū qđ intꝰ a veritate per-
cipit̄. Deuotꝰ hō vbiqꝫ ſecum
fert ꝯſolatorē ſuū ihm: ⁊ dic̄
ad eū: Adeſto mihi dn̄e ihu
in oī loco ⁊ tp̄e. Hec mihi ſit
ꝯſolatio libent̄ velle carere oī
humano ſolatio. Et ſi tua de-
fuerit ꝯſolatio: ſit mihi tua vo-
lūtas ⁊ iuſta ꝓbatio ꝓ ſūmo
ſolatio. Nō eni in ꝑpetuū ira-
ſcerꝭ neqꝫ i eternū cōminaberꝭ

Qđ omnis ſollicitudo in
deo ponēda eſt. Cap. xix.

Fili ſine me tecum agere
qđ volo: ego ſcio q̇d ex-
pediat tibi. Tu cogitas ut hō
in multis ſentis ſic̄ tibi huma-
nus ſuadet affectꝰ. Dn̄e verū
eſt qđ dicis. Maior eſt ſolli-
citudo tua ꝓ me q̄ꝫ oīs cura
quā ego poſſū gerere pro me.
Nimis enī caſualit̄ ſtat qui
nō ꝓijcit omnē ſollicitudinē
ſuā in te. Dn̄e dūmodo volū-
tas mea recta ⁊ firma ad te
ꝑmaneat fac de me q̇cq̇d tibi
placuerit. Nō enī pōt eſſe niſi
bonū q̇cq̇d de me feceris. Si
me vis eſſe in tenebris: ſis be-
nedictus: ⁊ ſi me vis eſſe in lu-
ce: ſis iterū benedictꝰ. Si me
dignaris ꝯſolari ſis bn̄dictꝰ:
⁊ ſi me vis tribulari: eque ſis
ſp̄ benedictꝰ. Fili ſic oportet
te ſtare ſi mecū deſideras am-
bulare. Ita ꝓmptus debes eē
ad patiēdū ſic̄ ad gaudendū
Ita libent̄ debes eſſe inops ⁊
paup̄ ſic̄ plenꝰ ⁊ diues. Dn̄e li-
bent̄ patiar ꝓ te quicq̇d volue-
ris venire ſup̄ me. Indifferen-
ter volo de manu tua bonū et
malū: dulce ⁊ amaꝝ: letum ⁊
triſte ſuſcipere: ⁊ ꝓ oībꝰ mihi

ꝯtingentib⁹ grās agere. Cu-
ſtodi me ab oī pctō: ꝛ non ti-
mebo morte nec infernū: dū-
modo in eternū me nō ꝓijci-
as nec deleas me de libro vi-
te: nō mihi nocebit quicq̄d de-
nerit tribulatiōis ſup me.

Qr tēporales miſerie xp̄i exemplo equanimit ſunt ferende Cap. xx.

Fili ego deſcēdi d celo ꝓ
tua ſalute: ſuſcepi tuas
miſerias nō neceſſitate ſ; cha
ritate trahēte: ut patiētiā di-
ſceres ꝛ tpales miſerias non
indignant ferres. Nā ab ho-
ra ortus mei vſq ad exitū in
cruce nō defuit mihi toleran-
tia doloris: defectū rerū tem-
poraliū magnū habui: multas
q̄rimonias de me frequēt au
diui: ꝯfuſiões ꝛ opprobria be-
nigne ſuſtinui: ꝓ beneficijs in
gratitudinē recepi: ꝓ miracu
lis blaſphemias: ꝓ doctrina re-
phenſiões. Dñe qꝛ fuiſti pati-
ens in vita tua in hoc maxie
implēdo preceptū patris tui:
dignū eſt ut ego miſell⁹ pec-
cator ſm volūtatē tuā patien
ter me ſuſtineā: ꝛ donec ipſe vo
lueris on⁹ corruptibilis vite
ꝓ ſalute mea portē. Nam ꝛ ſi
onerosa ſentit pſens vita: fa-
cta eſt tñ iā p grām tuā val-
de meritoria: atq exēplo tuo
ꝛ ſanctoꝝ tuoꝝ veſtigijs in-
firmis tolerabilior ꝛ clarior:
ſ; ꝛ multo magis ꝯſolatoria:
q̄z olī in lege veteri fuerat cū
porta celi clauſa pſiſteret ꝛ ob
ſcurior etiam via videbat q̄n
tā pauci regnū celorū q̄rere
curabāt: ſ; neq qui tūc iuſti
erāt ꝛ ſaluādi ante paſſionē
tuā ꝛ ſacre mortis debitū ce
leſte regnū poterāt introire.
O quantas tibi grās teneor
referre q rectā ꝛ bonā viā di
gnatus es mihi ꝛ cūctis fide
libus ad eternū regnū tuum
oſtēdere. Nā vita tua via no
ſtra: ꝛ p ſanctā patiētiā am-
bulamus ad te qui es corona
noſtra. Niſi tu nos pceſſiſſes
ꝛ docuiſſes: quis ſequi cura-
ret? Heu quanti lōge retroq
manerēt niſi tua pclara exē-
pla iſpicerēt. Ecce adhuc te-
peſcim⁹ audit tot ſignis tuis
ꝛ doctrinis: quid fieret ſi tan-
tum lumen ad ſequendum te
non haberemus?

De tolerātia iniuriaꝝ ꝛ q̄s ver⁹ patiēs ꝓbet. Cap. xxi

Quid eſt q̄d loq̄ris fili?
Ceſſa cōqueri. Cōſide-
ra meā ꝛ alioꝝ ſcōꝝ paſſionē
Nōdū vſq ad ſanguinē re-
ſtitiſti. Parū ē q̄d tu pateris

in cõpatiõe coꝝ qui tã multa
paſſi ſũt: tã fortiᷣ tẽtati: tam
grauiᷣ tribulati: tã multipli-
ciᷣ ꝓbati ⁊ exercitati. Opor
tet te igiᷣ alioꝝ grauiora ad
mẽtẽ reducere: ut leuiꝰ feras
tua minima. Et ſi tibi mini-
ma nõ videᷣ: vide ne ⁊ h̃ tua
faciat impatientia. Siue tñ
pua ſiue mag̃ ſint: ſtude cun-
cta patienᷣ ferre. Quãto me
lius te ad patiendũ diſponis:
tãto ſapientiꝰ agis: ⁊ ampliꝰ
ꝓmereris: ⁊ feres leuiꝰ aĩo ⁊
vſu ad hoc nõ ſegniter ꝑatis.
Nec dicas nõ valeo h̃ ab ho-
mine tali pati: nec huiuſcemo
di mihi patiẽda ſũt: graue. n.
intulit dãnũ ⁊ improꝑat mi
hi q̃ nunq̃ꝫ cogitauerã: ſed ab
alio libenᷣ patiar ⁊ ſic̃ patien
da videro. Inſipiẽs eſt talis
cogitatio q̃ virtutẽ patiẽtie
nõ ꝯſiderat: nec a quo coro-
nanda erit: ſ3 magis ꝑſonas
⁊ offenſas ſibi illatas perpen-
dit. Nõ eſt verꝰ patiẽs q̃ nõ
vult pati niſi quãtũ ſibi viſũ
fuerit ⁊ a quo ſibi placuerit.
Verꝰ aũt patiẽs nõ attẽdit a
quo hoie: vtrũ a ꝑlato ſuo an
ab aliquo equali aut iferiori
vtrũ a bono ⁊ ſcõ viro: uel a
ꝑuerſo ⁊ indigno exerceaᷣ: ſ3
indifferenᷣ ab omni creatura

q̃tũcũq3 ⁊ quotiẽſcũq3 ei ali
quid aduerſi acciderit: totũ
hoc gratanᷣ de manu dei acci
pit ⁊ ingẽs lucrũ reputat: q̇a
nihil apud deũ q̃tũlibet ꝑuũ
ꝓ deo tñ paſſũ poterit ſine me
rito trãſire. Eſto igiᷣ expedi-
tus ad pugnã ſi vis habere vi
ctoriã. Sine certamĩe nõ po-
teris venire ad patiẽtie coro-
nã. Si pati nõ vis recuſas co
ronari: ſi aũt coronari deſide-
ras: certa viriliᷣ: ſuſtine pa-
tienᷣ. Sine labore nõ tẽditur
ad requiẽ: nec ſine pugna ꝑue
niᷣ ad victoriã. Fac mihi do-
mine poſſibile ꝑ grãm q̃ꝺ mi-
hi impoſſibile videᷣ ꝑ naturã
Tu ſcis ꝙ modicũ poſſũ pati
⁊ ꝙ cito deijcior leui exurgẽ-
te aduerſitate. Efficiaᷣ mihi
q̃libet exercitatio tribulatõis
ꝓ noĩe tuo amabilis ⁊ opta-
bilis: nã pati ⁊ vexari ꝓ te val
de ſalubre eſt aĩe mee.

De ꝯfeſſiõe ꝓprie ĩfirmitatꝭ
⁊ huiꝰ vite miſerijs. C. xxij

Confiteor aduerſũ me
iuſticiã meã: cõfitebor t̃
dñe infirmitatem meã. Sepe
ꝑua res eſt q̃ me deijcit ⁊ cõ-
triſtat. Propono me fortiter
acturũ: ſ3 cũ modica tẽtatio
venerit magna mihi fit angu
ſtia. Valde vilis qñq3 res eſt

vñ q̃uis tẽtatio ꝓuenit: ⁊ vñ puto me aliquãtulũ tutũ cuꝫ nõ ſentio: inuenio me nõnũq̃ pene deuictũ ex leui flatu. Vide ergo dñe hũilitatẽ meã ⁊ fragilitatẽ tibi vndiq̃ notã. Miſerere mei ⁊ eripe me de luto ut nõ infigar: nõ ꝑmaneã deuict⁹ vſq̃q̃. Hoc eſt qḋ me frequẽter reuerberat ⁊ corã te ↄfũdit ꝙ tã labilis ſũ ⁊ infirmus ad reſiſtendũ paſſiõibus Et ſi nõ oĩo ad ↄſenſionẽ trahit: tñ mihi etiã moleſta ⁊ grauis eſt eoꝝ inſectatio: ⁊ tedet valde ſic q̃tidie viuere in lite Ex hinc nota fit mihi infirmitas mea: q² multo facili⁹ irruũt abhominãde ſp fantaſie q̃ diſcedũt. Utinã fortiſſime de⁹ iſrl̃ zelator aĩaꝝ fidelium reſpicias ſuꝑ tui laborẽ ⁊ dolorẽ: aſſiſtaſq̃ illi in oĩb⁹ ad q̃cũq̃ ꝑrexerit. Robora me celeſti fortitudĩe: neq̃ vetus hõ miſera caro ſpiritui necdum plene ſubiecta valeat: dñari aduerſus quã certare oportebit q̃diu ſpirat̃ i hac vita miſerrima. Heu q̃lis eſt hec vita vbi nõ deſũt tribulatiões ⁊ miſerie: vbi plena laqueis ⁊ hoſtib⁹ ſũt oĩa. Nã vna tribulatiõe ſeu tẽtatiõe recedẽte alia accedit: ſꝫ adhuc priore durãte cõflictu alij plures ſupuenerũt ⁊ inſꝑate. Et quõ põt amari vita habẽs tãtas amaritudines ⁊ tot ſubiecta calamitatib⁹ ⁊ miſerijs: Quõ ẽt dicit̃ vita tot generãs mortes ⁊ peſtes: ⁊ tñ amat̃ ⁊ delectari in ea a multis q̃rit̃. Reprehẽdit̃ frequẽter mũd⁹ ꝙ fallax ſit ⁊ vanus: nec tñ facile relinquit̃ cũ ↄcupiſcẽtie carnis dñat̃. Sꝫ alia trahũt ad amãdũ: alia ad ↄtẽnẽdũ. Trahũt ad amorẽ mũdi deſideriũ carnis: deſideriũ oculoꝝ ⁊ ſupbia vite: ſꝫ pene ac miſerie ſequẽtes ea odiũ mũdi pariunt ⁊ tediũ. Sed vincit proh dolor delectatio praua mentẽ mũdo deditam: ⁊ eſſe ſub ſenſib⁹ delitias reputat: q² dei ſuauitatẽ ⁊ internã virtutis amenitatẽ: nec vidit nec guſtauit. Qui aũt mundũ ꝑfecte cõtemnũt ⁊ deo viuere ſub ſancta diſciplina ſtudẽt: iſti diuinã dulcedineꝫ veris abrenũciatorib⁹ ꝓmiſſã non ignorãt: ⁊ ꝙ grauit̃ mũd⁹ errat ⁊ varie fallit̃ vidẽt.

Qꝫ in deo ſuper omnia bona ⁊ dona requieſcẽdum eſt. Cap. xxiij.

SUp oĩa ⁊ in oĩb⁹ requieſce aĩa mea in dño ſp:

qꝛ ipſe eſt ſcõꝝ eterna reqes.
Da mihi dulciſſime ꝛ aman-
tiſſime ihu in te ſup omnē cre
aturā requieſcere:ſup omnez
ſalutē ꝛ pulchritudinē: ſuper
omnē gl'iaz ꝛ honoꝛē:ſup oēm
potētiā ꝛ dignitatē: ſup oēm
ſciaz ꝛ ſubtilitatē: ſup oēs di
uitias ꝛ artes:ſup omnē leti-
ciā ꝛ exultationē:ſup omnez
famā ꝛ laudē:ſup omnē ſua-
uitatē ꝛ ꝯſolationē: ſup oēm
ſpem ꝛ ꝓmiſſionē: ſup oē me-
ritū ꝛ deſideriū:ſup oīa dona
ꝛ munera q̄ potes dare ꝛ in-
fundere:ſup oē gaudiū ꝛ iubi
lationē quā pōt mēs capere ꝛ
ſentire. Deniqꝫ ſup oēs ange-
los ꝛ archāgelos :ꝛ ſup oēm
exercitū celi: ſup oīa viſibilia
ꝛ inuiſibilia: ꝛ ſup oē quod tu
deꝰ meꝰ nō es:qꝛ tu deꝰ meus
ſup oīs optimꝰ es:tu ſolꝰ al-
tiſſimus: tu ſolus potentiſſi-
mus:tu ſolus ſufficientiſſimꝰ
ꝛ pleniſſimus : tu ſolus ſua-
uiſſimus ꝛ ſolatioſiſſimus:tu
ſolus pulcherrimus ꝛ aman-
tiſſimus : tu ſolus nobiliſſi-
mꝰ ꝛ glorioſiſſimꝰ ſup oīa:in
quo cūcta bona ſimul ꝑfecte
ſūt fuerūt ꝛ erūt:atqꝫ idō mi-
nus eſt ꝛ inſufficiens quicq̄d
ꝑter teipſū mihi donas: ut de
teipſo reuelas:uel ꝓmittis te
n̄ viſo nec plene adepto. Qm̄
quidē nō pōt coꝛ meū veracit̄
requieſcere nec totalit̄ ꝯtēta
ri niſi in te reqeſcat:ꝛ oīa do-
na omnēqꝫ creaturā trāſcen-
dat. O mi dilectiſſime ſpōſe
ihu xp̄e amatoꝛ puriſſime do-
minatoꝛ vniuerſe creature:
q̄s mihi det pēnas vere liber-
tatis ad volandū ꝛ pauſādū
in te? O q̄n ad plenū dabitur
vacare mihi ꝛ videre q̄ ſua-
uis es dn̄e deꝰ meꝰ. Qn̄ ad
plenum recolligā me in te:ut
ꝑ amoꝛe tuo nō ſentiā me: ſz
te ſolū ſup omnē ſenſū ꝛ mo-
dū in mō nō oibꝰ notoꝛ Nūc
aūt frequent̄ gemo ꝛ infelici
tatē meā cū doloꝛe poꝛto: qꝛ
multa mala in hac valle miſe
riarū occurrūt q̄ me ſepiꝰ cō
turbāt:ꝯtriſtāt:ꝛ obnubilāt
ſepiꝰ impediūt ꝛ diſtrahunt:
alliciūt ꝛ implicāt ne liberuz
habeā acceſſū ad te:ꝛ ne iocū
dis fruar amplexibꝰ p̄ſto ſp
btis ſpiritibꝰ. Moueat te ſu
ſpirtū meū ꝛ deſolatio multi-
plex in terra. O ihu ſplēdoꝛ
eterne gl'ie ſolamē ꝑegrināt̄
aīe apud te eſt os meū ſine vo
ce:ꝛ ſilentiū meū loquit̄ tibi.
Uſqꝫquo tardat venire dn̄s
meꝰ: Ueniat ad me paupcu-
lum ſuū ꝛ letū faciat. Mit-

tat manū ſuā ⁊ me miſe꜡ eri piat de oī anguſtia. Veni veni: qꝫ ſine te nulla erit quieta dies aut hora: quia tu leticia mea: ⁊ ſine te vacua eſt mēſa mea. Miſer ſū ⁊ quodāmō incarcerat⁹ ⁊ cōpedib⁹ grauat⁹ donec luce pſentie tue me reficias ac libtati dones: vultūq; amicabilē demōſtres. Querant alij ꝑ te aliud quodcūq; libuerit: ⁊ mihi aliud interim nil placet nec placebit niſi tu de⁹ me⁹ ſpes mea: ſalus eterna. Nō reticebo nec dep̄cari ceſſabo donec grā tua reuertatur: mihiq; tu int⁹ loq̄ris: Ecce adſū. Ecce ego ad te qꝫ inuocaſti me: lachryme tue ⁊ deſideriū aīe tue hūiliatio tua ⁊ ꝯtritio cordis inclinauerunt me ⁊ adduxerūt ad te. Et dixi dn̄e inuocaui te ⁊ deſideraui frui te: parat⁹ oīa reſpuere ꝓpter te. Tu enī prior excitaſti me ut quererē te. Sis g̃ bn̄dict⁹ dn̄e: q̄ feciſti hāc bonitatē cū ſuo tuo ſm multitudinē miſicordie tue. Quid habet vltra dicere dn̄e ſeru⁹ tu⁹ corā te niſi ut humiliet ſe valde ante te memor ſp proprie iniq̄tatis ⁊ vilitatꝭ: Non enī eſt ſimilis tui ī cūctis mirabilib⁹ celi ⁊ terre. Sūt opa tua bona valde dn̄e: iudicia vera: ⁊ ꝓuidentia tua regūt vniuerſa. Laus g̃ tibi ⁊ glīa o patris ſapiētia: te laudet et bn̄dicat os meum: aīa mea: ⁊ ꝯūcta creata ſimul.

De recordatione beneficiorum dei multiplicium. Cap. xxiiij.

Aperi dn̄e cor meū in lege tua: ⁊ in p̄ceptis tuis doce me ambulare. Da mihi intelligere voluntatē tuā: ⁊ cuꝫ magna reuerētia ac diligēti ꝯſideratiōe beneficia tua tam in generali q̄ ī ſpeciali memorari: ut digne tibi ex hinc valeā grās referre. Ve꜡ ſcio et ꝯfiteor nec ꝓ minimo pūcto me poſſe ōbitas grā꜡ laudes ꝯſoluere. Minor ego ſū oīb⁹ bonis mihi pſtitis: ⁊ cū tuam nobilitatē attēdo deficit pre magnitudine illi⁹ ſpūs meus. Oīa q̄ in aīa habem⁹ ⁊ in corpore ⁊ quecūq; exteri⁹ uel interi⁹ naturalit̄ uel ſupnaturalit̄ poſſidem⁹: tua ſūt beneficia: ⁊ te beneficū piū ac bonū cōmēdāt: a quo bona cuncta accepim⁹. Et ſi ali⁹ plura ali⁹ pauciora accepit: oīa tn̄ tua ſūt: ⁊ ſine te nec minimū haberi pōt. Ille q̄ maiora accepit nō pōt merito ſuo glo-

riari nec sup̄ alios extolli:nec minori inſultare:q2 ille maior ⁊ melior qui ſibi min⁹ aſcribit ⁊ in regratiādo humilior eſt atq3 deuotior. Et qui oib⁹ viliorē ſe exiſtimat ⁊ indigniorē ſe iudicat:aptior ē ad percipiendū maiora. Qui autē pauciora accepit:ɔtriſtari nō debet nec indignāt' ferre neq3 ditiori inuidere:ſ3 te poti⁹ attēdere ⁊ tuā bonitatē maxie laudare q2 tā affluent' tā gratis:tā libent' ſine p̄ſonar̄ acceptione tua munera largiris. Oia ex te: ⁊ ideo in oibus es laudand⁹. Tu ſcis quid vnicuiq3 donari expediat: ⁊ cur iſte min⁹ ⁊ ille ampli⁹ habeat nō noſtrū ſ3 tuū ē hoc diſcernere:apud quē ſingulor̄ diffinita ſūt merita. Vn̄ dn̄e de⁹ p magno etiā reputo beneficio nō multa habere:vn̄ exteri⁹ ⁊ ſ̄m hoīes laus ⁊ glia appareat. Ita ut q̄s cōſiderata paup̄tate ⁊ vilitate p̄ſone ſue nō mō grauitatē aut triſticiā uel deiectionē inde ɔcipiat:ſ3 poti⁹ ɔſolationē ⁊ hilaritatē magnā:q2 tu de⁹ pauperes et humiles atq3 huic mūdo deſpectos tibi elegiſti in familiares ⁊ domeſticos. Teſtes ſūt ipſi apoſtoli tui quos p̄ncipes ſup̄ omnē terrā conſtituiſti: fuerūt tamē ſine querela conuerſati in mūdo tā humiles ⁊ ſimplices ſine oī malicia et dolo:ut etiā pati contumelias gauderēt p noīe tuo:⁊ q̄ mūdus abhorret ipſi amplecterētur affectu magno. Nihil g̊ amatorē tuū ⁊ cognitorē beneficior̄ tuor̄ ita letificare debet ſicut volūtas tua in eo et beneplacitū eterne diſpoſitionis tue:de qua tantū ɔtētari debet ⁊ ɔſolari:ut ita libenter velit eſſe minimus ſic aliquis optaret eſſe maxim⁹:⁊ ita pacific⁹ ⁊ cōtent⁹ in nouiſſimo ſicut in loco p̄mo: atq3 ita libenter deſpicabilis ⁊ abiect⁹: nulli⁹ quoq3 nois ⁊ fame ſic ceteris honorabilior ⁊ maior in mūdo. Nā volūtas tua et amor honoris tui oīa excedē debet ⁊ plus eū conſolari magiſq3 placere q̄3 oīa beneficia ſibi data uel dāda.

De quatuor magnā importātib⁹ pacē. Cap̄. xxv.

Ili nūc docebo te viam pacis ⁊ vere libertatis. Fac dn̄e qd̄ dicis:quia h̄ mihi gratū ē audire. Stude fili alterius poti⁹ facere voluntatem q̄3 tuā. Elige ſemp min⁹ q̄3 plus habere. Quere ſemper

inferiorē locū ꝛ omnib⁹ ſub-
eſſe. Opta ſp ꝛ ora ut volun-
tas dei integre in te fiat. Ec-
ce talis hō ingredit̄ fines pa-
cis ꝛ quietis. Dn̄e ſermo tu⁹
iſte breuis multū in ſe ꝯtinet
pfectiōis: paruus eſt dictu: ſ
plenus ſenſu ꝛ vber in fructu
Nā ſi poſſet a me fideliter cu
ſtodiri: nō debēt tā facilis in
me turbatio oriri: nā quotiēs
me impacatū ſentio ꝛ graua
tum ab hac doctrina me receſ
ſiſſe inuenio. Sꝫ tu qui oīa po
tes ꝛ aīe profectū ſp diligis:
adauge maiorē grām ut poſ-
ſim tuū cōplere ſermonem ꝛ
meā pficere ſalutē.

Oratio ꝯtra cogitatio-
nes malas. Cap. xxvj.

Omine de⁹ me⁹ ne elō
geris a me: de⁹ meus in
auxiliū meū reſpice: qm̄ inſur
rexerūt in me cogitatiōēs va
ne ꝛ timōes magni affligētes
animā meā. Quō ptrāſibo il
leſus: quō pfringā eā? Ego in
quit āte te ibo ꝛ glorioſos ter
re humiliabo: aperiā ianuam
carceris: ꝛ archana ſecretoꝝ
reuelabo tibi. Fac dn̄e ut lo-
queris: ꝛ fugiant a facie tua
omnes inique cogitationes.
Hec ſpes ꝛ vnica conſolatio
mea ad te in omni tribulatio
ne confugere: tibi ꝯfidere: ex
intimo inuocare ꝛ patient̄ cō
ſolationē tuā expectare.

Oratio ꝓ illuminatiōe mē
tis deuotiſſima. Ca. xxvij

Clarifica me bone ieſu cla
ritate eterni lu͞is ꝛ educ
de habitaculo cordis mei te-
nebras vniuēſas. Cohibe eua
gatiōēs multas: ꝛ elide vim
faciētes temptatiōēs. Pugna
fortit̄ ꝓ me ꝛ expugna malas
beſtias: cōcupiſcentias dico
illecebroſas: ut fiat pax in vir
tute tua ꝛ abundātia laudis
tue reſonet in aula ſancta: hoc
eſt in cōſcientia pura. Impa
ventis ꝛ tempeſtatib⁹: dic ma
ri quieſce: dic aquiloni ne fla
ueris: ꝛ erit trāquillitas ma
gna. Emitte lucē tuā ꝛ veri-
tatē tuā ut luceat ſup terrā:
qꝛ terra ſum inanis ꝛ vacua
donec illumines me. Effunde
grām tuā deſup: pfunde cor
meū grā celeſti: miniſtra de-
uotiōis aq̄s ad irrigādā faciē
terre: ad ꝓducēdū fructū bo
nū ꝛ optimū. Eleua mētē preſ
ſaꝫ mole pctōꝝ: ꝛ ad celeſtia
totū deſideriū meum ſuſpēde
ut guſtata ſuauitate ſupne fe
licitat̄ pigeat de terrenis co-
gitare. Rape me ꝛ eripe ab oī
creaturaꝝ indurabili cōſola-

tione:qꝛ nulla res creata ap-
petitũ meũ plenarie valet q̇e
tare ꝛ ꝯſolari. Junge me tibi
inſepabili dilectiõis vinculo
qm̃ tu ſolus amãti ſufficis: ꝛ
abſq̃ te friuola ſũt vniuerſa.

De euitatione curioſe in-
quiſitionis ſuper alterius
vita. Cap.xxviij.

Fili noli eẽ curioſus:nec
vacuas gerere ſollicitu
dines. Quid hoc uel illud ad
te:tu me ſeq̄re. Quid eni ad
te vtrũ ille ſit talis uel talis:
aut iſte ſic agit uel loquitur:
Tu nõ indiges reſpõdere pro
alijs: ſ ꝓ teipſo ratioẽ red-
des. Quid ḡ te implicas: Ec
ce ego oẽs cognoſco: ꝛ cũcta
q̄ ſub ſole fiũt video: ꝛ ſcio q̄
liter cũ vnoq̄q̃ ſit quid cogi
tet:quid velit: ꝛ ad quẽ finẽ
tẽdat ei⁹ intẽtio. Mihi igiꝛ
cõmittẽda ſũt oĩa:tu vo ſua
te in bona pace ꝛ dimitte agi
tantẽ agitare quãtũ voluerit
Veniet ſuꝑ eũ quicq̇d fece-
rit vel dixerit: qꝛ me fallere
nõ põt. Nõ ſit tibi cure õ ma
gni nois vmbra ꝛ nõ de mul-
toꝝ familiaritate nec de ꝑua
ta hoiuz dilectiõe Iſta eni ge
nerãt diſtractiões ꝛ magnas
in corde obſcuritates. Libenẽ
loq̄rer tibi verbũ meũ ꝛ ab-
ſcõdita reuelarẽ: ſi aduẽtum
meũ diligenter obſeruares ꝛ
oſtiũ cordis m̄ apires. Eſto
ꝓuidus ꝛ vigila ĩ orõnib⁹: et
humilia te in oĩb⁹.

In q̇b⁹ firma pax cordis ꝛ
ver⁹ ꝓfect⁹ ꝯſiſtit. Ca.xxix.

Fili ego locut⁹ ſũ: Pacẽ
relinquo vobis:pacẽ meã
do vobis:nõ quõ mũdus dat
ego do vobis. Pacẽ oẽs deſide
rant ſ q̄ ad verã pacẽ ptinẽt
nõ oẽs curãt. Pax mea cũ hu
milib⁹ ꝛ mãſuetꝭ corde. Pax
tua erit ĩ multa patiẽtia. Si
me audieris ꝛ vocẽ meã ſecu
tus fueris:poteris multa pa-
ce frui. Quid igiꝛ faciã: In oĩ
re attende tibi quid facias ꝛ
q̇d dicas: ꝛ omnẽ intẽtionez
tuã ad hoc dirige ut mihi ſoli
placeas: ꝛ extra me nihil cu-
pias uel queras: ſ ꝛ de alioꝝ
dictis uł factis nil temere iu
dices:nec cũ reb⁹ tibi nõ com
miſſis te implices ꝛ poterit fie
ri ut parũ uel raro turberis.
Nũq̃ aũt ſentire aliquã tur
bationẽ nec pati aliquã cor-
dis uel corpis moleſtiã: nõ ẽ
ꝑſentis tpis ſ ſtat⁹ eterne q̇e
tis. Nõ ergo eſtimes te verã
pacẽ inueniſſe: ſi nullã ſenſerꝭ
grauitatẽ:nec tũc totũ eẽ ho
num ſi neminẽ pateris aduer-

ſariũ:nec hoc eẽ pfectũ ſi cuncta fiũt ſcḋm tuũ affectũ neqꝫ tũc aliquid magni te reputes aut ſpecialiť dilecũ exiſtimes ſi in magna fueris deuotione atqꝫ dulcedine:qꝛ in iſtis non cognoſciť verus amatoꝛ virtutis:nec in iſtis ꝯſiſtit ꝓfectus ⁊ pfectio hoīs. Jn quo ġ dñe: Jn offerendo te ex toto coꝛde tuo volũtati diuine:nõ querẽdo q̄ tua ſũt:nec in puo nec in magno:nec in tpe nec ĩ eternitate:ita ut in vna equali facie in gratiarũ actiõe permaneas:inť ꝓſpera ⁊ ꝯtraria oīa equa lance penſando. Si fueris tam foꝛtis ⁊ longanimis in ſpe:ut ſubtracta interioꝛi ꝯſolatiõe etiã ad amplioꝛa ſuſtinẽda coꝛ tuũ pparaueris nec te iuſtificaueris ⁊ ſãctũ laudaueris:tũc in vera ⁊ recta via pacis ãbulas:⁊ ſpes indubitata erit q̄ rurſus ĩ iubilo faciẽ meã ſis viſurꝰ. Qᷓ ſi ad plenũ tuiipſiꝰ ꝯtẽptũ ꝑ ueneris:ſcito q̄ tũc abundãtia pacis ꝑfrueris ſcḋm poſſibilitatẽ tui incolatus.

De eminẽtia libere mentis ⁊ q̄ ſuplex oꝛõ magis meretur q̄ lectio. Cap.xxx.

D Omine hoc opus eſt ꝑfecti viri nũq̄ ab intentione celeſtiũ animũ relaxare:⁊ inť multas curas quaſi ſine cura trãſire:nõ moꝛe toꝛpentis:ſꝫ ꝓꝛogatiua quadã libere mẽtis: nulli creature inoꝛdinata affectiõe adherendo. O bſecro te piiſſime deꝰ meus ꝯſerua me a curis huius vite ne nimis iplicer:a multis neceſſitatibꝰ coꝛpis ne volupta te capiar:ab vniuerſis aīe obſtaculis ne moleſtiis fractus deiicier:nõ dico ab his rebus quas toto affectu ambit vanitas mundana: ſꝫ ab his miſeriis que aīaꝫ ſvi tui cõmuni maledicto moꝛtalitaťꝭ penaliter grauãt ⁊ retardãt ne in libertatẽ ſpũs quotiẽs libuerit valeat introire. O deꝰ meus dulcedo ineffabilis:verte mihi in amaritudinẽ omnẽ ꝯſolationẽ carnalẽ ab eternoꝛuꝫ amoꝛe me abſtrahẽtẽ ⁊ ad ſe intuitu cuiuſdã boni delectabilis ꝑſentis male alliciẽtem. Nõ me vincat deꝰ meꝰ non vincat caro ⁊ ſanguis:nõ me decipiat mũdus ⁊ bꝛeuis glīa eius:nõ me ſupplãtet diabolꝰ ⁊ aſtutia illiꝰ. Da m̃ foꝛtitdinẽ reſiſtẽdi:patiẽtiã tolerãdi ꝯſtantiã pſeuerãdi. Da ꝓ oībus mũdi ꝯſolatiõibꝰ ſuauiſſimã ſpũs tui vnctionẽ:⁊ pro

carnali amore tui nois in fun
de amorē: ecce cib⁹: potus: de-
ſtis ac cetera vtēſilia ad cor-
poris ſuſtētaculū ptinētia fer
uēti ſpiritui ſūt oneroſa. Tri
bue talib⁹ fomētis tēpate vti
nō deſiderio nimio implicari
Abijcere oia nō licet: qz natu
ra ſuſtētāda ē: requirere aūt
ſupflua ꝛ q̄ magis delectant
lex ſcā ꝓhibet nā als caro ad
uerſus ſpiritū iſoleſceret. In
ter hec q̄ſo man⁹ tua me regat:
ꝛ doceat ne quid nimiū fiat.

Qr priuat⁹ amor a ſūmo bo
no maxie retardat. C. xxxj

Fili oportz te dare totū
p toto ꝛ nihil tuiipſi⁹ eē
Scito q amator tuiipſi⁹ magi
nocet tibi q̄ aliqua res mūdi
Scdm amorē ꝛ affectū quez
geris: quelibet res plus ul' mi
nus adheret. Si fuerit amor
tu⁹ pur⁹ ſimplex ꝛ bn̄ ordina
tus: eris ſine captiuitate rerū
Noli ɔcupiſcere qd non licet
habere. Noli habere qd te pōt
impedire ꝛ libertate interiori
priuare. Mirū q nō ex toto
fūdo cordis teipſū mihi com
mittis cū oib⁹ q̄ deſiderare po
tes uel habere. Quare vano
merore ɔſumeris? Cur ſuper
fluis curis fatigaris? Sta ad
beneplacitū meū: ꝛ nullū pa-
tieris detrimētū. Si q̄ris hoc
uel illud ꝛ voluerj eē ibi uel ibi
ꝓpt tuū comodū ꝛ ꝓpriū be-
neplacitū mag habēdū: nūq̄
eris in quietudine nec liber a
ſollicitudine: qz in oī reperietur
aliqs defect⁹: ꝛ in oī loco erit
q aduerſet. Iuuat igit nō q̄li
bet res adepta uel multiplica
ta exteri⁹: ſ; poti⁹ ɔtēpta ꝛ de
ciſa ex corde radicit⁹. Quod
nō tm̄ de cenſu eris ꝛ diuitia
rū itelligas: ſ; de honoris etiā
ambitu ac vane laudatōis de
ſiderio: q oia trāſeūt cū mun
do. Munit parū loc⁹ ſi deeſt
ſpūs feruor. Nec diu ſtabit
pax illa q̄ſita forinſec⁹: ſi va-
cat a vero fundamēto ſtatus
cordis: hoc eſt: niſi ſteteris in
me pmutare te potes: ſ; nō me
liorare. Nā occaſiōe orta ꝛ ac
cepta inuenies quod fugiſti ꝛ
amplius.

Oratio p purgatiōe cor-
dis ꝛ celeſti ſapia. C. xxxij

Onfirma me de⁹ p gra
tiā ſci ſpūs da virtutez
corroborari in interiori hoie:
ꝛ cor meū ab oī inutili ſollici
tudine ꝛ angore euacuare nec
varijs deſiderijs trahi cuiuſ-
cūq rei vilis aut pcioſe: ſ; oia
inſpicere ſicut trāſeūtia ꝛ me
parit̄ cū illis trāſiturū: qz ni-

bil ꝑmanēs ſub ſole niſi oīa vanitas ⁊ afflictio ſpūs. O q̄ ſapiēs qui ita ꝯſiderat. Da mi dn̄e celeſtē ſapiā ut diſcā te ſup oīa q̄rere ⁊ inuenire: ſup oīa ſapere ⁊ diligere: ⁊ cetera ſm ordinē ſapientie tue ꝓut ſunt intelligere. Da prudenť declinare blādientē: ⁊ patienť ferre aduerſantē: q2 hec magna ſapiētie nō moueri oī vento verboꝝ nec aurē male blādienti p̄bere ſyrene: ſic enī incepta pergiť via ſecure.

Contra linguas obtrectatorum. Cap. xxxiij.

Fili nō egre feras ſi q̄dā de te male ſenſerint ⁊ dixerint q̄d non libenť audias. Tu deteriora de te ipſo ſentire debes: ⁊ neminē infirmiorē te credere. Si ambulas ab intra: nō multū ꝑderabis volātia verba. Eſt nō pua prudentia ſilere in tpe malo: ⁊ introrſus ad me conuerti nec humano iudicio diſturbari. Nō ſit pax tua in ore hoīuz: ſiue eniz bene ſiue male interp̄tati fuerint: nō es igiť alť hō. Ubi eſt vera pax: ⁊ vera gloria? Nōne in me? Et qui non appetit hominib⁹ placere nec diſplicere timet: multa perfrueť pace Ex inordinato amore ⁊ vano timore oriť oīs inq̄etudo cordis ⁊ diſtractio ſenſuū

Qualiter inſtāte tribulatiōe de⁹ inuocādus eſt ⁊ benedicēdus. Cap. xxxiiij.

Sit nomē tuū dn̄e benedictū in ſecula qui voluiſti hāc tentationē ⁊ tribulationē venire ſup me. Nō poſſum eā effugere: ſ; neceſſe habeo ad te cōfugere ut me adiuues ⁊ in bonū mihi cōuertas. Dn̄e modo ſum in tribulatiōe: ⁊ nō eſt cordi meo bene ſed multū vexor a p̄ſenti paſſiōe. Et nūc pater dilecte q̄d dicā? Deprehēſus ſum inť anguſtias ſaluifica me ex hora hac. Sz ꝓpterea veni in hanc horā ut tu clarificeris cū fuero valde humiliatus ⁊ per te liberat⁹. Cōplaceat tibi dn̄e ut eruas me: nā ego paup q̄d agere poſſū: ⁊ quo ibo ſine te? Da patientiā dn̄e etiā hac vice. Adiuua me de⁹ me⁹: ⁊ non timebo quātūcūq3 grauatus fuero. Et nunc inter hec quid dicam? Domine fiat volūtas tua: ego bene merui tribulari ⁊ grauari: oportet vtiq3 ut ſuſtineam: ⁊ vtinam patienter donec tranſeat tempeſtas et melius fiat. Potens eſt autez omnipotens manus tua etiaz

hanc tentationē a me auferre
⁊ eius impetū mitigare: ne pe
nitus ſuccūbā: queadmodū ⁊
pri⁹ ſepe egiſti i mecū de⁹ me⁹
miſericordia mea. Et quāto
mihi difficili⁹: tāto tibi facili
or ē h̄ mutatio dextere excelſi

De diuino petēdo auxilio ⁊ confidentia recuperande gratie. Cap. xxxv.

Fili ego dn̄s cōfortās i
die tribulatiōis. Venias
ad me cū t̄ nō fuerit bn̄. Hoc
ē qd̄ maxie impedit ꝯſolatio
nem celeſtē: q2 tardi⁹ cōuertis
te ad orationē. Nā ātequā me
intēte roges: multa interi ſo
latia q̄ris ⁊ recreas te i exter
nis. Ideoq3 fit ut pax oia pꝓ
ſint donec aduertas q2 ego ſū
q̄ eruo ſperātes in me: nec eſt
extra me valēs conſiliū neq3
vtile: ſ3 neq3 durabile remedi
um. Sz iā reſumpto ſpū poſt
tēpeſtatē recōualeſce in luce
miſerationū meaꝝ: q2 pꝓpe ſū
dicit dn̄s: ut reſtaurē vniuer
ſa: nō ſolū integre ſ3 ⁊ abūdāt̄
⁊ cumulate. Nūqd m̄ q̄cq3 ē
difficile: aut ero ſimilis dicē
ti ⁊ nō facienti? Vbi eſt fides
tua? Sta firmiter ⁊ pſeuerā
ter. Eſto lōganimis ⁊ vir for
tis: veniet tibi ꝯſolatio in tpe
ſuo expecta me expecta: veniā
⁊ curabo te. Tētatio eſt q̄ te
vexat: ⁊ formido vana q̄ te ex
terret. Quid importat ſollici
tudo de futuris ꝯtingētibus
niſi ut triſticiā ſup triſticiam
habeas? Sufficit diei malicia
ſua. Vanū eſt ⁊ inutile de fu
turis ꝯturbari uel gratulari
q̄ forte nūq3 eueniēt. Sz hu
manū eſt huiuſmodi imagi
natiōib⁹ illudi: ⁊ parui adhuc
animi ſignū tam leuit̄ trahi a
ſuggeſtiōe inimici. Ipſe.n. nō
curat an veris an falſis illu
dat ⁊ decipiat: ⁊ vtrū p̄ſentiū
amore an futuroꝝ formidine
pꝓſternat. Nō ḡ turbetur cor
tuū neq3 formidet. Crede in
me ⁊ in miſericordia mea ha
beto fiduciā. Qn̄ tu te elōga
tū eſtimas a me: ſepe ſū pꝓpin
quior. Qn̄ tu eſtimas totū p
ditū: tūc ſepe magis merendi
inſtat lucrū. Non eſt totū p
ditū qn̄ res accidit i ꝯtrariū
Nō debes iudicare ſ'm p̄ſens
ſentire: nec ſi grauitati alicui
vndecūq3 venienti ihrerere ⁊ ac
cipere tāq3 oīs ſpes ſit ablata
emergēdi. Noli putare te de
relictū ex toto: q̄uis ad tēp⁹
miſeri tibi aliquā tribulatio
nē: ſic eni trāſit ad regnū ce
loꝝ. Et hoc ſine dubio magis
expedit t̄ ⁊ ceteris ſuis meis:

ut exercitemini aduerſis:q̈ ſi
cūcta ad libitū haberes. Ego
noui cogitatiões abſcōditas:
q2 multū expedit p ſalute tua
ut interdū ſine ſapore relinq-
ris:ne forte eleueris in bono
ſucceſſu:⁊ tibiipſi placere ve-
lis in eo qđ nō es. Quod dedi
auferre poſſū: ⁊ reſtituere cū
mihi placuerit. Cum dedero
meū ē: cū ſubtraxero tuū nō
tuli:q2 meū eſt oē datū bonuz
⁊ oē donū pfectū. Si tibi ad-
miſero grauitatē aut qualibz
ꝯtrarietatē:nō indigneris neq3
ꝯcidat cor tuū:⁊ ego cito ſb-
leuare poſſū ⁊ oē onꝰ in gau-
diū trāſmutare. Verūtamē
iuſtus ſū ⁊ recōmēdabit mul
tū cū ſic facio tecū. Si recte
ſapis ⁊ in veritate aſpicis nū q̈
debes ꝓpt aduerſa tā deiecte
ꝯtriſtari:ſ magis gaudere et
grās agere:imo hoc vnicū re
putare gaudiū q affligēs te
dolorībꝰ nō parco tibi. Sicut
dilexit me pat ego diligo vos
dixi dilectis diſcipulis meis
q̈s vtiq3 ñ miſi ad gaudia tē
poralia: ſ ad mag certamina
nō ad honores ſ ad deſpectio
nes:nō ad ociū:ſ ad labores
nō ad requiē: ſ ad afferendū
fructū multū in patiētia. Ho
rum memēto fili mi verbox.

De neglectu oīs crea-
ture ut creator poſſit
inueniri. Cap. xxxvj.

Domine mi adhuc bene
indigeo maiori grā ſi de
beā illuc puenire vbi me nemo
poterit nec vlla creatura ipe-
dire. Nā q̈diu res aliq me re
tinet:nō poſſū libere ad te vo-
lare. Cupiebat libere volare q̈
dicebat:Quis dabit mihi pē
nas ſic colūbe:⁊ volabo ⁊ re-
quieſcā? Quid ſimplici ocu-
lo quietiꝰ:⁊ q̈d liberiꝰ nil deſi
derāte in terris? Oportz igit
omnē ꝑtrāſire creaturā:⁊ ſe-
ipſū pfecte deſerere ac in ex-
ceſſu mentis ſtare ⁊ videre te
oīuz ꝯditorē cū creaturis nil
ſimile habere. Et niſi q̈s ab oī
bus creaturis fuerit expeditꝰ
nō poterit libere intēdere di-
uinis. Ideo enī pauci inueni-
unt ꝯtēplatiui:q2 pauci ſciūt
ſe a periturís creaturis ad ple
nū ſeq̈ſtrari. Ad hoc magna
requirit grā q̄ animā leuet ⁊
ſup ſeipſam rapiat. Et niſi hō
ſit in ſpū eleuatꝰ ⁊ ab oībꝰ cre
aturis liberatꝰ ac deo totus
vnitꝰ:quicq̈d ſcit:q̈cq̈d etiaz
habet:nō eſt magni ponderis.
Diu puus erit ⁊ in terra iace
bit q̈ aliq̈d magni eſtimat ni-
ſi ſolū vnū imenſū eternū bo

num. Et q̇cq̇d deꝰ nō ē: nihil ē
⁊ ꝓ nihilo cōputari debet. Eſt
q̇ppe mag̃ differētia ſapīa illu
miati ⁊ deuoti viri: ⁊ ſcia lit-
terati ⁊ ſtudioſi clerici. Mul-
to nobilior ē illa doctrina q̄ de
ſurſū ex dina īfluētia manat
q̄ꝫ q̄ laborioſe hūano acq̇rit̄ i
genio. Plures repiūt̄ ꝯtēpla
tionē ꝯſiderare: ſꝫ q̄ ac eā req̇-
runt̄ nō ſtudēt exercere. Eſt
⁊ magnū impedimentū q2 in
ſignis ⁊ in rebus ſenſibilibus
ſtat̄ ⁊ paꝝ de ꝑfecta mortifi
catione habet̄. Neſcio quid ē
⁊ quo ſpū ducimur ⁊ quid p̄
tendimꝰ q̇ ſpūales dici vide-
mur: q꜡ totū laborē ⁊ amplio
rem ſollicitudinē ꝓ tranſito-
rijs ⁊ vilibꝰ rebꝰ agimꝰ: ⁊ de
interioribus noſtris vix raro
plene recollectis ſenſibꝰ cogi-
tamus. Prohdolor ſtatī poſt
modicā recollectioneꝫ foras
erumpimꝰ: nec oꝑa noſtra di
ſtricta examinatiōe trutina-
mus. Ubi iacēt affectꝰ noſtri
nō attēdimꝰ: ⁊ q̄ꝫ impura ſint
oīa nr̄a nō deploramus. Oīs
q̇ppe caro corruꝑerat viā ſuā
⁊ iō ſequebat̄ diluuiū magnū.
Cū ḡ interior affectus noſter
corruptꝰ ſit: neceſſe ē ut actio
ſequēs index carētie interiorꝭ
vigoris corrumpat̄. Ex puro
corde ꝓcedit fructꝰ bone vi-
te. Quantū quis fecerit que
rit̄: ſꝫ ex quāta ꝟtute agit nō
tā ſtudioſe penſat̄. Si fuerit
fortis: diues: pulcher: habilis
uel bonus ſcriptor: bonus can
tor bonꝰ laborator inueſtiga
tor: q̄ꝫ pauꝑ ſit ſpū: q̄ꝫ patiens
⁊ mitis: q̄ꝫ deuotꝰ ⁊ internus
a multis tacet̄. Natura exte
riora hoīs reſpicit: grā ad in-
teriora ſe conuertit. Illa fre-
quenter fallit̄: iſta in deo ſpe-
rat ut nō decipiat̄.

De abnegatiōe ſui ⁊ abdica
tiōe oīs cupiditatꝭ. Ca. xxxvij

Fili nō potes ꝑfecte poſſi
dere libertatē niſi totali
ter abneges temetipſū. Com
pediti ſūt oēs ꝓprietarij ⁊ ſui-
ipſiꝰ amatores: cupidi: curioſi
gyrouagi querētes ſemꝑ mol
lia: nō q̄ iħu xp̄i: ſꝫ ſepe hoc fin
gentes ⁊ cōponētes q꜡ nō ſta
bit. Peribit eni totū qḋ non
eſt ex deo ortū. Tene breue ⁊
ꝯſumatū verbū. Dimitte oīa:
⁊ inuenies oīa. Dimitte cupi-
ditatē ⁊ inuenies requiē. Hoc
mēte ꝑtracta: ⁊ cū impleuerꝭ:
oīa intelliges. Dn̄e hꝫ nō ē opꝰ
vnīꝰ dici nec ludꝰ paruuloꝝ:
īmo in hꝫ breui īcludit̄ oīs ꝑfe
ctio religioſoꝝ. Fili nō debes
auerti nec ſtatī deijci audita

via pfectoꝝ: ſ; magis ad ſubli
mioꝛa ꝓuocari ⁊ ad minꝰ ad
hec ex d̄ſiderio ſuſpirare. Uti
nā ſic tecū eſſet ⁊ adhoc pue-
niſſes ut tuiipſiꝰ amatoꝛ non
eſſes: ſ; ad nutū meū pure ſta
res: ⁊ eiꝰ quē tibi ꝓpoſui pr̄is
tūc mihi valde placeres ⁊ to
ta vita tua cū gaudio ⁊ pace
trāſiret. Habes adhuc multa
ad relinquēdū: q̄ niſi mihi ex
integro reſignaueris nō acq-
res quid poſtulas. Suadeo ti
bi a me emere aurū ignitū ut
locuplex fias: id eſt: ſapiētiā
celeſtē oīa infima ꝯculcantē
Poſtpone terrenā ſapiētiam:
omnē humanā cōplacētiā et
ꝓpriā. Dixi tibi vilioꝛa emen-
da ꝓ p̄cioſis ⁊ altis in rebus
humanis. Nā vilis ⁊ pua ac
pene obliuioni tradita videt
vera celeſtis ſapiētia: nō ſapi
ens alta de ſe nec magnifica-
ri querēs in terra: quā multi
oꝛetenꝰ p̄dicāt ſ; vita lōge diſ
ſentiūt: ipſa tn̄ eſt p̄cioſa mar
garita a multis abſcōdita.

De inſtabilitate coꝛdis ⁊ d̄
intentiōe finali ad deū ha-
bēda. Cap. xxxviij.

Fili noli credere affectui
tuo: q̄ nūc ē cito muta-
bit in aliud. Qādiu. n. vixeris
mutabilitati ſubiectꝰ eris: ēt
nolēs ut modo letꝰ: modo tri
ſtis: mō pacatꝰ: mō turbatus
nūc deuotꝰ: nūc indeuotꝰ: nūc
ſtudioſus: nūc accidioſꝰ: nūc
grauis nūc leuis inueniaris.
Sȝ ſtat ſup̄ hec mutabilia ſa-
piēs ⁊ bene doctꝰ in ſpū: nō at
tēdens q̄d in ſe ſentiat uel q̄
pte flet ventꝰ inſtabilitatꝰ: ſed
ut tota intētio mētis eius ad
debitū ⁊ ad optimū ꝓficiat fi
nem. Nā ſic poterit vnꝰ ⁊ idē
incōcuſſus pmanere: ſimplici
intētiōis oculo p tot varios
euētus ad me inp̄termiſſe di
recto. Quāto aūt purioꝛ fue
rit intētiōis oculꝰ tāto ꝯſtā-
tiꝰ int̄ diuerſas itur ꝓcellas
Sȝ ī mult̄ caligat oculꝰ intē
tiōis: reſpicit. n. cito ī aliqd̄ de
lectabile qd̄ occurrit: ⁊ raro
totꝰ liber q̄s īuenit a neuo ꝓ-
prie exq̄ſitiōis. Sic iudei oliȝ
venerāt ī bethaniā ad marthā
⁊ mariā nō ꝓpt̄ ihm̄ tm̄: ſ; ut la
zarū viderēt. Mūdādꝰ ē ḡ
intētiōis oculꝰ ut ſit ſimplex et
rectꝰ atq; vltra oīa varia me
dia ad me dirigēdꝰ

De amāti ſapit deꝰ ſup oīa
⁊ in oībꝰ. Cap. xxxix.

Ecce deus meꝰ ⁊ omnia.
Quid volo ampliꝰ ⁊ q̄d
felicius deſiderare poſſū: O
ſapidum ⁊ dulce verbum: ſed

amāti verbū nō mūdū nec ea
q̄ in mūdo ſūt. De⁹ me⁹ ⁊ oīa
Intelligēti ſatis dictū eſt: ⁊
ſepe repetere iocūdū ē amāti.
Te ſiquidē pn̄te iocūda ſunt
oīa: te aūt abſente faſtidiunt
cūcta. Tu facis coꝛ trāquil-
lū ⁊ pacē magnā leticiāq; fe-
ſtiuā: Tu facis bene ſentire d̄
oīb⁹ ⁊ in oīb⁹ te laudare: nec
pōt aliq̇d ſine te diu placere: ſ;
ſi debet gratū eſſe ⁊ bene ſape-
re: opoꝛtet grām tuā adeſſe et
ꝯdimēto tue ſapīe ꝯdiri. Cui
tu ſapis: q̇d ei recte nō ſapiet
⁊ cui tu non ſapis: quid ei ad
iocūditatē eſſe poterit? Sed
deficiūt in tua ſapīa mūdi ſa
piētes ⁊ q̇ carnē ſapiūt: qꝛ ibi
plurima vanitas ⁊ hic moꝛs
inuenit᷑. Qui aūt te p ꝯtēptū
mūdanoꝝ ⁊ carnis moꝛtifica
tionē ſequūt᷑: vere ſapiētes eē
cognoſcūt᷑: qꝛ de vanitate ad
veritatē: de carne ad ſpiritum
trāſferūt᷑. Iſtis ſapit de⁹ ⁊ q̇c
quid inuenit᷑ in creaturis to-
tū referūt ad laudē ſui ꝯdito
ris. Diſſimilis tñ ⁊ multū diſ
ſimilis ſapoꝛ creatoꝛis ⁊ crea
ture: eternitatis ⁊ tpis: lucis
increate ⁊ lucis illumiate. O
lux ppetua cūcta creata trāſcē
dens lumia fulgura coꝛuſca-
tionē d̄ ſublimi penetrātē oīa

intima coꝛdis mei purifica: le
tifica: clarifica: ⁊ viuifica ſpi
ritū meū cū ſuis potētijs ad i
herēdū tibi iubiloſis exceſſib⁹
O qñ veniet hec btā ⁊ deſide
rabilis hoꝛa ut tua me ſaties
pſentia: ut ſis mihi oīa i oīb⁹
Q̄diu hoc datū nō fuerit: nec
plenū gaudium erit. Adhuc
ꝓh doloꝛ viuit in me vet⁹ hō:
nō ē tot⁹ crucifixus: nō ē pfe
cte moꝛtu⁹. Adhuc ꝯcupiſcit
foꝛtit᷑ aduerſus ſpm̄: bella mo
uet inteſtina nec regnū aīe pa
tit᷑ eſſe quietū. S; tu q̇ dn̄a-
ris poteſtati maris: ⁊ motum
fluctuū ei⁹ tu mitigas exur-
ge adiuua me. Diſſipa gētes q̄
bella volūt: ꝯtere eas in ꝟtu-
te tua: oſtende q̄ſo magnalia
tua ⁊ gloꝛificet᷑ dextera tua:
qꝛ nō eſt ſpes alia nec refugi-
um m̄ niſi in te dn̄e de⁹ meus

Qꝛ nō ē ſecuritas a tenta-
tione in hac vita. Cap. xl.

Fili nunq̄ ſecur⁹ es i hac
vita: ſ; quoad vixeris ſp
arma ſpūalia tibi ſūt neceſſa
ria. Int᷑ hoſtes verſaris a de-
xtris ⁊ a ſiniſtris īpugnaris.
Si ḡ nō vteris vndiq; ſcuto
patiētie nō eris diu ſine vul-
nere. Inſuper ſi nō ponis coꝛ
tuū fixe in me cū mera volūta
te cūcta patiēdi ꝓpt̄ me no-

poteris ardorē iſtū ſuſtinere nec ad palmā ꝑtingere btōꝝ. Oportʒ te ḡ viriliť oia ptrāſi re: ⁊ potēti manu vti aduerſ⁹ obiecta. Nā vincēti dať mā na: ⁊ torpēti relinquiť multa miſeria. Si q̄ris i hac vita re quiē: quō tūc ꝑuenies ad eter nā? Nō ponas te ad multā re quiē: ſi ad magnā patiētiam. Quere verā pacē nō in ter ris ſ; in celis: nō in hoib⁹ nec ī ceteris creaturis: ſ; in deo ſo lo. Pro amore dei debes oia libenť ſubire: labores ſcʒ ⁊ do lores: tētatiōes: vexatiōes: an xietates: neceſſitates: infirmi tates: iiurias: oblocutōes: rep hēſiōes: humiliatiōes: ꝯfuſio nes: correctiōes ⁊ deſpectiōes Hec iuuāt ad ꝟtutes: hec pro bant xp̄i tyronē: hec fabricāt celeſtē coronā. Ego reddā ei eternā mercedē ꝓ breui labo re: ⁊ infinitā gloriā ꝓ trāſito ria ꝯfuſiōe. Putas ꝙ ſp habe bis ꝓ tua volūtate ꝯſolatiōes ſpūales? Sci mei nō habue runt tales: ſ; multas grauita tes ⁊ tētationes varias: ma gnaſq; deſolatiōes: ſ; patiētes ſuſtinuerūt ſe in oib⁹: ⁊ mag̃ ſūt ꝯfiſi deo ꝙ̄ ſibi: ſciētes q2 nō ſūt ꝯdigne paſſiōes huius tp̄is ad futurā gloriā ꝓmerē dam. Uis tu ſtati habere: qđ multi poſt lachrymas ⁊ ma gnos labores vix obtinuerūt Expecta dn̄m viriliť age ⁊ cō fortare: noli diffidere: noli di ſcedere: ſ; corp⁹ ⁊ aiaʒ expone ꝯſtanť ꝓ gloria dei. Ego red dam pleniſſime. Ego tecū ero in omni tribulatiōe.

Contra vana hoīuʒ iudicia. Cap. xlj.

Fili iacta cor tuū firmiť ī dn̄o: ⁊ humanū ne me tuas iudiciū: vbi te ꝯſcientia piū reddit ⁊ inſontē. Bonū eſt ⁊ beatū taliť pati: nec hoc erit graue humili cordi: ⁊ deo mag̃ ꝙ̄ ſibiipſi ꝯfidēti. Mul ti multa loquūť: ⁊ iō ꝑua fi des eſt adhibēda. Sʒ ⁊ oibus ſatis eſſe nō eſt poſſibile. Et ſi paulus oibus ſtuduit in dn̄o placere: ⁊ oib⁹ oia fact⁹ ē: tn̄ etiaʒ pro minimo duxit ꝙ ab humano die iudicat⁹ fuerit. Egit ſatis ꝓ alioꝝ edificatio ne ⁊ ſalute quantū in ſe erat ⁊ poterat: ſed ne ab alijs aliqñ iudicareť uel nō deſpiceretur cohibere nō potuit: ideo totū deo cōmiſit qui totū nouerat ⁊ patiētia ⁊ humilitate ꝯtra ora loquētiū iniq̄: ac etiā va na ac mēdoſa cogitātiū atq; ꝓ libitu ſuo queq; iactātiū ſe

defendit. Reſpōdit tñ inter-
dū ne infirmis ex ſua tacitur
nitate generareť ſcādalum.
Quis tu ut timeas a morta
li hoīe? Hodie ē ⁊ cras nō cō-
paret. Deū time ⁊ hoīuꝫ terro
res nō expaueſces. Quid pōt
aliqͥs in te verbis aut iniurijs
Sibi potiꝰ nocet ꝙ̄ tibi: nec po
terit iudiciū dei effugere qui-
cūqꝫ eſt ille. Tu habe deū pre
oculis ⁊ noli ꝯtēdere ꝟbis q̄
ruloſis. Qz ſi ad pͥſens videri
ſuccūbi ⁊ ꝯfuſionē pati quam
nō meruiſti: ne indigneris, ex
hoc neqꝫ ꝑ īpatientiā minuas
coronā tuā: ſ3 ad me potiꝰ re
ſpice in celū: qͥ potēs ſū eripe-
re ab oī confuſiōe ⁊ iniuria: ⁊
vnicuiqꝫ reddere ſcḋm opa ſua

De pura ⁊ integra reſigna
tiōe ſui ad obtinenda cor-
dis libertatē. Cap. xlij.

Fili relinque te ⁊ inueni
es me. Sta ſine electiōe
⁊ oī ꝓprietate: ⁊ ſp̄ lucraberis
Nam ⁊ adijcieť tibi amplior
grā: ſtatī ut te reſignaueris
nec reſūpſeris. Dñe quotiens
me reſignabo ⁊ in quibus me
relinquā? Semꝑ ⁊ in oī hora
ſic ī ꝑuo ſic ⁊ in magno: nihil
excipio ſ3 in oībꝰ te nudatum
inueniri volo. Alioquin quō
poteris eſſe meꝰ ⁊ ego tuꝰ: niſi
fueris ab oī ꝓpria volūtate in
tus ⁊ foris ſpoliatꝰ. Quanto
celeriꝰ hoc agis: tāto meliꝰ ha
bebis: ⁊ quāto pleniꝰ ⁊ ſince-
rius: tāto plꝰ mihi placebis ⁊
ampliꝰ lucraberis. Quidā ſe
reſignāt ſ3 cū aliqua exceptio
ne. Nō eni plene deo ꝯfidunt
iō ꝓuidere ſibi ſatagūt. Qui
dam etiā ꝑmo totū offerūt: ſ3
poſtea tētatiōe pulſante ad ꝓ
pria redeūt: ideo minime ī vir
tute ꝓficiūt. Hi ad verā pu-
ri cordis libertatē ⁊ iocunde
familiaritatis mee grām nō
ꝑtingēt: niſi integra reſigna-
tiōe ⁊ quotidiana ſui imola-
tiōe priꝰ facta: ſine q̄ nō ſtat
nec ſtabit vnio fruitiua. Dixi
tibi ſepiſſime: ⁊ nūc iterꝫ dico
Relinque te: reſigna te ⁊ frue
ris magna īterna pace. Da to
tū ꝓ toto: nil exquire: nil repe
te: ſta pure ⁊ inheſitanť in me
⁊ habebis me. Eris liber ī cor
de: ⁊ tenebre nō ꝯculcabūt te
Ad hoc conare: hoc ora: ſ3 ſtu
de deſiderare: ut ab oī ꝓprie-
tate poſſis expoliari: ⁊ nudus
nudū ihm̄ ſequi tibi mori: et
mihi eternalit̄ viuē. Tūc de-
ficiēt oēs vane fātaſie ꝯturba
tiones inique ⁊ cure ſupflue.
Tūc etiā recedet īmoderatꝰ
timō: ⁊ īordiatꝰ amor morieť

De bono regimiẽ ĩ ext̃nis ⁊ re
curſu ad deũ ĩ piculis. C. xliij

Fili ad iſtud diligent̃ tẽ
dere debes ut in oĩ loco
actiõe ſeu occupatiõe externa
ſis intim⁹ liber ⁊ tuiipſi⁹ po-
tẽs: ⁊ ſint oĩa ſub te ⁊ tu nõ ſb
eis: ut ſis dñs actionũ tuaꝝ.
⁊ rector nõ ſu⁹ nec emptici⁹
ſ; magis exẽpt⁹: veruſq; he-
bre⁹ ĩ ſortẽ ac libertatẽ trãſi-
ens filiorũ dei: q̃ ſtãt ſup pre-
ſentia ⁊ ſpeculant̃ et̃na: q̃ trãſi
toria intuẽt̃ ſiniſtro oculo: et
dextro celeſtia: q̃s tẽporalia
nõ trahũt ad inherẽdũ: ſ; tra
hunt ipſi ea magis ad bñ ſer
uiendũ, ꝑut ordĩata ſũt a deo
⁊ inſtituta a ſũmo opifice q̃
nil iordĩatũ reliq̃t ĩ ſua crea-
tura. Si etiã in oĩ euẽtu ſtas
nõ ĩ apparẽtia ext̃na: nec ocu-
lo carnali luſtras viſa uel au
dita: ſ; mox in qualib; cã in-
tras cũ moyſe ĩ tabernaculũ
ad ꝯſulẽdũ dñm: audies nõ-
nũq̃ diuinũ reſpõſũ: ⁊ redies
ĩſtruct⁹ de multis p̃ſentib⁹ et
futuris. Sp. n. moyſes recur
ſũ habuit ad tabernaculũ pro
dubijs ⁊ q̃ſtionib⁹ ſoluẽdis:
fugitq; ad orõnis adiutoriũ
ꝓ periculis ⁊ ĩprobitatib⁹ ho
minũ ſubleuãdis. Sic ⁊ tu cõ
fugẽ debes ĩ cordis tui ſecre-
tariũ diuinũ intẽti⁹ iplorãdo
ſuffragiũ. Propt̃ea nanq; io-
ſue ⁊ filij iſrl̃ a gabaonitis legũ
tur decepti: q2 os dñi nõ pri⁹
int̃rogauerũt: ſ; nimiũ credu
li dulcib⁹ ſ̃mõib⁹ falſa pieta-
te deluſi ſũt.

De hõ nõ ſit ĩportun⁹ ĩ negocijs. Ca. xliiij

Fili cõmitte mihi ſp cãz
tuã ⁊ ego bene diſponã
in tpe ſuo. Expecta ordinatio
nẽ meã ⁊ ſenties inde ꝓfectũ
Dñe ſatis libẽt̃ oẽs res tibi cõ
mitto: q2 paruz põt cogitatio
mea ꝓficere. Utinã nõ mul-
tũ adhererẽ futuris euẽtibus
ſed ad bñplacitũ tuũ me in-
cũctãt̃ offerrẽ. Fili mi ſepe hõ
rẽ aliquã agitat q̃ deſiderat
ſ; cũ ad eã ꝑuenerit alit̃ inci-
pit ſentire: q2 affectiões circa
idẽ nõ ſũt durabiles ſ; magꝭ
de vno in aliud nos impellũt
Nõ ergo minimũ etiã in mi-
nimis ſe relinquere. Uerus ꝓ
fectus hominis eſt abnegatio
ſuiipſi⁹: ⁊ hõ abnegat⁹ valde
liber ẽ ⁊ ſecur⁹. Sed antiqu⁹
hoſtis oĩb⁹ bonis aduerſans a
tentatiõe nõ ceſſat: ⁊ die no-
ctuq; graues molit̃ inſidias:
ſi forte in laqueũ deceptiõis
poſſit p̃cipitare incautũ. Ui-
gilate g̃ ⁊ orate dicit dñs ut
nõ intretis in tẽtationẽ.

De homo nihil boni ex ſe habet ⁊ de nullo gloriari poteſt. Cap. xlv.

Domine q̇d eſt hō q̄ me mor ſis ei⁹: aut fili⁹ hoīs q̄ viſitas eū: Quid ꝓmeruit homo ut dares illi grām tuā Dn̄e quid poſſū cōqueri ſi deſeris me: aut quid iuſte obtendere poſſū: ſi qȯ peto nō feceris: Certe hoc in veritate cogitare poſſū ⁊ dicere: Dn̄e nihil ſū: nihil boni ex me habeo: ſ; in oib⁹ deficio ⁊ ad nihil ſp tēdo. Et niſi a te fuero adiutus: ⁊ interi⁹ informat⁹: tot⁹ efficior tepidus ⁊ diſſolutus. Tu aūt dn̄e ſp idē ipſe es et ꝑmanes in eternū: ſp bon⁹ iuſtus ⁊ ſcūs: bene: iuſte ac ſcē agēs oia ⁊ diſponēs in ſapiētia. Sz ego q̇ ad defectū magis ꝓnus ſum q̄ ad ꝓfectu; nō ſū ſp in vno ſtatu ꝑdurās q: ſeptē tēpora mutanť ſuper me. Verūtamē cito meli⁹ fit cū tibi placuerit ⁊ manū porrexeris adiutricē: q: tu ſolus ſine humano ſuffragio poteſ auxiliari: ⁊ in tantū ꝯfirmari ut vult⁹ meus ampli⁹ in diuerſa nō muteť: ſ; ī te vno cor meū ꝯuertať ⁊ quieſcat. Vn̄ ſi bene ſcirē oēm humanā cōſolationē abiicere: ſiue ꝓpter deuotionē adipiſcendā; ſiue ꝓpť neceſſitatē qua cōpellor te q̄rere: q: nō eſt hō q̇ me cōſoleť: tūc merito poſſē; ȯ grā ſperare tua: ⁊ ȯ dono noue cōſolatiōis exultare. Grās tibi vnde totū venit quotieſcūq; mihi bene ſuccedit. Ego autē vanitas ⁊ nihilū ante te: incōſtans hō ⁊ infirmus. Vn̄ ego poſſū gloriari: aut cur appeto reputari: Nunquid de nihilo ⁊ hoc vaniſſimū eſt. Vere inanis gloria mala peſtis: vanitas maxima: q: a vera trahit gloria ⁊ celeſti ſpoliat gratia Dū eni hō cōplacet ſibi: diſplicet tibi: dū inhiat laudib⁹ humanis priuať veris ꝟtutib⁹. Eſt aūt vera gloria ⁊ exultatio ſcā: gloriari in te ⁊ nō in ſe gaudere in noīe tuo nō in virtute ꝓpria: nec in aliq̄ creatura delectari niſi ꝓpť te. Laudeť nomē tuū nō meū magnificeť opus tuū nō meū: benedicať nomē ſcm̄ tuū: nihil āt attribuať mihi de laudib⁹ hominū. Tu gl'ia mea tu exultatio cordis mei. In te gl'iabor ⁊ te exultabo tota die: ꝓ me aūt nihil niſi in infirmitatib⁹ meis. Querāt iudei gloriā q̇ abinuicē eſt: ego hāc requirā q̇ a ſolo deo ē. Ois q̇dē

gloria humana: oīs honor tē poralis: oīs altitudo mūdana eterne glīe tue cōparata vanitas eſt ⁊ ſtulticia. O veritas mea ⁊ miſericordia mea: deus me⁹ trinitas btā tibi ſoli laus ꝟtus honor ⁊ gloria p infinita ſeculoꝝ ſecula. Amē.

De ɔtēptu oīs tēporalis honoris. Cap. xlvj

Fili noli tibi attrahere ſi videas alios honorari ⁊ eleuari: te aūt deſpici ⁊ humiliari. Erige cor tuū ad me in celū: ⁊ nō ɔtriſtabit te ɔtemptus hoīs in terris. Dñe in cecitate ſum⁹ ⁊ vanitate cito ſeducimur. Si recte me iſpicio: nūq̄ mihi facta eſt iiuria ab aliq̄ creatura: vnde nec iuſte habeo ɔq̄ri aduerſū te. Quia aūt frequēter ⁊ grauit̄ pecca ui tibi: merito armat̄ ɔtra me oīs creatura. Mihi igit̄ iuſte debet̄ ɔfuſio ⁊ ɔtēpt⁹: tibi aūt laus honor ⁊ glīa. Et niſi me ad hoc pparauero q̄ velim libent̄ ab oī creatura deſpici et relinqui atq̄ penit⁹ nihil videri: non poſſum interius pacificari ⁊ ſtabiliri: nec ſpiritualiter illuminari: neq̄ plene tibi vniri.

De pax nō eſt ponēda in hominibus. Cap. xlvij.

Fili ſi ponis pacē tuā cū aliq̄ pſona ꝓpter tuum ſentire ⁊ conuiuere: inſtabilis eris et impacat⁹. Sȝ ſi recurſū habes ad ſemp viuentem ⁊ manētē veritatē: nō ɔtriſtabit te amic⁹ recedēs aut moriēs. In me debet amici dilectio ſtare: ⁊ ꝓpter me diligēdus eſt quiſq̄s tibi bonus viſus eſt ⁊ multū charus i hac vita. Sine me non valet nec durabit amicitia: nec eſt vera ⁊ mūda dilectio quā ego nō copulo. Ita mortu⁹ debes eſſe talib⁹ affectioīb⁹ dilectorū hoīuȝ: ut quātū ad te pertinet ſine omni humano optares eſſe ɔſortio. Tāto hō deo magis appropinq̄t: quāto ab oī ſolatio terreno longi⁹. Tāto etiā alti⁹ aſcēdit ad deum quāto ꝓfūdi⁹ i ſe deſcendit ⁊ pl⁹ ſibiipſi vileſcit. Qui aūt aliq̄d boni ſibi attribuit: grāȝ dei in ſe venire impedit: quia grā ſpūs ſancti cor hūile q̄rit ſp. Si ſcires te pfecte annihilare atq̄ ab oī creato amore euacuare: tūc deberē in te cuȝ magna grā emanare. Sȝ qñ tu reſpicis ad creaturas: ſubtrahit̄ tibi aſpect⁹ creatoris. Diſce te in oīb⁹ ꝓpter creatorem vincere: tūc ad diuinam

valebis cognitionē ptingere. Quātūcūq̃ modicū ſit ſi iordinate diligit̄ ꝛ reſpicit̄ retardata a ſūmo ꝛ vitiat.

Cōtra vanā ꝛ ſecularē ſcientiam. Cap̄.xlviij.

Fili ñ moueāt te pulchra ꝛ ſubtilia dicta hoīum. nō enī ē regnū dei i ſmone ſʒ in ꝟtute. Attēde ꝟba mea q̄ corda accendūt ꝛ mētes illumināt: inducūt cōpūctionē ꝛ variā ingerūt conſolationē. Nūq̃ ad h̄ legas ꝟbū ut doctior aut ſapiētior poſſis videri: ſʒ ſtude mortificationē vitioꝝ qꝛ h̄ ampli⁹ tibi ꝓderit q̄ noticia multaꝝ difficiliū q̄ſtionū. Cū multa legeris ꝛ cognoueris: ad vnū tñ oportet venire ꝑncipiū. Ego ſū q̄ doceo hoīeʒ ſciaʒ: ꝛ clariorē itelligētiā puulis tribuo: q̄ ab homine poſſit doceri. Cui ego loquor: cito ſapiēs erit ꝛ multū in ſpū ꝓficiet. Ve illis q̄ multa curioſa ab hoīb⁹ inq̄rūt: et de via mihi ſuiēdi paꝝ curāt Veniet tēp⁹ qñ appebit mgr magiſtroꝝ xp̄s dñs angeloꝝ cūctoꝝ auditur⁹ lectiões: hoc eſt ſingulorꝝ examīatur⁹ conſciētias: ꝛ tūc ſcrutabit̄ hieruſalē in lucernis: ꝛ manifeſta erūt abſcōdita tenebrarū: tacebūtq̃ argumēta linguarū. Ego ſū q̄ humilē in pūcto eleuo mētē: ut plures etñe veritatis capiat ratiões q̄ ſi q̄s decē annis ſtuduiſſet in ſcholꝭ Ego doceo ſine ſtrepitu verborum ſine ꝯfuſiõe opinionū: ſine faſtu honoris: ſine pugnatiõe argumētoꝝ. Ego ſū q̄ doceo terrena deſpicere: ꝑſentia faſtidire: eterna q̄rere: eterna ſapere: honores fugere: ſcādala ſufferre: omneʒ ſpem in me ponere: extra me nil cupere: ꝛ ſup oīa ardenter me amare. Nā quidā amādo me intime didicit diuina ꝛ loq̄bat̄ mirabilia. Plus ꝓfecit in relinquēdo oīa q̄ in ſtudēdo ſubtilia. Sʒ alijs loq̄r coīa: alijs ſpecialia: aliq̄b⁹ in ſignis ꝛ figuris dulcit̄ appareo: q̄buſdā ꝟo in multo lumīe reuelo myſteria. Vna vox libroꝝ: ſʒ nō oēs eq̄ informat: qꝛ int⁹ ſū doctor veritatꝭ: cordis ſcrutator. cogitationū intellector: actionuʒ ꝓmotor: diſtribuēs ſingulis ſic dignū iudicauero.

De non attrahēdo ſibi res exteriores. Cap̄.xlix.

Fili in multꝭ oportʒ te eē īſciū: ꝛ eſtimare te tāq̄ mortuū ſup terrā: ꝛ cui tot⁹ mūdus crucifix⁹ ſit. Multa

etiā opoꝛtȝ ſurda aure ꝑtrāſire ⁊ q̄ tue pacis ſūt magis recogitare. Utili⁹ eſt oculos a reb⁹ diſplicentib⁹ auertere ⁊ vnicuiqꝫ ſuū ſentire relinq̄re q̄ ꝯtētioſis ſmonib⁹ deſuire Si bene ſteteris cū deo ⁊ eius iudiciū aſpexeris: facili⁹ te victū poꝛtabis. O dñe quouſqꝫ venim⁹: Ecce dānū defleť tēpoꝛale: ꝓ modico q̄ſtu laboꝛatur ⁊ curriť: ⁊ ſpūale detrimētum in obliuionē trāſit: ⁊ vix ſero rediť. Quod pax uel nihil ꝓdeſt attēdiť: ⁊ qđ ſūme neceſſariū ē negligenť ꝓteriť. q꞉ tot⁹ hō ad externa defluit: ⁊ niſi cito reſipiſcat libens in exterioꝛibus iacet.

De omnibus nō eſt credendū: ⁊ de facili lapſu verboꝛum. Cap. l.

Da mihi auxiliū dñe de tribulatiōe: q꞉ vana ſal⁹ hōis. Q̄ ſepe ibi nō inueni fidē vbi me habē putaui. Quoties etiā ibi repperi: vbi minus p̄ſumpſi. Vana ergo ſpes ī hominib⁹: ſalus aūt iuſtoꝝ in te deus. Benedict⁹ ſis dñe de⁹ in oībus q̄ nobis accidūt infirmi ſumus ⁊ inſtabiles: cito fallimur ⁊ ꝑmutamur. Quis eſt hō qui ita caute ⁊ circūſpecte in oīb⁹ ſe cuſtodire valet ut aliq̄n in aliquā deceptionē uel ꝑplexitatē nō veniat: Sȝ qui in te dñe ꝯfidit ac ſimplici ex coꝛde q̄rit: non tā facile labiť. Et ſi inciderit aliquam tribulationē quomodocūqꝫ ēt fuerit īplicat⁹: citi⁹ ꝑ te erueť aut a te ꝯſolabiť: q꞉ tu nō deſeris in te ſperantē vſqꝫ in finē. Rarus fid⁹ amic⁹ in cunctis amici pſeuerās p̄ſſuris. Tu dñe tu ſolus es fideliſſimus in oīb⁹: ⁊ pteř te nō ē alť talis. O q̄ bn̄ ſapuit illa aīa ſancta q̄ dixit: mēs mea ſolidata eſt ⁊ in chꝛiſto fundata Si ita mecū foꝛet: nō tā facile timoꝛ human⁹ me ſollicitaret nec verboꝝ iacula mouerent. Quis oīa p̄uidere: quis p̄cauere futura mala ſufficit Si p̄uiſa etiā ledūt ſepe: quid improuiſa niſi grauiť etiā feriunt: Sȝ quare mihi miſero nō meli⁹ ꝓuidi: Cur etiā tā facile alijs credidi: Sȝ hoīes ſum⁹: nec aliud q̄ fragiles homines ſum⁹: ēt ſi angeli a multis eſtimamur ⁊ dicim̄. Cui credā dñe: cui credā niſi tibi: Ueritas es q̄ nō fallis nec falli potes. Et rurſū: Oīs hō mēdax: infirmus: inſtabilis ⁊ labilis: maxīe ī ꝟbis ita ut ſtatī vix credi debeat qđ rectū ī fa

cieſonare videt̃. O͂ prudent̃ p̃monuiſti cauẽdũ ab hoïbus ⁊ qꝛ īimici hoīs domeſtici ei⁹ nec credendũ ſiquis dixerit: ecce hic aut ecce illic. Doctus ſũ dãno: ⁊ vtinã ad cautelã maiorẽ: nõ ad inſipiẽtiã mihi Caut⁹ eſto q̇dã ait caut⁹ eſto ſ̃ua apud te qȯ dico. Et dũ ego ſileo ⁊ abſconditũ credo: nec ille ſilere p̃ot qȯ ſilẽdũ pe‐tijt: ſed ſtatim ꝓdit me ⁊ ſe ⁊ abijt. Ab huiuſmodi fabulis ⁊ incautis hoīb⁹ ꝓtege me domine: ne in man⁹ eoꝝ incidaꝫ nec vnq̃ꝫ talia cõmittã. Verbũ veꝝ ⁊ ſtabile da in os meũ ⁊ linguã callidam lõge fac a me. Quod pati nolo: omnimode cauere debeo. O q̃ꝫ bonũ ⁊ pacificum de alijs ſilere nec aliud indifferent̃ oīa credere: neq̃ꝫ de facili vlteri⁹ effari: paucis ſeipſũ reuelare: te ſꝑ inſpectorẽ cordis querere: nec oī vento verboꝝ circũferri: ſ̃ oīa intima ⁊ externa ſ̃m tue bñplacitũ volũtatis optare ꝑfici. O͂ tutũ ꝓ ꝯſeruatiõẽ celeſtis grẽ humanã fugere apparentiã: nec appetere q̃ foris admiratiõẽ videtur p̃bere: ſ̃ ea tota ſedulitate ſectari que vite emẽdatiõẽ dãt ⁊ feruorem. O͂ multis nocuit virt⁹ ſcita ac p̃ppropere laudata: q̃ꝫ ſana ꝓfuit grã ſilẽtio ſeruata ī hac fragili vita q̃ tota tẽtatio fert̃ ⁊ malicia.

De ꝯfidẽtia in deo habẽda qñ inſurgũt verboꝝ iacula Cap̃. lj.

Fili ſta firmit̃ ⁊ ſpera in me. Quid eni ſũt verba niſi verba: Per aerẽ volãt: ſꝫ lapidẽ nõ ledũt. Si re⁹ es cogita q͂ te libent̃ velis emẽdare. Si nihil tibi ꝯſcius es: penſa q͂ velis libent̃ ꝓ deo hoc ſuſtinere. Parũ ſatis eſt ut uel verba interdũ ſuſtineas qui necdũ fortia verbera tolerare vales. Et quare tã parua tibi ad cor trãſeũt: niſi qꝛ adh̃ carnalis es: ⁊ hoīes magis q̃ꝫ oportet attẽdis? Nã qꝛ deſpici metuis: rep̃hẽdi ꝓ exceſſib⁹ nõ vis: ⁊ excuſationũ queris vmbracula. Sꝫ inſpice te melius ⁊ agnoſces qꝛ viuit adh̃ in te mũd⁹ ⁊ van⁹ amor placẽdi hoīb⁹. Cũ eni baſſari refugis ⁊ cõfundi ꝓ defectib⁹: cõſtat vtiq̃ꝫ q͂ nec vere humilis ſis nec vere mũdo mõtu⁹ nec tibi mundus crucifixus. Sꝫ audi verba mea: ⁊ nõ curabis decẽ milia hoīuꝫ verba Ecce ſi cũcta ꝯtra te dicerẽt̃ q̃ fingi malicioſiſſime poſſent

q̄d tibi noceret ſi oio trāſire ꝑmitteres nec pluſq̄ feſtucā ꝑpēderes? Nū q̄d uel vnū capillum tibi extrahere poſſent? Sȝ qui.cor int⁹ nō habet nec deū p̄ oculis: facilit̄ v̄bo mouetur vitupatiōis. Qui aūt in me ɔfidit nec ꝓprio iudicio ſtare appetit: abſq; hūano terrore erit. Ego.n.ſū iudex ⁊ cognitor oiuȝ ſecretoꝝ: ego ſcio qualit̄ res acta ē: ego iniuriātem noui ⁊ ſuſtinētem. A me erit v̄bū iſtud: me ꝑmittēte h̄ accidit: ut reuelent̄ ex multis cordib⁹ cogitatiōes. Ego reū ⁊ innocētē iudicabo: ſ̄ occulto iudicio vtrūq; ante ꝓbare volui. Teſtimoniū hoīuȝ ſepe fallit: meū iudiciū verū ē: ſtabit ⁊ nō ſubuertet̄: latet plerūq; ⁊ paucis ad ſingula patet: nūq; tamē errat nec errare p̄ōt: etiā ſi oculis inſipiētiū nō rectū videat̄. Ad me ḡre currēdū ē in oī iudicio: nec ꝓ ꝓprio innitēdū arbitrio. Iuſt⁹ eni nō ɔturbabit̄ q̄cq̄d a deo ei acciderit. Etiā ſi iniuſte aliq̄d ɔtra eū ꝓlatū fuerit non multū curabit. Sȝ nec vane exultabit ſi ꝑ alios rationabiliter excuſet̄. Penſat nāq; q̄a ego ſū ſcrutās corda ⁊ renes q̄ nō iudico ſ̄m faciē ⁊ humanā apparētiā. Nā ſepe i oculis meis reperit̄ culpabile: q̄ꝺ hominū iudicio credit̄ laudabile. Dn̄e de⁹ iudex iuſte fortis ⁊ patiēs q̄ hoīuȝ noſti fragilitatē ⁊ ꝑuitatē: eſto robur meū ⁊ tota fiducia mea. Nō eni m̄ ſufficit ɔſcia mea: tu noſti q̄ꝺ ego nō noui: ⁊ iō in oī reph̄ēſione me hūiliare debui ⁊ māſuete ſuſtinere Ignoſce ḡ mihi ꝓpiti⁹ quotiēs ſic nō egi: ⁊ dona iteꝝ grām amplioris ſufferētie. Melior eſt eni m̄ tua copioſa miſericordia ad cōſecutionem indulgētie: q̄ mea opinata iuſticia ꝓ defēſiōe latētis ɔſciētie. Et ſi nihil mihi ɔſci⁹ ſū: tamē in h̄ me iuſtificare nō poſſuȝ: q: remota miſericordia tua nō iuſtificabit̄ in ɔſpectu tuo ois viuēs.

Qz oīa grauia ꝓ eterna vita ſūt tolerāda. Cap̄. lij.

Fili nō frangāt te labores quos aſſumpſiſti ꝓpter me nec tribulatiōes te deiiciāt vſq;quaq;: ſ̄ mea ꝓmiſſio in oī euētu te roboret ⁊ cōſolet̄. Ego ſufficiēs ſū ad reddendū ſup̄ omnē modū ⁊ mēſurā. Nō h̄ diu laborabis nec ſp̄ grauaberis dolorib⁹. Expecta pauliſper ⁊ videbis celerē finē maloꝝ. Veniet vna hora

quando ceſſabit oīs labor et tumult⁹. Modicū eſt ⁊ breue oē qđ trāſit cū tpe. Age ḡ ut agis fideliter: labora in vinea mea: ego ero merces tua. Scribe: lege: cāta: geme: tace: ora: ſuſtine viriliṫ ꝯtraria: digna eſt his oib⁹ ⁊ maioribꝰ ꝓlijs vita eterna. Veniet pax i die vna q̄ nota ē dño. Nō .n. erit dies uel nox hui⁹ ſcȝ tēporis: ſ lux ꝑpetua claritas infinita: pax firma: ⁊ requies ſecura. Nō dices tūc: q̄s me liberabit de corpe mortis hui⁹: nec clamabis heu m̄ q2 incolatus me⁹ ꝓlōgat⁹ ē: qm̄ pcipitabiṫ mors ⁊ ſalus erit īdefectiua: anxietas nulla: iocūditas btā: ſocietas dulcis ⁊ decora. O ſi vidiſſes ſcōꝝ ī celo coronas ꝑpetuas: quanta q̄ꝫ nūc exultāt gl'ia q̄ huic mundo olī cōtēptibiles ⁊ q̄ſi vita ipſi indigni putabantur: ꝓfecto te ſtati hūiliares vſq̄ ad terrā: ⁊ affectares poti⁹ oib⁹ ſubeſſe q̄ꝫ vni p̄eſſe: nec huius vite letos dies ꝯcupiſceres: ſ magis ꝓ deo tribulari gauderes: ⁊ ꝓ nihilo inṫ hoies cōputari maximū lucrū duceres. O ſi tibi hec ſaperēt ⁊ ꝓfūde ad cor traſirēt: quō auderes uel ſemel cōq̄ri. Nōne ꝓ vita eṫna cuncta laborioſa ſūt tolerāda: Nō ē ꝑuū quid lucrari aut ꝑdere regnū dei. Leua igiṫ facieȝ tuā in celo. Ecce ego ⁊ oēs ſci mei mecuȝ q̄ in h̄ ſeculo magnū habuere certamē: mō gaudēt: mō ꝯſolanṫ: ⁊ mō ſecuri ſūt: ⁊ modo requieſcūt ⁊ ſine fine i regno patris mei ꝑmanebūt mecū.

De die eternitatis ⁊ huius vite anguſtijs. Cap. liij.

O Supne ciuitatis māſio btiſſima. O dies eṫnitatis clariſſima quā nox nō obſcurat: ſ ſūma veritas ſp irradiat: dies ſp leta: ſp ſecura: et nūq̄ꝫ ſtatū mutās i ꝯtraria. O vtinā dies illa illuxiſſet ⁊ cūcta h̄ tpalia finē accepiſſēt. Lucet q̄dē ſcīs ꝑpetua claritate ſplēdida: ſ nō niſi a lōge ꝑ ſpeculū ꝑegrināntib⁹ i terra. Norūt celi ciues q̄ꝫ gaudioſa ſit illa: gemunt exules filij eue q̄ꝫ amara ⁊ tedioſa ſit iſta. Dies hui⁹ tpis ꝑui ⁊ mali: pleni dolorib⁹ ⁊ anguſtijs: vbi hō multis pcīs inq̄naṫ: multis paſſiōib⁹ irretiṫ: mult̄ timorib⁹ ſtrīgiṫ: mult̄ curis diſtēdiṫ ⁊ mult̄ curioſitatib⁹ diſtrahitur mult̄ vanitatib⁹ īplicaṫ: mult̄ errorib⁹ circūfūdiṫ: mlt̄is laborib⁹ atteriṫ: tētatiōi-

bus grauat: delitijs eneruat: egeſtate cruciat. O qñ finis hoꝝ multoꝝ laboꝝ qñ libabor a miſera ſuitute vitioꝝ. Qñ memorabor dñe tui ſoli⁹: qñ ad plenũ letabor i te. Qñ ero ſine oi ipedimẽto ⁊ i vera liber tate ſine oi grauamĩe mẽtꝫ ⁊ corporis. Qñ erit pax ſolida pax iperturbabilis ⁊ ſecura: pax int⁹ ⁊ foris: pax ab oi pte fir ma. Jeſu bone qñ ſtabo ad vi dendũ te: qñ ↄtẽplabor gl'iaꝫ regni tui: qñ eris m̃ oia i oib⁹ O qñ ero tecũ i reg̃ tuo qd̃ p̄ paraſti dilectis tuis ab et̃no Relict⁹ ſũ paup ⁊ exul in t̃ra hoſtili: vbi bella q̃tidiana ⁊ in fortunia maxia. Cõſolare exi liũ meũ: mitiga dolorẽ meum qꝛ ad te ſuſpirat oẽ deſideriũ meũ. Nã on⁹ m̃ totũ ẽ q̃cq̃d mũd⁹ h offert ad ſolatiũ. De ſidero te itime frui: ſꝫ nequeo apphẽdere. Opto inherẽ cele ſtib⁹: ſꝫ deprimũt res tpales et imortificate paſſiões. Mẽte oib⁹ rebus ſupeſſe volo: carni aũt inuite ſubeſſe cogor. Sic ego ifelix hõ mecũ pugno ⁊ fa ctus ſũ mihimetipſi grauis: dũ ſpũs ſurſũ ⁊ caro q̃rit eẽ deorſũ. O q̃d int⁹ patior duꝫ mente celeſtia tracto ⁊ mox carnaliũ turba occurrit oran ti. De⁹ me⁹ ne elõgeris a me: neqꝫ declines in ira a ſuo tuo Fulgura coruſcationẽ tuam ⁊ diſſipa eas: emitte ſagittas tuas ⁊ ↄturbent omnes fan taſie inimici. Recollige ſẽſus meos ad te. Fac me obliuiſci oiũ mundanoꝝ. Da cito ab ijcere ⁊ ↄtẽnere fãtaſmata vi tioꝝ. Succurre mihi et̃na ve ritas ut nulla me moueat va nitas. Adueni celeſtis ſuaui tas ⁊ fugiat a facie tua oĩs i puritas. Jgnoſce q̃ꝫ m̃ ⁊ mi ſericordit indulge quotiẽs p̄ ter te aliud in orõne reuoluo. Cõfiteor eteni vere qꝛ valde diſtracte me habere cõſueui. Nã ibi multotiens nõ ſũ vbi corporalit ſto aut ſedeo: ſꝫ ibi magis ſũ quo cogitatiõib⁹ fe ror. Jbi ſũ vbi cogitatio mea eſt. Ubi eſt frequent cogita tio mea: ibi ẽ id qd̃ amo. Hoc mihi cito occurrit qd̃ natura lit delectat aut ex vſu placet Unde tu veritas aperte dixiſti: Ubi. n. ẽ theſaur⁹ tu⁹: ibi ẽ et cor tuũ. Si celũ diligo libent de celeſtib⁹ pẽſo: ſi mũdũ amo felicitatib⁹ mũdi ↄgaudeo: ⁊ d̃ aduerſitatib⁹ ei⁹ triſtor. Si carnẽ diligo q̃ carnis ſt ſepiſ ſime imaginor. Si ſpm̃ amo: d̃ ſpũalib⁹ cogitare delector.

Quecūq̧.n. diligo ꝺ͛ his libēt loq̄r ⁊ audio: atq̧ taliū imagines ad domū mecū reporto Sȝ btūs ille hō q̄ ꝓpter te domine oīb⁹ creaturis abeūdi licētiā tribuit: q̄ nature vim facit ⁊ ꝯcupiſcētias carnis fervore ſpūs crucifigit: ut serenata ꝯſciētia purā tibi orōnē offerat: dignuſq̧ ſit angelicis intereſſe choris: oīb⁹ terrenis foris ⁊ int⁹ excluſis.

De deſiderio eterne vite et quanta ſint certātib⁹ bona promiſſa. Cap.liiij.

Fili mi cū tibi deſideriū eterne btitudinis deſup infūdi ſentis ⁊ de tabernaculo corporis exire ꝯcupiſcis ut claritatē meā ſine viciſſitudinis vmbra ꝯtēplari poſſis: dilata cor tuū ⁊ omni deſiderio hāc ſcām inſpirationē ſuſcipe Redde ampliſſimas ſupne bonitati grās q̄ tecū ſic dignāt agit: clemēt viſitat: ardēt excitat: potent ſbleuat ne ꝓprio pondere ad terrena labaris. Neq̧.n. h̄ cogitatu tuo aut conatu accipis: ſ sola dignatiōe ſupne gratie ⁊ diuini reſpect⁹: quaten⁹ in ꝟtutibus ⁊ maiori hūilitate ꝓficias ⁊ ad futura certamia te prepares: mihiq̧ toto cordis affectu adherere ac ferufti volūtate ſtudeas deſuire. Fili ſepe ignis ardet: ſ ſine fumo flāma non aſcēdit. Sic ⁊ aliquoꝝ deſideria ad celeſtia flagrāt: ⁊ tñ a tētatiōe carnalis effect⁹ liberi nō ſūt Jdcirco nec oio pure ꝓ honore dei agūt q̄ tā deſiderant ab eo petūt. Tale eſt ⁊ ſepe tuū deſideriū: qꝺ inſinuaſti fore tā importunū. Nō.n. eſt hoc purū ⁊ pfectū qꝺ ꝓpria cōmoditate ē infectum. Pete nō quod tibi eſt delectabile ⁊ comodū: ſ qꝺ mihi acceptabile ē atq̧ honorificum: q̄r ſi recte iudicas meā ordiatiōnē tuo deſiderio ⁊ oī deſiderato p̄ferre debes ac ſequi Noui deſideriū tuū ⁊ frequētes gemit⁹ audiui. Jā velles eſſe in libertate glorie filiorū dei: iā te delectat dom⁹ eterna ⁊ celeſtis patria gaudio plena: ſ nō dū venit hora iſta: ſȝ eſt adhuc aliud tēp⁹ belli: videlicȝ tēpus laboris ⁊ ꝓbationis. Optas ſūmo repleri bono: ſ nō potes h̄ aſſeq̄ modo. Ego ſū expecta me dicit dñs donec veniat regnū dei. Probādus es adhuc in terris ⁊ in multis exercitādus. Cōſolatio tibi iterdū dabit ſ copioſa ſatietas nō ꝯcedit. Cōfor

tare igit᷑ ⁊ eſto robuſtus tā in agēdo q̄ȝ i patiēdo nature cōtraria. Oportet te nouū iduere hominē ⁊ in alterꝫ virū mutari. Oportȝ te ſepe agere qđ nō vis: ⁊ qđ vis oportet te relinq̄re. Quod alijs placet ꝓceſſū habebit: qđ tibi placet vltra nō ꝓficiet. Quod alij dicūt audiet᷑: qđ tu dicis ꝓ nihilo cōputabit᷑. Petēt alij et accipiēt: tu petes nec impetrabis. Erūt alij magni i ore hominū: de te aūt tacebit᷑. Alijs hoc uel illud cōmittet᷑: tu aūt ad nihil vtile iudicaberis. Nā ꝓpē hoc natura aliqn̄ ꝯtriſtabit᷑: ⁊ magnū ſi ſilēs portaueris. In his ⁊ ſimilib⁹ multis ꝓbari ſolet fidelis dn̄i ſeru⁹ q̄lit᷑ ſe abnegare ⁊ in oib⁹ frāgere quiuerit. Vix eſt aliq̄d tale in quo tātū dē mori indiges ſicē nō videri: ⁊ pati q̄ volūtati tue aduerſa ſūt: maxie aūt cū diſcōueniētia ⁊ q̄ minus vtilia tibi apparent fieri iubent᷑. Et q꞉ nō audes reſiſtere altiori poteſtati ſb̄ dn̄o cōſtitut⁹: iō durū tibi videt᷑ ad nutū alterius ambulare: ⁊ ꝯ ꝓpriū ſētire omittere. Sȝ pēſa fili horꝫ fructū laborꝫ: celerē finē atq̄ꝫ premiū nimis magnū: ⁊ nō habebis inde grauamen ſ᷑ fortiſſimū patiētie tue ſolamē. Nā ⁊ ꝓ modica hac volūtate quā nūc ſpōte deſeris: habebis ſꝑ volūtatē tuā in celis. Ibi quippe inuenies omne quod volueris: ⁊ qđ deſiderare potes. Ibi aderit tibi toti⁹ facultas boni ſine timore amittēdi. Ibi volūtas tua vna ſꝑ mecū nil cupiet extraneū uel priuatū. Ibi null⁹ reſiſtet tibi nemo de te ꝯqueret᷑: nemo impediet: nil obuiabit: ſ᷑ cūcta deſiderata ſimul erūt p̄ſentia: totūq̄ꝫ affectū tuū reficiēt et adimplebūt vſq̄ꝫ ad ſūmum. Ibi reddā gl'iaȝ ꝓ ꝯtumelia ꝑpeſſa: palliū laudis ꝓ merore: ꝓ loco nouiſſimo ſedē regni i ſecula. Ibi apparebit fruct⁹ obediētie: gaudebit labor penitētie: ⁊ humilis ſubiectio coronabit᷑ glorioſe. Nūc ḡ te inclina humilit᷑ ſub oīuȝ manib⁹: nec ſit cure q̄s hoc dixerit ul᷑ iuſſerit: ſ᷑ hoc magnope curato ut ſiue p̄lat⁹ ſiue minor aut equalis aliq̄d a te expoſcerit uel inuerit: pro bono totū accipias ⁊ ſincera volūtate ſtudeas adimplē. Querat ali⁹ hoc: ali⁹ illud: glorie᷑ ille in illo: ⁊ iſte in iſto: laudeturq̄ꝫ milies mille: tu aūt nec in iſto nec in illo ſ᷑ tuiipſius

gaude ꝯtēptu: ⁊ ī mei ſoliꝰ be
neplacito ac honoꝛe: hoc optā
dū eſt tibi: ut ſiue ꝑ vitā ſiue
ꝑ moꝛtē: deꝰ ſꝑ in te gloꝛificet

Qualiter hō deſolatus
debeat in manus dei ſe
offerre. Cap̄. lv.

Domine deꝰ ſcē pater ſis
nunc ⁊ in eternū benedi
ctus: qꝛ ſicͨ vis factū ē: ⁊ qd̄
facis bonū eſt. Letet in te ſer
uus tuꝰ: nō in ſe nec in aliquo
alio: qꝛ tu ſolꝰ leticia vera: tu
ſpes mea et coꝛona mea: tu
gaudiū meū ⁊ honoꝛ meꝰ do-
mine. Quid habet ſuꝰ tuꝰ niſi
qd̄ a te accepit etiā ſine meri
to ſuo: Tua ſūt oīa q̄ dediſti
⁊ q̄ feciſti. Pauꝑ ſū ⁊ in labo
ribꝰ meis a iuuentute mea: ⁊
ꝯtriſtat aīa mea nōnūq̄ vſq;
ad lachꝛymas: qn̄q; etiā ꝯtur
bat ad ſe ꝓpt īminētes paſſio
nes. Deſidero pacis gaudiū
pacē filioꝛū tuoꝝ flagito qui
in lumine ꝯſolatiōis a te pa-
ſcunt. Si das pacē: ſi gaudiū
ſanctū infundis erit aīa ſerui
tui plena modulatiōe ⁊ deuo-
ta in laude tua. Sed ſi te ſub-
traxeris ſicͨ ſepiſſime ſoles nō
poterit currere viā mādatoꝝ
tuoꝝ: ſ; magis ad tundendū
pectꝰ genua incuruant: qꝛ nō
eſt illi ſicͨ heri ⁊ nudiuſtertiꝰ
qn̄ ſplēdebat lucerna tua ſuꝑ
caput eiꝰ ⁊ ſub vmbꝛa alarū
tuaꝝ ꝓtegebat a tētatiōibus
irruētibꝰ. Pat iuſte ⁊ ſꝑ lau-
dāde venit hoꝛa ut ꝓbet ſuus
tuus. Pater amāde dignū ē
ut hoꝛa hac patiat ꝓ te aliq̄d
ſeruus tuꝰ. Pater ꝑpetue ve-
nerāde venit hoꝛa quā ab et-
no preſciebas affuturā: ut ad
modicū tempus ſuccūbat fo
ris ſeruꝰ tuꝰ: viuat ꝟo ſemꝑ
apud te intꝰ: paululū vilipen-
dat: humilietur ⁊ deficiat co
ram hoībꝰ: paſſiōibꝰ ꝯterat
⁊ languoꝛibꝰ: ut iterū tecū in
auroꝛa noue lucis reſurgat ⁊
in celeſtibꝰ clarificet. Pater
ſcē tu ſic oꝛdinaſti ⁊ ſic volui-
ſti: ⁊ hoc factū eſt quod ipſe ꝓ
cepiſti. Hec eſt eni gratia ad
amicū tuū pati ⁊ tribulari in
mūdo ꝓ amoꝛe tuo quotieſ-
cūq;: a quocūq;: ⁊ quomodo
cūq; id permiſeris fieri. Sine
ꝯſilio ⁊ ꝓuidentia tua ⁊ ſine
cā nihil fit in terra. Bonum
mihi dn̄e q̄ humiliaſti me ut
diſcā iuſtificationes tuas: ⁊
ōes elatiōes coꝛdis atq; ꝓſū-
ptiōis abijciā. Utile mihi q̄
ꝯfuſio cooꝑuit faciē meā ut
te potius q̄ hoīes ad conſolā
dum requirā. Didici etiā ex
hoc inſcrutabile iudiciū tuū

expaueſcere qui affligis iuſtū cū impio:ſed non ſine equitate ⁊ iuſticia. Gratias tibi q̄a nō pepercisti malis meis:ſed attriuiſti me verberib⁹ amoris infligēs dolores:⁊ immittēs anguſtias foris ⁊ intus. Non eſt qui me cōſolet̄ ex oībus q̄ ſub celo ſunt niſi tu domine de⁹ me⁹:celeſtis medic⁹ animarū:qui pcutis ⁊ ſanas deducis ad inferos ⁊ reducis diſciplina tua ſup me: ⁊ virga tua ipſa me docebit. Ecce pater dilecte in manib⁹ tuis ego ſū: ſub virga correctiōis tue me inclino:percute dorſuȝ meū ⁊ collū meū ut incuruē ad voluntatē tuam tortuoſitatem meā. Fac me piū ⁊ humilē diſcipulū: ſicut bene facere cōſueuiſti ut ambulē ad omnē nutū tuum. Tibi me ⁊ oīa mea ad corrigendū commēdo:meli⁹ eſt hic corripi q̄ in futuro. Tu ſcis oīa ⁊ ſingula ⁊ nil te latet in humana conſcientia. Anteq̄ fiant noſti ventura: ⁊ non opus ē tibi ut quis te doceat aut admoneat de his que gerunt̄ in terra. Tu ſcis quid expedit ad pfectū meū: ⁊ quantū deſeruit tribulatio ad rubiginē vitiorum purgandā. Fac mecum deſideratū beneplacitū tuū ⁊ ne deſpicias peccaminoſā vitam meā:nulli melius nec clarius q̄ tibi ſoli notā. Da mihi dn̄e ſcire quod ſciendū ē:hoc amare qd̄ amādū eſt: hoc laudare quod tibi ſūme placet: hoc reputare quod tibi precioſum apparet: hoc vituperare quod oculis tuis ſordeſcit. Non me ſinas ſm viſionem oculoꝝ exteriorum iudicare: neq̄ ſm auditū auriū hominū imperitorū ſentētiare:ſed in iudicio vero de viſibilibus ⁊ ſpūalib⁹ diſcernere:atq̄ ſuper oīa voluntatē beneplaciti tui ſp inquirere. Fallūtur ſepe hoīuȝ ſenſus in iudicando: fallunt̄ ⁊ amatores ſeculi viſibilia tm̄mō amādo. Quid eſt homo inde melior quia reputat̄ ab hoīe maior? Fallax fallacē:vanus vanū:cecus cecum:infirmus infirmū decipit dum exaltat: ⁊ veraciter magis cōfundit:dū inaniter laudat. Nā quātū vnuſq̄ſq̄ eſt in oculis tuis: tantum eſt ⁊ non amplius: ait humilis ſanctus franciſcus.

De humilib⁹ inſiſtendum eſt operibus cū deficitur a ſummis. Cap. lvj.

Ili nō vales sp̄ in feruē
tiori desiderio virtutū
stare: nec in altiori gradu cō-
tēplatiōis: ꝫ necesse habes in-
terdū ob originalē corrupte-
lā ad inferiora descendere ⁊
onus corruptibilis vite etiā i
uite ⁊ cū tedio portare. Qd̄iu
mortale corpꝰ geris: tediū sē
ties ⁊ grauamē cordis. Opor
tet ḡ sepe in carne de carnis
onere gemere eo qd̄ nō vales
spiritualibꝰ studijs ⁊ diuine
ꝯtēplatiōi indesinēt̄ inherere.
Tūc expedit tibi ad humilia
⁊ exteriora opa ꝯfugere ⁊ in
bonis te actibꝰ recreare: aduē
tum meū ⁊ supnā visitationē
firma ꝯfidētia expectare: exi-
liū tuū ⁊ ariditatē mētis pa-
tient̄ sufferre: donec iterū a me
visiteris ⁊ ab oībꝰ anxietati-
bꝰ libereris. Nā faciā te labo
rū obliuisci ⁊ interna quiete
pfrui. Expandā corā te prata
scripturarū ut dilatato corde
currere incipias viā mādato
rū meorū ⁊ dices: Nō sūt cō-
digne passiōes huiꝰ tpis ad fu
turā gl̄iā q̄ reuelabit̄ i nob̄.

Qd̄ hō nō reputet se ꝯsola-
tiōe dignū: ꝫ magis verbe-
ribus reū. Cap. lvij.

Domine nō sū dignꝰ ꝯso
latiōe tua nec aliq̄ spiri-
tuali visitatione: ⁊ ideo iuste
mecū agis qn̄ me inopē ⁊ de-
solatū relinq̄s. Si eni ad in-
star maris lachrymas fūde-
re possē: adhuc cōsolatiōe tua
dignꝰ nō essem. Vn̄ nihil di-
gnus sū q̄z flagellari ⁊ puniri
q2 grauit̄ ⁊ sepe te offēdi ⁊ in
mult̄ valde deliqui. Ergo ve
ra pensata ratiōe nec minima
sū dignꝰ consolatiōe: ꝫ tu cle
mēs ⁊ misericors qui nō vis
perire opa tua: ad ostēdendū
diuitias bonitatis tue in va-
sa misericordie tue: etiā pret̄
q̄ ꝓpriū meritū dignaris cō
solari huū tuū sup̄ humanuz
modū. Tue eni ꝯsolatiōes nō
sūt sicut humane ꝯfabulatio
nes. Quid egi dn̄e ut m̄ cō-
ferres aliquā celestē ꝯsolatio
nē? Ego nihil boni me egisse
recolo: ꝫ sp̄ ad vitia pronū: ⁊
ad emendationē pigrū fuisse.
Verū est ⁊ negare nō possum
Si alit̄ dicerē: tu stares con
tra me ⁊ nō esset q̄ defenderet
Quid merui ꝓ peccatis meis
nisi infernū ⁊ ignē eternum?
In veritate confiteor qm̄ di-
gnus sū oī ludibrio ⁊ ꝯtēptu
nec decet me int̄ deuotos tuos
cōmorari. Et licz hoc egre au
diā: tn̄ aduersū me ꝓ veritate
pctā mea arguā: ut facilꝰ mi

ſericordiā tuā merear impe-
trare. Quid dicā re⁹ ⁊ oī cō-
fuſiōe plenus: Non habeo os
loquēdi niſi hoc tm̄ verbū: pec
caui dn̄e peccaui: miſerē mei:
ignoſce mihi. Sine me paulu-
lū ut plāgā dolorē meū anteꝙ̄
vadē ad terrā tenebroſā ⁊ op
tam mortꝫ caligine. Et quid
tā maxīe a reo ⁊ miſero pecca
tore requiris niſi ut cōteraꝛ ⁊
humiliet ſe ꝓ delictꝭ ſuis: In
vera cōtritiōe ⁊ cordis humi-
liatiōe naſciꝛ ſpes venie: recon
ciliaꝛ cturbata cōſciētia: repa
raꝛ grā pdita: tueꝛ hō a futu-
ra ira: ⁊ occurrūt ſibi mutuo
in oſculo ſcō de⁹ ⁊ penitēs aīa
Humilis pctōꝝ cōtritio acce-
ptabile tibi ē dn̄e ſacrificiū:
lōge ſuaui⁹ odorās in cōſpectu
tuo ꝙ̄ thuris incēſſi. Hoc eſt
gratū ēt vnguētū qd̄ ſacris
pedib⁹ tuis infūdi voluiſti: qꝛ
cor cōtritū ⁊ humiliatū nūꝙ̄
deſpexiſti. Ibi eſt loc⁹ refugij
a facie ire inimici: ibi emēdaꝛ
⁊ abluiꝛ quicq̄d aliūde cōtra-
ctū eſt ⁊ inq̄uatū.

De grā que nō miſceꝛ ter-
rena ſapiētib⁹. Cap. lviij.

Ili p̄cioſa eſt grā mea:
nō patiꝛ ſe miſceri extra
neis reb⁹ nec cōſolatiōib⁹ ter-
renis. Abijcere ḡ oportet oīa
impedimēta grē: ſi optas eius
infuſionē ſuſcipere. Pete ſe-
cretū tibi: ama ſol⁹ habitare
tecū: nulli⁹ require cōfabula-
tionē ſ; magis ad deū deuotā
effūde p̄cē ut cōpunctā tene-
as mentē ⁊ purā cōſciētiā. To
tū mūdū nihil eſtima: dei va-
cationē oīb⁹ exterioꝛib⁹ ante-
pone. Nō.n. poteris mihi va-
care ⁊ in trāſitorijs pariꝛ de
lectari. A notꝭ ⁊ a charis ami
cis oportꝫ elōgari: ⁊ ab oī tē-
porali ſolatio mētē tenere pri
uatā. Sic obſecrat btūs apo-
ſtolus petrus: ut tanꝙ̄ adue-
nas ⁊ pegrinos in hoc mūdo
ſe cōtineāt xp̄i fideles. O quā-
ta fiducia erit morituro queꝫ
nulli⁹ rei effect⁹ detinet ī mū
do. Sꝫ ſic ſegregatū cor habe
re ab oibus: eger necdū capit
anim⁹: nec aīalis hō nouit in-
terni hoīs libertatē. Attamē
ſi vere velit eſſe ſpūalis opor-
tet eū renūciare tā remotꝭ ꝙ̄
ꝓpinquis: ⁊ a nemine magis
cauere ꝙ̄ a ſeipſo. Si temet-
ipſū pfecte viceris: cetera fa-
cilius ſubiugabis. Perfecta
naꝗ̄ victoria ē de ſemetipſo
triūphare. Qui eni ſemeipſū
ſubiectū tenet: ut ſenſualitas
ratiōi ⁊ ratio in cunctis obe-
diat mihi: hic vere victor ē ſui

⁊ dñs mūdi. Si ad hūc apicē ſcādē gliſcis: oportȝ viriliť incipe ⁊ ſecuri ad radicē ponere ut euellas ⁊ deſtruas occultā ⁊ iordiatā iclinationē ad teipſū ⁊ ad oē ꝑuatū ⁊ matiale bonū. Ex h vitio ꝙ hō ſemetipſū nimis iordiate diligit: pene totū pēdet qcqd radicaliť vincēdū ē. Quo deuicto ⁊ ſbacto malo: pax mag ⁊ trāqllitas erit ꝯtinuo. Sȝ qꝛ pauci ſibipſis pfecte mori laborāt nec plene ex ſe tēdūt: ꝓpťea in ſe i plicati remanēt: nec ſup ſe in ſpū eleuari poſſūt. Qui āt libere mecū ābulare deſiderat: neceſſe ē ut oēs prauas ⁊ iordinatas affectiōes ſuas mortificet: atqꝫ nulli creature ꝑuato amore ꝯcupiſcenť inhereat.

De diuerſis motibꝰ nature ⁊ gratie. Cap. lix

Jli diligēť aduerte motus nature ⁊ grē qꝛ valde ꝯrie ⁊ ſubtiliť mouēť ⁊ vix niſi a ſpūali ⁊ intimo illuiato hoie diſcernūť. Oēs qdē bonū appetūt: ⁊ aliquid boni in ſuis dictꝫ uľ factꝫ ptendūt: iō ſub ſpēcie boni multi falluntť. Natura callida eſt ⁊ multos trahit: illaqueat ⁊ decipit: et ſe ſp ꝓ fine habet. Sed gratia ſimpliciť ambulat: ab oī ſpecie mala declinat: fallacias nō pretēdit: ⁊ oia pure ꝓpter deū agit: in quo ⁊ finaliť requieſcit. Natura inuite vult mori: nec pmi: nec ſupari: nec ſubeſſe: nec ſponte ſubiugari. Gratia ꝟo ſtudet mortificatiōi ꝓpriе: reſiſtit ſenſualitati qrit ſubijci: appetit vinci: nec ꝓpria vult libertate fūgi ſub diſciplina amat teneri nec alicui cupit dñari: ſȝ ſub deo ſp viuere ſtare ⁊ eſſe: atqꝫ ꝓpter deū oi humane creature humiliter parata eſt inclinari. Natura ꝓ ſuo comodo laborat: ⁊ quid lucri ex alio ſibi ꝓueniat attēdit. Gratia autē nō quid ſibi vtile ⁊ comodoſū ſit: ſȝ qd multis ꝓficiat magis cōſiderat. Natura libenť honorē ⁊ reuerentiā accipit. Grā ꝟo omnē honorē ⁊ gloriā deo fideliť attribuit. Natura cōfuſionē timet ⁊ ꝯtemptū. Grā aūt gaudet ꝓ noīe ihu cōtumeliā pati. Natura ociū amat ⁊ quietē corporalē Gratia aūt vacua eſſe nō pōt ſed libenť amplectiť laborem. Natura qrit curioſa habere ⁊ pulchra: ⁊ abhorret vilia et groſſa. Grā ꝟo ſimplicibꝰ delectať ⁊ humilibꝰ: aſpera non aſpernať; nec vetuſtis refu-

git indui pānis. Natura reſpicit tpalia: gaudet ad lucra terrena: triſtat de dāno: irritatur leui iniurie verbo. Sed grā attēdit eterna: nō inheret tēporalib⁹: nec in pditiōe rerū turbatur: neq verbis durioribus acerbat: qz theſaurū ſuū et gaudiū in celo vbi nil perit cōſtituit. Natura cupida ē et libēti⁹ accipit q̄ donat: amat ꝓpria et priuata: Grā aūt pia eſt et cōmunis: vitat ſingularia: cōtētatur paucis: beatius iudicat dare q̄ accipere. Natura īclinat ad creaturas: ad carnē ꝓpriā: ad vanitatem et diſcurſus: Sz grā trahit ad deū et ad ꝟtutes: renūciat creaturis: fugit mūdū: odit carnis deſideria: reſtringit euagatiōes: erubeſcit in publico apparere. Natura libēter aliquod ſolatiū habet externū in q̄ delectet ad ſenſū. Sz grā ī ſolo deo q̄rit cōſolari et in ſūmo bono ſup oīa viſibilia delectari. Natura totū agit ꝓpter lucrū et comodū ꝓprium nihil gratis facere pōt: ſꝫ aut eq̄le aut meli⁹ aut laudē uł fauorē ꝓ beneficiis cōſeq̄ ſperat et multū pōderari ſua geſta et dona cōcupiſcit: Gratia ꝟo nil tpale q̄rit nec aliud premium q̄ deū ſolū ꝓ mercede poſtulat nec ampli⁹ de tpalib⁹ neceſſariis deſiderat niſi quātū hec ſibi ad aſſecutionē eternorum valeāt deſuire. Natura gaudet de amicis multis et ꝓpinquis: gloriatur d nobili loco et ortu generis: arridet potentib⁹: blāditur diuitib⁹: applaudet ſibi ſimilib⁹. Gratia aūt et inimicos diligit: nec de amicoꝝ turba extollitur: nec locū nec ortū nataliū reputat niſi virt⁹ maior ibi fuerit fauet magis pauperi q̄ diuiti: cōpatitur plus innocēti q̄ potēti: cōgaudet veraci non fallaci: exhortat ſp bonos meliora cariſmata emulari et filio dei ꝑ virtutes aſſimilari. Natura de defectu et moleſtia cito cōquerit. Grā conſtāter fert inopiā. Natura oīa ad ſe reflectit: ꝓ ſe certat et arguit. Grā aūt ad deū cūcta reducit: vñ origialit emanat nihil boni ſibi aſcribit nec arrogāt p̄ſumit: nō ptēdit nec ſuā ſentētiā aliis p̄fert: ſꝫ ī oī ſēſu et ītellectu etne ſapiē ac diuino exami ſe ſubmittit Natura appetit ſcire: et noua ſecreta audire: vult exteri⁹ apparere et multa ꝑ ſenſus experiri: deſiderat agnoſci: et agē

vnde laus ꝛ admiratio ꝓce-
dit. Sed grã nõ curat noua
nec curioſa ꝑcipere: qꝛ totũ h̄
de vetuſtate corruptiõis ẽ or
tum: cũ nihil nouũ ꝛ durabi-
le ſit ſup terrã. Docet itaq; ſẽ
ſus reſtringere: vanã cõpla-
centiã ꝛ oſtẽtationẽ deuita-
re: laudãda ꝛ digne mirãda
humiliter abſcondere: ꝛ de oi
re ꝛ de oi ſcia vtilitatis fru-
ctũ atq; dei laudẽ ꝛ honorem
q̄rere. Nõ vult ſe nec ſua pre
dicari: ſed deum in donis ſuis
optat benedici: q̄ cũcta ex me
ra charitate largit̄. Hec grã
ſupnaturale lumẽ ꝛ quoddã
dei ſpeciale donũ ẽ ꝛ ꝓprie ele
ctorũ ſignaculũ ꝛ pign⁹ ſalu
tis eterne: q̄ hominẽ de terre-
nis ad celeſtia amãda ſuſtol-
lit: ꝛ de carnali ſpũalẽ efficit.
Quãto igit̄ natura amplius
ꝑmit̄ ꝛ vincit̄: tãto maior grã
infũdit̄: ꝛ quotidie nouis vi
ſitatiõib⁹ interior hõ ſcḋm ima
ginẽ dei reformat̄.

De corruptiõe nature ꝛ effi cacia grẽ dine. Cap. lx.

Domine de⁹ meus q̄ me
creaſti ad imaginẽ ꝛ ſi-
militudinẽ tuã: concede mihi
hãc grãm quã oſtẽdiſti mihi
tã magnã ꝛ neceſſariã ad ſa-
lutẽ ut vincã peſſimã naturã
meã trahẽtẽ ad pctã ꝛ in ꝑdi-
tionẽ. Sẽtio enĩ in carne mea
legẽ peccati ꝯtradicẽtem legi
mẽtis mee ꝛ captiuũ me du-
centẽ ad obediendũ ſenſuali-
tati in multis: nec poſſũ reſi-
ſtere paſſiõib⁹ ei⁹ niſi aſſiſtat
tua ſciſſima grã cordi meo ar
dent̄ infuſa. Opus ẽ grã tua
ꝛ magna grã ut vincat̄ natu
ra ad malũ ſp prona ab adole
ſcentia ſua. Nã ꝑ primũ ho-
minẽ adam lapſa ꝛ vitiata ꝑ
peccatũ: in oẽs hoĩes pena hu-
ius macule deſcendit ut ipſa
natura q̄ bona ꝛ recta a te cõ
dita fuit: ꝓ vitio iã ꝛ infirmi
tate corrupte nature ponatur
eo ꝙ mot⁹ eius ſibi relict⁹ ad
malũ ꝛ inferiora trahat: Nã
modica vis q̄ remãſit ẽ tãq;
ſcintilla quedã latẽs in cine-
re. Hec eſt ipſa ratio natural̄
circũfuſa magna caligĩe adh̄
iudiciũ habẽs boni ꝛ mali: ve-
ri falſiq; diſtãtiã: licz ĩpotẽs
ſit adimplere oẽ quod appro-
bat: nec pleno iã luĩe veritat̄
nec ſanitate affectionũ ſuarũ
potiat̄. Hinc ẽ de⁹ me⁹ ꝙ cõde
lector legi tue ſcḋm interiorem
hominẽ: ſciẽs mãdatũ tuũ fo
re bonũ: iuſtũ ꝛ ſanctũ: argu
ens etiã oẽ malũ ꝛ pctm̃ fugi
endũ carne aũt ſeruio legi pec

cati dū magis ſenſualitati obe
dio ꝙ rationi. Hinc ē qḋ velle
bonū m̄ adiacet: pficere aūt
nō inuenio. Hinc ſepe multa
bona ꝓpono: ſ; q: grā dee ſt ad
adiuuādū infirmitatē meam
ex leui reſiſtētia reſilio ⁊ defi
cio. Hinc accidit ꝙ viā pfe-
ctionis agnoſco: ⁊ q̄lr agere
debeā clare ſatis video: ſ; pro
prie corruptiōis pōdere p̄ſſus
ad pfectiora nō aſſurgo. O
ꝙ maxie ē mihi neceſſaria do
mine grā tua ad inchoādū bo
nū ad ꝓficiēdū ⁊ ad pficiēdū
Nā ſine ea nihil poſſū facere:
oīa aūt poſſū in te: cōfortāte
me grā. O vere celeſtis grā ſine
q̄ nulla ſūt ꝓpria merita: nul
la ꝙ dona nature ponderāda.
Nihil artes: nihil diuitie: ni-
hil pulchritudo uel fortitudo
nihil ingeniū uel eloquentia
valent apud te dñe ſine grā.
Nā dona nature bonis ⁊ ma
lis ſūt cōmunia: electoꝝ aūt
ꝓpriū donū eſt grā ſiue dile-
ctio qua inſigniti digni habēt
vita eterna. Tantū eminet
hec grā ut nec donū prophetie
nec ſignoꝝ opatio. nec quāta
libet alta ſpeculatio aliq̄d eſti
metur ſine ea. S; neq; fides
neq; ſpes: neq; alie ꝟtutes ti-
bi accepte ſūt ſine charitate ⁊
grā. O btiſſima grā q̄ paupe
rē ſpū ꝟtutib⁹ diuitē facis: ⁊
diuitem multis bonis humi-
lem corde reddis: veni deſcē-
de ad me reple me mane ꝯſo-
latiōe tua: ne deficiat pre laſſi
tudine ⁊ ariditate mētis aīa
mea. Obſecro dñe ut inueni
am grām in oculis tuis: ſuffi-
cit. n. mihi grā tua: ceterꝭ non
obtentis q̄ deſiderat natura.
Si fuero tētat⁹ ⁊ vexat⁹ tri-
bulatiōib⁹ multis nō timebo
mala dū mecū fuerit grā tua
Ipſa fortitudo mea: ipſa cō-
ſiliū pfert ⁊ auxiliū. Cūctis
hoſtibus potētior eſt ⁊ ſapiē-
tior vniuerſis ſapiētib⁹. Ma
giſtra eſt veritatis: doctrix di
ſcipline: lumē cordis: ſolamē
preſſure: fugatrix triſticie: ab
latrix timoris: nutrix deuo-
tiōis: ꝓductrix lachrymarū.
Quid ſū ſine ea niſi aridū li-
gnū ⁊ ſtips inutilis ad eijciē-
dū: Tua ḡ me dñe grā ſp̄ p̄
ueniat ⁊ ſequat̄: ac bonis ope
rib⁹ iugit̄ p̄ſtet eē intētū: per
ihm xp̄m filiū tuū. Amē.

Qr noſipſos abnegare ⁊
xp̄m imitari debem⁹ per
crucē. Cap. lvj.

Fili quātū a te vales exi
re: tantū in me poteris
trāſire. Sic nihil foris ꝯcupi

ſcere internā pacē facit: ſic ſe
īteriꝰ relinq̄re deo ꝯiūgit. Uo
lo te addiſcere ꝑfectā abnega
tionē tui in volūtate mea ſine
ꝯtradictione ⁊ q̄rela. Seq̄re
me: ego ſū via veritas ⁊ vita
Sine via nō itur: ſine ꝟitate
nō cognoſcit: ſine vita nō vi
uitur. Ego ſū via quā ſequi
debes: veritas cui credere de
bes: vita quaꝫ ſperare debes.
Ego ſū via innìolabilis: veri
tas infallibilis: vita intermi-
nabit. Ego ſū via rectiſſima
veritas ſupma: vita vera: vi
tabtā vita increata. Si mā-
ſeris in via mea: cognoſces
veritatē: ⁊ veritas liberabit
te ⁊ apprehēdes vitā eternā.
Si vis ad vitā ingredi ſerua
mādata. Si vis veritatē co-
gnoſcere: crede mihi. Si vis
ꝑfectꝰ eſſe: vende oīa. Si vis
eſſe diſcipulꝰ meꝰ: abnega te-
metipſū. Si vis beatā vitam
poſſidere: p̄ſentē vitā ꝯtēne.
Si vis exaltari in celo: humi
lia te in mūdo. Si vis regna
re mecū: porta crucē mecum.
Soli enī ſerui crucis inueni-
unt viā btītudinis ⁊ vere lu-
cis. Dn̄e ihu xp̄e q2 arta ē via
tua ⁊ mūdo deſpecta: dona m̄
tecū mūdi deſpectū imitari.
Nō .n. maioꝛ ē ſuꝰ dn̄o ſuo:
nec diſcipulꝰ ſuꝑ magiſtrum
Exerceat ſuꝰ tuꝰ in vita tua
q2 ibi ē ſalꝰ mea ⁊ ſcitas vera.
Quicq̇d ex eā lego uel audio
nō me recreat nec d̉lectat ple
ne. Fili q2 h̄ ſcis ⁊ legiſti oīa
beatꝰ eris ſi fecer̄ ea. Qui ha
bet mādata mea ⁊ ſuat ea: ip̄e
ē ꝙ diligit me ⁊ ego diligā eū
⁊ manifeſtabo ei me ipſū: ⁊ fa
ciā eū ꝯſedere mecū in regno
patris mei. Dn̄e igit ſic̄ dixi-
ſti ⁊ ꝓmiſiſti: ſic vtiq꜄ m̄ ꝓ-
mereri ꝯtīgat. Suſcepi d̉ ma
nu tua crucē: portabo eā vſq꜄
ad mortē ſic̄ ipoſuiſti m̄. Ue-
re vita boni monachi crux ē:
ſ; dux paradiſi. Inceptū ē re
tro abire nō licet nec relinq̄re
oportꝫ. Eya frēs ꝑgamꝰ ſimul
ihs erit nobiſcū. Ꝑropt̄ ihm
ſuſcepimꝰ hāc crucē: ꝑpt̄ ihm
ꝑſeueremꝰ i cruce. Erit adiu
toꝛ nr̄ q̇ ē dux nr̄ ⁊ preceſſoꝛ.
En rex nr̄ ingredit an̄ nos: q̇
pugnabit ꝓ nobis. Seq̄mur
viriliť: nemo metuat ťroꝛes.
Simus pati moꝛi fortiť i bel
lo: nec iferamꝰ crimē glīe no
ſtre ut fugiamꝰ a cruce.

Oꝛ homo non ſit nimis
deiectꝰ qn̄ in aliquos la-
bitur defectꝰ. Cap̄. lxij.

Ili magis placent mihi
patiētia ⁊ humilitas in

aduerſis q̄ multa ↄſolatio et deuotio in pſperis. Et q̄d te ↄtriſtat quū factū ↄtra te dictū. Si ampli⁹ fuiſſet cōmoueri nō debuiſſes: ſ nūc dimitte trāſire: nō ē primū nec nouum: nec vltimū erit ſi diu vixeris. Satis virilis es: q̄diu nil obuiat aduerſi: bene etiam ↄſulis: ⁊ alios noſti roborare verbis: ſ cū ad ianuā tuā venit repentina tribulatio: deficis conſilio ⁊ robore. Attēde magnā fragilitatē tuā quā ſepius experiris in modic̄ obiectis: tñ p ſalute tua iſta fiunt Cū hec ⁊ ſimilia ↄtingūt. Pone ut meli⁹ noſti ex corde: ⁊ ſi te tetigit non tñ deijciat nec diu implicet. Ad min⁹ ſuſtine patient̄: ſi nō potes gaudēter. Etiā ſi min⁹ libent̄ audis ⁊ indignationē ſentis. Reprime te nec patiaris aliq̄d inordinatū ex ore tuo exire vnde puuli ſcādaliçēt̄. Cito ↄquieſcet cōmotio excitata ⁊ dolor intern⁹ reuertēte grā dulcorabit̄. Adhꝰ viuo ego dicit dominꝰ: iuuare te parat⁹ ⁊ ſolito ampli⁹ ↄſolari ſi ↄfiſus fueris m̄i ⁊ deuote inuocaueris. Animequior eſto ⁊ ad maiorē ſuſtinētiā accingē. Nō eſt totū fruſtratū ſi te ſepi⁹ percipis tribulatū uel grauit̄ tēptatū. Hō es ⁊ nō de⁹: caro es et nō angel⁹. Quō tu poſſes ſp in eodē ſtatu ꝟtutꝫ pmanere. qñ h̄ defuit angelo i celo ⁊ p̄mo hōi i padiſo: q̄ nō diu ſteterūt: Ego ſū q̄ merētes erigo ſoſpitate: ⁊ ſuā cognoſcētes infirmitatē ad meā puehō diuinitatē. Dñe benedictū ſit verbum tuum: dulce ſuper mel ⁊ fauum ori meo. Quid facerem in tantis tribulationibus ⁊ anguſtijs meis niſi me ↄfortares tuis ſcīs ſmonib⁹: Dūmodo tādē ad portū ſalutꝫ pueniā: quid cure ē q̄ ⁊ quāta paſſus fuero: Da finē bonū da felicē ex h̄ mūdo trāſitū. Memēto mei de⁹ me⁹: et dirige me recto itinere in regnum tuum. Amen.

De altiorib⁹ rebus ⁊ occultis iudicijs dei non ſcrutādis. Cap. lxiij.

Fili caueas diſputare d̄ altꝫ materijs ⁊ d̄ occultꝫ dei iudicijs. Cur iſte ſic relinquit̄: ⁊ ille ad tātā grāꝫ aſſumit̄: cur ēt iſte tātū affligit̄ ⁊ ille tā eximie exaltat̄. Iſta oēꝫ hūanā facultatē excedūt: nec ad inueſtigādū iudiciū diuinꝫ vlla rō p̄ualet ul̄ diſputatio Qñ ḡ h̄ t̄ ſuggerit inimic⁹ ul̄ ēt

quidā curioſi inquirūt hoīes
reſpōde illud ꝯplete: Juſtus
es dn̄e ⁊ rectū iudiciū tuum
Et illud: Judicia dn̄i vera iu
ſtificata in ſemetipſa. Judi-
cia mea metuēda ſunt nō di-
ſcutiēda: qꝛ humano intelle-
ctui ſūt incōprehēſibilia. No
li etiā inquirere uel diſputa-
re de meritis ſcōꝝ quis alio
ſanctioꝛ aut quis maioꝛ fue-
rit in regno celoꝝ. Talia ge-
nerāt ſepe lites ⁊ ꝯtētiōes in
utiles: nutriūt quoqȝ ſupbiā ⁊ va
nā gloꝛiā: vn̄ oꝛiūť inuidie et
diſſenſiōes: dū iſte illū ſcm̄ ⁊
alius aliū conať ſuplre pferre
Talia aūt velle ſcire ⁊ inue-
ſtigare: nullū fructū afferūt:
ſ magis ſcis diſplicēt: qꝛ non
ſum de⁹ diſſenſiōis ſ pacis: q̄
pax magis in humilitate vera
qȝ in ꝓpꝛia exaltatiōe ꝯſiſtit.
Quidā zelo dilectiōis trahū
tur ad hos uel ad illos ampli
oꝛi affectu: ſꝫ humano potius
qȝ diuino. Ego ſū qui cūctos
cōdidi ſcōs: ego donaui grāꝫ
ego pſtiti gloꝛiā. ego noui ſin
guloꝝ merita: ego pueni eos
in benedictionib⁹ dulcedinis
mee: ego pꝛeſciui dilectos an̄
ſecula: ego eos elegi de mūdo
nō ipſi me pelegerūt: ego vo-
caui p grām: attraxi p miſeri
coꝛdiā: ego pduxi eos p tēta-
tiōes varias: ego infudi ꝯſo-
latiōes magnificas: ego dedi
pſeuerātiā: ego coꝛonaui eoꝝ
patiētiā: ego pꝛimū ⁊ nouiſſi
mū agnoſco: ego oēs ieſtima
bili dilectiōe amplectoꝛ: ego
laudād⁹ ſū in oīb⁹ ſcis meis
ego ſup oīa bn̄dicēd⁹ ſū ⁊ ho
noꝛād⁹ i ſinguľ quos ſic glioſe
magnificaui ⁊ pdeſtinaui ſine
vllis pcedētib⁹ ꝓpꝛijs meritꝭ.
Qui ergo vnū de minimis meis
cōtēpſerit: nec magnū hono-
rat: qꝛ puſillū ⁊ magnū ego fe
ci. Et qui derogat alicui ſcōꝝ
derogat mihi ⁊ ceteris oīb⁹
in regno celoꝝ. Oēs vnū ſūt
p charitatis vinculū: idē ſen-
tiūt: idē volūt: ⁊ oēs in vnum
ſe diligūt. Adhuc aūt quod mľ
to alti⁹ ē: plus me qȝ ſe ⁊ ſua
merita diligūt. Nā ſup ſe ra
pti ⁊ extra ꝓpꝛiā delectioneꝫ
tracti: toti in amoꝛē mei pgūt
in quo ⁊ fruitiue quieſcunt.
Nihil eſt quod eos auertere
poſſit aut depꝛimere. quippe q̄
eterna veritate pleni igne ar
deſcūt inextinguibilis chari-
tatis. Taceāt igiť carnales ⁊
aīales hoīes de ſcōꝝ ſtatu diſ
ſerere: q̄ nō noꝛūt niſi pꝛiua-
ta gaudia diligere. Demūt ⁊
addūt ꝓ ſua inclinatiōe: non

ꝓut placet eterne veritati. In multis eſt ignorātia eoꝝ maximeq̄ parꝝ illumiati raro aliquē pfecta dilectiōe ſpūali diligere norūt. Multi adhuc naturali affectu ⁊ humana amicitia ad hos vl' ad illos trahūtur: ⁊ ſicut in inferiori⁹ ſe habent ita ⁊ de celeſtib⁹ imaginātur Sȝ ē diſtātia incōpabilis q̄ ipfecti cogitāt ⁊ q̄ illuiati viri p reuelationē ſupnā ſpeculant. Caue g̃ fili d' iſtis curioſe tractare q̄ tuā ſciaȝ excedūt: ſꝫ hoc magis ſatage ⁊ intēde ut uel minimus in regno dei queas inueniri. Et ſi quiſpiā ſciret q̄s alio ſanctior eēt uel maior haberet in regno celoꝝ q̄d ei hec noticia ꝓdeſſet niſi ſe ex hac cognitiōe coram me hūiliaret: ⁊ in maiorē nominis mei laudeȝ exurgeret: Multo accepti⁹ deo facit: q̄ de pctōꝝ ſuoꝝ magnitudine ⁊ virtutū ſuaꝝ puitate cogitat ⁊ q̄ꝫ lōge a ſcōꝝ pfectiōe diſtat: q̄ꝫ is q̄ de coꝝ maioritate uel puitate diſputat. Melius eſt ſcōs deuotis pcibus ⁊ lachrymis exorare ⁊ eoꝝ glorioſa ſuffragia humili mente implorare: q̄ꝫ eoꝝ ſecreta vana inq̄ſitiōe pſcrutari. Illi bene ⁊ optime ꝯtentāt: ſi hoīes ſcirēt ꝯtentari ⁊ vaniloquia ſua cōpeſcere. Nō gloriāt de ꝓprijs meritis: q̄ppe q̄ ſibi nil bonitatis aſcribūt: ſꝫ totū m: q̄m ipſis cūcta ex īfinita charitate mea donaui. Tāto amore diuinitatis ⁊ gaudio ſupeffluēti replēt: ut nihil eis deſit glīe: nihilq̄ꝫ poſſit deeſſe felicitati. Oēs ſci quāto altiores in gloria tāto hūiliores in ſeipſis ⁊ mihi viciniores ⁊ dilectiores exiſtūt. Ideoq̄ꝫ habes ſcriptū: q: mittebāt coronas ſuas ante deū ⁊ ceciderūt in facies ſuas corā agno ⁊ adorauerūt viuētē in ſecula ſeculoꝝ. Multi q̄dē querūt quis maior ſit in regno dei: q̄ ignorāt an cū minimis erūt digni cōputari. Magnū ē uel minimū eſſe in celo vbi oēs magni ſunt: q: oēs filij dei vocabunt ⁊ erūt. Minim⁹ erit in mille ⁊ peccator cētū annoꝝ morietur. Cū eni quererēt diſcipuli quis maior eēt in regno celoꝝ: tale audierūt reſpōſū: Niſi ꝯuerſi fueritis ⁊ efficiamini ſicut puuli: nō intrabitis ī regnū celoꝝ. Quicūq̄ꝫ g̃ humiliauerit ſe ſicut puulus iſte: hic maior eſt in regno celoꝝ. Ve eis qui cū puulis humiliare ſe ſpōte dedignant: q̄m humilis

ianua regni celeſtis eos non
admittet intrare. Ve etiā di
uitibꝰ q̇ habēt hic cōſolatiōes
ſuas: qꝛ paupibꝰ intrātibus in
regnum dei ipſi ſtabūt foras
eiulātes. Gaudete humiles ⁊
exultate pauperes: qꝛ veſtrū eſt
regnū dei: ſi tamē in veritate
ambulatis

Qꝛ oīs ſpes ⁊ fiducia ī ſolo
deo ē figēda. Cap̄. lxiiij.

Domine q̇ ē fiducia mea
quam in hac vita habeo
aut qd̄ maius ſolatiū meū ex
oībꝰ apparētibꝰ ſub celo? Nō
ne tu dn̄e deꝰ meꝰ cuiꝰ miſeri
cordie nō eſt numerꝰ? Ubi mi
hi bn̄ fuit ſine te: aut qn̄ male eē
potuit pn̄te te? Malo pauꝑ
eē ꝓpē te ꝙ diues ſine te. Eli
go potiꝰ tecū in terra ꝑegrina
ri ꝙ ſine te celū poſſidere. Ubi
tu ibi celū: atqꝫ ibi mors ⁊ in-
fernꝰ vbi tu nō es. Tu mihi ī
deſiderio es: ⁊ iō poſt te geme
re ⁊ clamare ⁊ exorare neceſſe
eſt. In nullo deniqꝫ poſſū ple-
ne ꝯfidere q̇ ī neceſſitatibꝰ au
xiliet opportunis niſi ī te ſolo
deo meo. Tu es ſpes mea ⁊ fi
ducia mea: tu ꝯſolator meꝰ ⁊
fideliſſimꝰ in oībꝰ. Oēs que
ſua ſūt q̄rūt: tu ſalutē meā et
ꝓfectū meū ſolūmō ꝑ̄tēdis ⁊
oīa ī bonū mihi ꝯuertis: etiā
varijs tētatiōibꝰ ⁊ adverſita
tibꝰ exponas. Hoc totū ad vti
litatē meā ordinas: qui mille
modis dilectos tuos ꝓbare
ꝯſueuiſti. In q̄ ꝓbatiōe nō mi
nꝰ diligi debes ⁊ laudari: ꝙ ſi
celeſtibꝰ ꝯſolatiōibꝰ me reple
res. In te ḡ dn̄e deꝰ pono to
tā ſpem meā ⁊ refugiū: ī te oēꝫ
tribulationē ⁊ anguſtiā meā
ꝯſtituo: qꝛ totū infirmū ⁊ in
ſtabile inuenio: q̇cq̇d extra te
ꝯſpicio. Nō. n. ꝓderūt multi
amici: neqꝫ fortes auxiliarij
adiuuare poterūt: neqꝫ prudē
tes ꝯſiliarij rn̄ſū vtile dare:
neqꝫ libri doctoꝝ ꝯſolari: nec
aliq̄ ꝑ̄cioſa ſubſtātia liberare:
nec locꝰ aliq̄s ſecretꝰ ꝯtutari
ſi tu ipſe nō aſſiſtas: iuues: cō-
fortes: ꝯſoleris: īſtruas: ⁊ cu-
ſtodias. Oīa nāqꝫ q̄ ad pacē
videt̄ eē ⁊ felicitatē habēdam
te abſēte nihil ſūt: nihilqꝫ feli-
citatis in veritate ꝯferūt. Fi
nis ḡ oīuꝫ bonoꝝ ⁊ altitudo
vite ⁊ ꝓfūditas eloquioꝝ tu
es: ⁊ in te ſup oīa ſperare for-
tiſſimū ſolatiū ſuoꝝ tuorum
Ad te ſūt oculi mei: in te ꝯfi-
do deꝰ meꝰ miſericordiaꝝ pat̄
Bn̄dic ⁊ ſcifica aīaꝫ meā be-
nedictiōe celeſti: ut fiat habita
tio ſcā tua ⁊ ſedes eťne glīe
tue: nihilqꝫ in tēplo tue digni-

tatis inueniat̄ qđ oculos tue
maieſtatis offēdat. Scđȝ ma
gnitudinē bonitatis tue ꝛ mł
titudinē miſerationū tuaꝝ re
ſpice ī me ꝛ exaudi oꝛonē pau
peris ſui tui lōge exulātꝭ in re
giōe vmbre moꝛtꝭ. Protege et
ↄſua aīam ſeruuli tui inē tot
diſcrimia vite coꝛꝛuptibilis:
ac comitāte grā tua dirige ꝑ
viam pacis ad patriam per-
petue claritatis.

Explicit liber tertius
Incipit quartus.

Deuota exhoꝛtatio ad ſa-
cram coꝛpis chꝛiſti cōmu-
nionē. Vox chꝛiſti.

VEnite ad me oēs q̇
laboꝛatis ꝛ onera-
ti eſtis ꝛ ego refi-
ciā vos dicit dñs
Panis quem ego dabo caro
mea eſt pꝛo mundi vita. Ac-
cipite ꝛ comedite h̄ ē coꝛpus
meū qđ ꝑ vobis tradet̄. Hoc
facite ī meā cōmemoꝛationē
Qui manducat carnē meā ꝛ
bibit meū ſanguinē; ī me ma-
net ꝛ ego ī illo. Verba q̄ ego
locut⁹ ſū vob̄ ſpūs ꝛ vita ſūt

Cū quāta reuerētia xp̄us
ſit ſuſcipiendus. Cap̄. j.

HEc ſūt verba tua chꝛi-
ſte veritas eterna: q̄uis
nō vno tp̄e ꝑlata nec vno in
loco ↄſcripta. Quia ḡ tua ſt̄
verba grata ñ m̄ ꝛ fidelit̄ cū-
cta ſūt accipiēda. Tua ſūt ꝛ
tu ea ꝑtuliſti: ꝛ mea q̄ȝ ſūt q2
ꝑ ſalute mea edidiſti. Libent̄
ſuſcipio ea ex oꝛe tuo ut arti⁹
inſerāt̄ coꝛdi meo. Excitant
me ꝟba tāte pietatꝭ plena dul
cedinis ꝛ dilectiōis: ſ terrēt
me delicta ꝓpꝛia: ꝛ ad capien
da tāta myſteria me reuerbe-
rat ipura ↄſciētia. Prouocat
me dulcedo ꝟboꝝ tuoꝝ: ſ one
rat me multitudo vitioꝝ me-
oꝝū. Jubes ut fiducialiter ad
te accedam ſi tecū velim ha-
bere partē: ut īmoꝛtalitatꝭ ac-
cipiā alimoniā ſi eternā cupiā
obtinere vitā ꝛ gl'iaȝ. Veni-
te inquis ad me oēs q̇ laboꝛatꝭ
ꝛ onerati eſtis ꝛ ego reficiaȝ
vos. O dulce ꝛ amicabile ver
bū in aure pctōꝛis: ꝙ tu dñe
de⁹ me⁹ egenū ꝛ pauperē in-
uitas ad coīonē tui ſāctiſſimi
coꝛpoꝛis. Sȝ q̇s ego ſum dñe
ut ad te p̄ſumā accederē? Ec-
ce celi celoꝝ te non capiunt: ꝛ
tu dicis: venite ad me omnes
Quid ſibi vult iſta piiſſima
dignatio ꝛ tā amicabilis in-
uitatio? Quō auſus ero veni
re q̇ nihil boni m̄ cōſcius ſū?
Quō poſſū p̄ſumere? Quō te
introducā in domū meā: qui

ſepiꝰ offendi benigniſſimā fa-
ciē tuā. Reuerenť angeli ⁊ ar
changeli: metuūt ſci ⁊ iuſti: ⁊
tu dicis venite ad me oēs. Ni
ſi tu dn̄e hoc diceres quis ve
rū eē crederet: ⁊ niſi tu iube-
res: q̇s accedere attentaret?
Ecce noe vir iuſtꝰ in arche fa
brica cētū annis laborauit ut
cū paucis ſaluareť. ⁊ ego quō
me potero vna hora p̄parare
ut mūdi fabricatorē cū reue-
rentia ſumā? Moyſes famu
lus tuus magnus ⁊ ſpecialis
amicꝰ tuꝰ archā ex lignis im
putribilibꝰ fecit: quā ⁊ mun-
diſſimo veſtiuit auro ut tabu
las legis ī eis reponeret ⁊ ego
putrida creatura audebo te
cōditorē legis ac vite dato-
rē tā facile ſuſcipe. Salomon
ſapiētiſſimꝰ regū iſrl' magni-
ficū tēplū ſeptē annis ī laudē
noīs tui edificauit: ⁊ octo die
bus feſtū dedicatiōis eiꝰ cele
brauit: mille hoſtias pacificas
obtulit: ⁊ archā federis clan
gore buccine ⁊ iubilo in locū
ſibi p̄patū ſolēniter colloca-
uit: ⁊ ego infelix ⁊ pauprimꝰ
hoīuz quō te in domū meā in-
troducā: q̇ vix mediā expēde-
re deuote noui horā: ⁊ vtinaz
vel ſemel digne fere mediaz?
O mi deꝰ quātū illi ad placē
dū tibi agere ſtuduerūt. Heu
q̄ȝ puſillū eſt qō ago: q̄ȝ breue
expleo tēpus cū me ad coicā-
dū diſpono: raro totꝰ collectꝰ
rariſſime ab omni diſtractiōe
purgatꝰ. Et certe in tua ſalu
tari deitatis p̄ſētia nulla de-
beret occurrere indecēs cogi
tatio: nulla etiā occupare cre-
atura: qꝛ nō angelū ſ angelo
rū dn̄m ſuſcepturꝰ ſū hoſpi-
tio. Eſt tn̄ valde magna di-
ſtātia inť archā federis cum
ſuis reliquijs: ⁊ mūdiſſimuz
corpꝰ tuū cū ſuis ineffabilibꝰ
virtutibꝰ inť legalia illa ſacri
ficia futurꝝ p̄figuratiua: et
verā tui corpis hoſtiaz oīum
antiquoꝝ ſacrificioꝝ cōpleti-
uā. Quare igiť nō magis ad
tuā venerabilē inardeſco pre-
ſentiā: cur nō maiori me p̄pa
ro ſollicitudīe ad tua ſcā ſu-
mēda: qn̄ illi antiq̇ ſci patri-
arche ⁊ ꝓphete reges q̄ȝ ⁊ p̄n
cipes cū vniuerſo ꝓplo tantū
deuotiōis demōſtrarūt affe-
ctū erga cultū diuinū? Sal-
tauit deuotiſſimꝰ rex dauid
corā archa dei totis viribus:
recolēs beneficia olī indulta
patribꝰ: fecit diuerſi generis
organa: pſalmos edidit ⁊ cā-
tari inſtituit: cū leticia ceci-
nit: ⁊ ipſe frequenť in cithara

ſpũſſci aſſlat⁹grã ꝺcenit ꝑl'ʒ iſrl' toto corde ꝺeũ laudare ⁊ ore ꝯſono ꝺieb⁹ ſingulis be nedicere ⁊ p̄dicare. Si tanta agebaẗ tũc ꝺeuotio ac ꝺiuine laudis extitit recordatio co- rã arcba teſtamenti: quanta nũc mibi ⁊ oĩ ꝑplo xp̄iano ba benda ē reuerentia ⁊ ꝺeuotio ĩ p̄ſentia ſacramẽti in ſũptiõe excellẽtiſſimi corꝑiſ xp̄i: Cur rũt multi ad ꝺiuerſa loca ꝓ viſitãdis reliquijs ſcõꝝ ⁊ ꝑmi ranẗ auditis geſtis eoꝝ: am- pla edificia tẽploꝝ inſpiciunt ⁊ oſculanẗ ſericis ⁊ auro iuo luta ſacra oſſa ipſoꝝ. Et ecce tu p̄ſens es bic apud me in al tari ꝺe⁹ meus ſcũs ſcõꝝ crea tor oĩuʒ ⁊ ꝺñs angeloꝝ. Se- ꝑe in talib⁹ vidẽdis eſt curio- ſitas boĩuʒ ⁊ nouitas inuiſoꝝ ⁊ modic⁹ reportaẗ emẽdatio nis fruct⁹: maxie vbi ē tã le- uis ſine ꝺera ꝯtritiõe ꝺiſcur- ſus. Hic aũt in ſacramẽto al taris tot⁹ p̄ſens es ꝺe⁹ meus bõ xp̄s iħs: vbi ⁊ copioſus ꝑ- cipiẗ eterne ſaſutis fruct⁹ q̇- tiẽſcũq̧ fueris ꝺigne ac ꝺe- uote ſuſceptus. Ad iſtud ꝟo nõ trabit leuitas aliq̃ nec cu rioſitas aut ſenſualitas: ſ; fir ma fides: ꝺeuota ſp̃s: ⁊ ſin- cera cbaritas. O inuiſibilis cõditor mũdi ꝺe⁹ q̃ mirabili ter agis nobiſcũ: q̃ ſuauiẗ et gratioſe cũ electis tuis ꝺiſpo nis: quib⁹ temetipſũ in ſacra mẽto ſumendũ ꝓponis. Hoc nãq̧ omnē intellectũ ſuꝑat: boc ſpecialiter ꝺeuotoꝝ corda trabit: ⁊ accẽdit affectũ. Ipſi enĩ ꝺeri fideles tui q̇ totã vi- tã ſuã ad emẽdationē ꝺiſpo- nũt: ex boc ꝺigniſſimo ſacra- mẽto magnã ꝺeuotiõis grãʒ ⁊ ꝟtutis amorē frequẽẗ reci- piũt. O ãmirabilis ⁊ abſcon dita grã ſacramenti quã no- rũt tm̃ xp̄i fideles: infideles aũt ⁊ pctis ſuiẽtes experiri nõ p̄ũt. In boc ſacramẽto ꝯferẗ ſpũalis grã ⁊ reparaẗ in aĩa virt⁹ amiſſa: ⁊ ꝑ pctm̃ ꝺefor mata redit pulcbritudo. Tã ta ē aliq̃ñ bec grã: ut ex pleni- tudine collate ꝺeuotiõis non tm̃ mẽs ſ; ⁊ ꝺebile corpus vi res ſibi p̄ſtitas ſentiat ampli- ores. Dolẽdũ tñ valde ⁊ mi- ſerãdũ ſuꝑ tepiditate ⁊ negli gẽtia noſtra q̃ nõ maiori af- fectu trabimur ad xp̄m ſumẽ dũ: in q̃ tota ſpes ſaluãdoruʒ ꝯſiſtit ⁊ meritũ. Ipſe.n.ē ſci- ficatio nr̃a ⁊ redẽptio: ipſe cõ ſolatio viatoꝝ ⁊ ſcõꝝ eterna fruitio. Dolendũ itaq̧ valde q̃ multi tã parũ boc ſalutare

myſteriū aduertūt:qd celū le
tificat ꝛ mūdū ꝯſuat vniuer
ſū. Heu cecitas ꝛ duricia cor
dis humani: tā ineffabile donū
nō magis attēdere ꝛ ex quoti
diano vſu etiā ad inaduertē-
tiā defluere. Si.n. h ſciſſimū
ſacramētū in vno tm̄ celebra
ret loco ꝛ ab vno tm̄ ꝯſecra-
ret ſacerdote in mūdo:quā-
to putas deſiderio ad illū lo-
cū ꝛ talē dei ſacerdotē hoies
afficerēt:ut diuina myſteria ce
lebrare audirēt: Nūc aūt mul
ti facti ſūt ſacerdotes ꝛ ī mul
tis locis offert xp̄us: ut tāto
maior appareat grā ꝛ dilectio
dei ad hoiez:quāto latius ē ſa-
cra cōmunio diffuſa p orbem
Grās tibi bone ihū paſtor eter-
ne q nos paupes ꝛ exules di-
gnatus es p̄cioſo corpe ꝛ ſan-
guine tuo reficere: ꝛ ad h my
ſteria ꝑcipiēda etiā ꝓprij oris
tui alloquio inuitare dicēdo:
Uenite ad me oēs q laboratis ꝛ
onerati eſtis ꝛ ego reficiā vos

De magna bonitas ꝛ charitas dei in ſacramēto exhibetur hoī. Cap.ij.

SUp bonitate tua ꝛ ma-
gna miſericordia tua do
mine cōfiſus accedo eger ad
ſaluatorē: eſuriēs ꝛ ſitiēs ad
fontē vite: egenus ad regem
celi: ſeruus ad dominū: crea-
tura ad creatorē: deſolatus ad
meū piū ꝯſolatorē. Sz vnde
m h vt venias ad me: Quis
ego ſū ut p̄ſtes mihi teipſuz:
Quō audet pctōr corā te ap-
parere: Et quō tu dignaris ad
peccatorem venire: Tu noſti
ſeruū tuū ꝛ ſcis qz nil boni in
ſe habet vn̄ hoc illi p̄ſtes: Cō
fiteor igit vilitatē meā: agno
ſco bonitatē tuā: laudo pieta
tē ꝛ grās ago ꝓpt nimiā cha
ritatē. Propt temetipſū.n. h
facis: nō ꝓpter mea merita:
ut bonitas tua mihi magis in
noteſcat: charitas amplior in
geratur: ꝛ humilitas pfectius cō
mendet. Quia g tibi hoc pla-
cet ꝛ ſic fieri iuſſiſti: placet et
mihi dignatio tua: ꝛ vtinam
iniq̄tas mea non obſiſtat. O
dulciſſime ꝛ benigniſſime ihū
quāta tibi reuerētia ꝛ gratia
rū actio cū ppetua laude pro
ſuſceptiōe ſacri corpis tui de-
betur: cuius dignitatē nullus homi
nū explicare potēs inuenitur.
Sz qd cogitabo in hac cōmu
nione: i acceſſu ad dn̄m meū
quē debite venerari nequeo ꝛ
tm̄ deuote ſuſcipere deſidero:
Quid cogitabo melius ꝛ ſalu-
brius niſi meipſū totaliter hu-
miliādo corā te ꝛ tuam infi-

nitā bonitatē exaltādo ſupra me. Laudo te deꝰ meꝰ ⁊ exalto in eternum. Deſpicio me ⁊ ſubijcio tibi i ꝓfundū vilitatis mee. Ecce tu ſcūs ſcōꝝ: et ego ſordes peccatoꝝ ⁊ tu inclinas te ad me: q̄ nō ſū dignus ad te reſpicere. Ecce tu venis ad me: tu vis eſſe mecū: tu inuitas ad cōuiuiū tuū: tu mihi dare vis celeſtē cibū: ⁊ panē angeloꝝ ad manducādū non aliū ſane q̄ teipſū panē viuū: q̄ de celo deſcēdiſti ⁊ das vitā mūdo. Ecce vnde dilectio ꝓcedit: qualis dignatio illuceſcit: q̄ magne grāꝝ actiōes ⁊ laudes tibi ꝓ his debentur. O q̄ ſalutare ⁊ vtile ꝯſilium tuū cū iſtud inſtituiſti: q̄ ſuaue ⁊ iocūdū ꝯuiuiū cū teipſū in cibū donaſti. O q̄ admirabilis opatio tua dn̄e: q̄ potēs virtꝰ tua: q̄ infallibilis veritas tua. Dixiſti. n. ⁊ facta ſūt oīa: ⁊ hoc factū eſt quod ipſe iuſſiſti. Mira res ⁊ fide digna ac humanū vincēs intellectū q̄ tu dn̄e deus meꝰ verꝰ deus ⁊ hō ſb modica ſpecie panis ⁊ vini integer ꝯtineris et ſine ꝯſūptiōe a ſumēte māducaris. Tu dn̄e vniuerſoꝝ qui nulliꝰ habes indigētiā: voluiſti p ſacramētū tuū habitare i nobis: ꝯſerua cor meū ⁊ corpus meū imaculatū: ut leta ⁊ pura ꝯſciētia ſepiꝰ valeā tua celebrare myſteria: ⁊ ad meā ꝑpetuā accipe ſalutē: q̄ ad tuū p̄cipue honorē ⁊ memoriale ꝑhēne ſanxiſti ⁊ inſtituiſti. Letare aīa mea ⁊ grās age deo ꝓ tam nobili munere ⁊ ſolatio ſingulari in hac lachrymarū valle tibi relicto. Nā quotiens hoc myſteriū recolis ⁊ xp̄i corpꝰ accipis: totiens tue redēptiōis opꝰ agis: ⁊ particeps oīū meritoꝝ chriſti efficeris. Charitas eteni chriſti nūq̄ minuit: ⁊ magnitudo ꝓpitiatiōis eiꝰ nūq̄ exhaurit. Ideo noua ſp mētis renouatiōe ad hoc diſponere te debes ⁊ magnū ſalutis myſteriū attēta ꝯſideratiōe penſare. Ita magnū nouū ⁊ iocundū tibi videri debet cum celebras aut miſſam audis ac ſi eodem die chriſtus primum in vterum virginis deſcendens homo factus eſſet: aut i cruce pendēs pro ſalute hominū pateret et moreretur.

Qꝫ vtile ſit ſepe cōmunicare. Cap. iij.

Ecce ego venio ad te domine ut bene m̄ ſit ex munere tuo ⁊ letificer in ꝯuiuio

ſcõ tuo qȯ paraſti in dulcedi
ne tua paupi de⁹. Ecce in te ẽ
totũ qȯ deſiderare poſſũ ⁊ de
bẽo: tu ſalus mea ⁊ redẽptio:
ſpes ⁊ foꝛtitudo: decus ⁊ glᷓia
Letifica ḡ hodie aĩaȝ ſui tui
qm̃ ad te dñe ihu aĩaȝ meã le
uaui. Deſidero te nũc deuote
ac reuerenť ſuſcipe; cupio te ĩ
domũ meã introducere: q̃ten⁹
cũ zacheo merear a te benedi
ci ac inť filios abꝛahe cõputa
ri. Aĩa mea coꝛp⁹ tuũ ꝯcupi-
ſcit: coꝛ meũ tecũ vniri deſi-
derat Trade te mihi ⁊ ſuffi-
cit. Nã pꝛeter te nulla ꝯſola
tio valet: ſine te eſſe nequeo:
⁊ ſine viſitatiõe tua viuere nõ
valeo. Jdeoq; opoꝛtet me fre
quenť ad te accedere ⁊ in re-
mediũ ſalutꝫ mee recipe ne foꝛ
te deficiã ĩ via ſi fuero celeſti
fraudat⁹ alimonia. Sic.n. tu
miſericoꝛdiſſime ihu p̃dicans
ꝑplis ⁊ varios curãs languo
res aliqñ dixiſti: Nolo eos ie
iunos dimittere in domũ ſuã
ne deficiãt in via. Age igiť h̃
mõ mecũ q̇ te ꝓ fideliũ ꝯſola
tiõe in ſacramẽto reliq̇ſti. Tu
es.n. ſuauis refectio aĩe: ⁊ qui
te digne mãducauerit parti-
ceps ⁊ heres erit eterne gloꝛie
Neceſſariũ q̇dẽ m̃ ẽ q̇ tã ſepe
laboꝛo ⁊ pecco: tã cito toꝛpe-

ſco ⁊ deficio: ut ꝑ frequẽtes
oꝛões ⁊ ꝯfeſſiões ⁊ ſacrã tui
coꝛꝑis ꝑceptioneȝ me renouẽ
mundẽ ⁊ accẽdã: ne foꝛte diu
tius abſtinẽdo a ſcõ ꝓpoſito
defluã. Proni.n. ſũt ſenſus ho
minis ad malũ ab adoleſcen-
tia ſua: ⁊ niſi ſuccurrat diui-
na medicina: labiť hõ mox ad
peioꝛa. Retrahit ḡ ſcã cõmu
nio a malo: ⁊ ꝯfoꝛtat in bono
Si.n. mõ tã ſepe negligẽs ſũ
⁊ tepid⁹ qñ cõmunico aut ce-
lebꝛo: q̇d fieret ſi medelã non
ſumerẽ ⁊ tã grãde iuuamẽ nõ
quererẽ. Et licȝ oĩ die nõ ſim
aptus nec ad celebꝛãdũ bene
diſpoſitus: dabo tñ operã con
gruis tꝑib⁹ diuina ꝑcipere my-
ſteria ac tãte grẽ ꝑticipẽȝ me
exhibere. Nã hec ẽ vna p̃nci-
palis fideľ aĩe ꝯſolatio q̃diu
ꝑegrinať a te ĩmoꝛtali coꝛꝑe
ut ſit ſepi⁹ memoꝛ dei ſui: di-
lectũ ſuũ ḋuota ſuſcipiat mẽ
te. O mira circa nos tue pie
tatis dignatio ꝙ tu dñe de⁹
creatoꝛ ⁊ viuificatoꝛ omniũ
ſpirituũ ad pauꝑculã dignari
venire aĩaȝ ⁊ cũ tota deitate
tua ac hũanitate ei⁹ ĩpiguare
eſuriẽ. O felix mẽs ⁊ btã aĩa
q̃ te dñȝ deũ ſuum mereť de-
uote ſuſcipe ⁊ ĩ tua ſuſceptiõe
ſpiritali gaudio repleri. O ꝙ

magnū ſuſcipit dn̄z: q̧ dile-
ctū inducit hoſpitē: q̧ iocun
dū recipit ſociū: q̧ fidelē acce
ptat amicū: q̧ ſpecioſū ⁊ no
bilē amplectit̃ ſpōſū: p̄ oib⁹ di
lectis ⁊ ſup oia deſiderabilia
amandū. Sileant a facie tua
dulciſſime dilecte me⁹ celū ⁊
terra ⁊ oīs oꝛnat⁹ eoꝝ: qm̄ q̄c
q̄d laudis habēt ac decoꝛis ex
dignatiōe tue eſt largitatis:
nec ad decoꝛē tui ꝑueniēt no
minis: cui⁹ ſapiē nō ē numer⁹

De mſta bona p̄ſtant̃ deuo
te coicantib⁹. Cap. iiij.

Domine de⁹ me⁹ p̄ueni
ſuū tuū in bn̄dictiōib⁹
dulcedinis tue ut ad tuū ma
gnificū ſacramētū digne ac
deuote merear accedere. Ex
cita coꝛ meū in te: ⁊ a graui
toꝛpoꝛe exue me. Viſita me in
ſalutari tuo ad guſtādū ī ſpū
tuā ſuauitatē: q̄ in hoc ſacra
mēto tāq̧ in fōte plenarie la
tet. Illuīa q̧ oculos meos ad
intuēdū tātū myſteriū: ⁊ ad
credēdū illud indubitata fide
me roboꝛa. Eſt. n. opatio tua
nō humana potētia: tua ſacra
inſtitutio nō hoīs adinuētio.
Nō. n. ad hec capiēda ⁊ intel
ligēda aliq̄s idone⁹ ꝑ ſe repit̃
q̄ angelicā etiā ſubtilitatem
trāſcēdūt. Quid ḡ ego pctōꝛ
indignus terra ⁊ cinis de taz
alto ſacro ſecreto potero in-
ueſtigare ⁊ capere? Dn̄e in ſim
plicitate coꝛdis: ī bona firma
fide ⁊ in tua iuſſiōe ad te cum
ſpe ⁊ reuerētia accedo: ⁊ vere
credo q2 tu p̄ſens es hic in ſa
cramēto de⁹ ⁊ hō. Vis ḡ ut te
ſuſcipiā ⁊ meipſū tibi in cha
ritate vniā. Vn̄ tuā p̄coꝛ cle
mentiā ⁊ ſpecialē ad hoc im
ploꝛo mihi donari grāz ut to
tus in te liquefiā ⁊ amoꝛe ꝑ
fluā: atq̧ de nulla aliena ꝯſo
latiōe ampli⁹ me intromittaz
Eſt. n. hoc altiſſimū ⁊ digniſ
ſimū ſacramentū ſalus aīe ⁊
coꝛꝑis: medicina oīs ſpūalis
languoꝛis: in q̄ vitia mea cu
rant̃: paſſiōes frenāt̃: tētatio
nes vincūt̃ ac minuūt̃ gratia
maioꝛ infūdit̃: virt⁹ incepta
auget̃: firmat̃ fides: ſpes robo
rat̃: ⁊ charitas ignēſcit ac di
latat̃. Multa nāq̧ bona lar
git⁹ es ⁊ adhuc ſepi⁹ largiris
in ſacramēto dilectis tuis de
uote coicātib⁹ de⁹ me⁹ ſuſce
ptoꝛ aīe mee: repatoꝛ infirmi
tatis hūane ⁊ toti⁹ datoꝛ cō
ſolatiōis interne. Nā multā
ipſis ꝯſolationē aduerſus va
rias tribulatiōes infundis ⁊
de imo deiectionis ꝓꝓrie ad
ſpem tue ꝓtectiōis erigis atq̧

noua quadā grā eos intus recreas ⁊ illustras:ut q̄ anxij p̄mū ⁊ sine affectiōe se ante cōmunionē senserāt:postea refecti cibo potuq̨ celesti in meli⁹ se mutatos inueniāt. Quod idcirco cū electis tuis ita dispēsant agis ut veracit̄ agnoscāt ⁊ patent̄ expiant̄ q̄ nihil ex semetipsis habeāt ⁊ qd bonitatis ac grē ex te ꝯsequāt̄: q2 ex semetipsis frigidi duri ac indeuoti:ex te aūt feruentes alacres ⁊ deuoti eē merēt̄ Quis.n.ad fontē suauitatis humilit̄ accedēs nō modicū suauitat̄ inde reportat? Aut q̄s iuxta ignē copiosū stās nō paꝝ caloris īde ꝑcipit? Et tu fons es sp̄ plen⁹ ⁊ supabūdās :ignis iugit̄ ardēs ⁊ nūq̄ deficiēs. Vn̄ si mihi nō licet haurire de plenitudine fontis nec vsq̨ ad satietatē potare:apponā tn̄ os meū ad foramē celestis fistule ut saltē inde guttulā modicā capiā ad refocillādā sitim meā ut nō penit⁹ exarescā. Et si necdū tot⁹ celestis ⁊ tam ignit⁹ ut seraphin ⁊ cherubin esse possū: conabor tn̄ deuotiōi īsistere ⁊ cor meū p̄parare ut uel modicā diuini incēdij flāmā ex humili sūptiōe viuifici sacramēti conquirā.

Quicq̄d aūt mihi deest bone ih̄u saluator sc̄issime:tu ꝓ me supple benigne ac gratiose:qui oēs ad te dignatus es vocare dicēs: Venite ad me oēs q̄ laboratis ⁊ onerati estis ⁊ ego reficiā vos. Ego q̄dē laboro ī sudore vultus mei dolore cordis torqueor:pctīs oneror:tētatiōib⁹ inq̄etor: mult̄ malis passiōib⁹ īplicor ⁊ p̄mor:⁊ nō est q̄ adiuuet:nō ē q̄ liberet et saluū faciat nisi tu dn̄e deus saluator me⁹ cui cōmitto me ⁊ oīa mea ut me custodias et pducas in vitā eternā. Suscipe me in laudē ⁊ glīam noīs tui q̄ corp⁹ tuū ⁊ sanguinē in cibū ⁊ potū mi parasti. Presta dn̄e de⁹ salutaris me⁹:ut cū frequētatiōe mysterij tui crescat mee deuotiōis affectus.

De dignitate sacramēti et statu sacerdotali. Cap. v.

Si haberes angelicā puritatē ⁊ sci iohis baptiste scītatē:nō esses dign⁹ hoc sacramētū accipe nec tractare. Nō.n.hoc meritis debetur hoīuz ꝙ hō cōsecret ⁊ tractet xp̄i sacramētū ⁊ sumat in cibū panē angeloꝝ. Grāde mysteriū ⁊ magna dignitas sacerdotū:quib⁹ datū ē qd angelis nō est ꝯcessū. Soli nāq̨

ſacerdotes in eccl'ia rite ordi
nati poteſtatē habēt celebrādi
ꝛ corp⁹ xp̄i ꝯſecrādi. Sacer-
dos q̄dē miniſter ē dei vtens
ꝟbo dei ꝑ iuſſionē ꝛ inſtitutio
nē dei. De⁹ aūt ibi principalis
eſt auctor ꝛ inuiſibilis opator
cui ſubeſt oē qđ voluerit: ꝛ pa-
ret oē qđ iuſſerit. Plus ḡ cre
dere debes deo oīpotēti in hoc
excellētiſſimo ſacramēto q̄ ꝓ
prio ſenſui aut alicui ſigno vi
ſibili. Ideoq cū timore ꝛ re-
uerētia ad hoc opus ē accedē
dū. Attēde igit̄ ꝛ vide cuius
miniſteriū tibi traditū ē ꝑ im
poſitionē man⁹ epiſcopi. Ecce
ſacerdos fact⁹ es ꝛ ad celebrā
dū ꝯſecrat⁹: vide nūc ut fide
liter ꝛ deuote i ſuo tpe deo ſa
crificiū offeras ꝛ teipſū irrep
henſibilē exhibeas. Nō alleui
aſti on⁹ tuū: ſꝫ artiori iā alli-
gat⁹ es vinculo diſcipline: et
ad maiorē teneris pfectionē
ſcitatis. Sacerdos oīb⁹ ꝟtu
tib⁹ debet eē ornat⁹: ꝛ aliis bo
ne vite exēplū pbere. Ei⁹ ꝯuer
ſatio nō cū popularib⁹ ꝛ coī-
bus hoiuꝫ viis: ſꝫ cū angelis i
celo aut cū pfectis viris ī ter
ra. Sacerdos ſacris veſtibus
indut⁹ xp̄i vices gerit: ut deū
ꝓ ſe ꝛ pro omni populo ſuppli
citer ꝛ humiliter roget. Ha-
bet nāq ante ſe ꝛ retro domi-
nice crucis ſignū ad memorā
dam iugit̄ xp̄i paſſionē. Ante
ſe crucem in caſula portat ut
chriſti veſtigia diligent̄ inſpi
ciat ꝛ ſequi feruent̄ ſtudeat.
poſt ſe cruce ſignat⁹ eſt ut ad
uerſa quelibet illata ab aliis
clementer ꝓ deo toleret. An-
te ſe crucē gerit ut ꝓpria pctā
lugeat poſt ſe: ut alioꝝ etiā cō
miſſa ꝑ cōpaſſionē defleat: et
ſe mediū inter deū ꝛ peccato-
rē conſtitutū eſſe ſciat: nec ab
oratiōe nec ab oblatiōe ſancta
torpeſcat: donec grām ꝛ miſe
ricordiā impetrare mereatur
Quando ſacerdos celebrat:
deū honorat: angelos letifi-
cat: eccleſiam edificat: viuos
adiuuat: defunctis requiē pre
ſtat ꝛ ſeſe oīuꝫ bonoꝝ pticī-
pem efficit.

Interrogatio de exercitio ante coīonē. Cap. vi.

Um tuā dignitatē dn̄e
ꝛ meā vtilitatē ꝑpēſo: val
de ꝯtremiſco ꝛ in meipſo cō-
fundor. Si enī nō accedo vi-
tam fugio: ꝛ ſi indigne me in-
geſſero offenſā icurro. Quid
ergo faciam deus me⁹ auxi-
liator me⁹ ꝛ ꝯſiliator i neceſſi
tatib⁹? Tu doce me viā rectā

ꝓpone breue aliquod exerci-
tiū ſacre cōmunioīs ꝯgruum.
Utile ē.n.ſcire qlit̄ ſcꝫ deuo-
te ac reuerēt̄ tibi ꝑ̄pare debeā
cor meū ad recipiēdū ſalubri
ter tuū ſacramētū ſeu etiā ce
lebrandū tā magnū ⁊ diui-
nū ſacrificiū.

De diſcuſſiōe ꝓprie ꝯſcīe et
emēdatiōis ꝓpoſito. C.vij

S Uper oīa cū ſūma humi
litate cordis ⁊ ſupplici
reuerētia: cū plena fide ⁊ pia
intētiōe honoris dei ad hoc ſa
cramētū celebrādū tractādū
⁊ ſumēdū oportꝫ dei accede-
re ſacerdotē. Diligent̄ exami
na ꝯſciaꝫ tuā ⁊ ꝓ poſſe tuo ve
ra ꝯtritiōe ⁊ humili ꝯfeſſione
eā nuda ⁊ clarifica ita ut nil
graue habeas aut ſcias qᷓ te
remordeat ⁊ liberū acceſſū i
pediat. Habeas diſplicētiam
oīuꝫ pctōꝝ tuoꝝ in generali ⁊
ꝓ quotidianis exceſſibꝰ magꝭ
in ſpeciali doleas ⁊ gemas. Et
ſi tempus patit̄: deo in ſecreto
cordis cūctas ꝯfitere paſſio-
nū tuaꝝ miſerias: Ingemiſce
⁊ dole ꝙ adhᷓ ita carnalis ſis
⁊ mūdanꝰ: tā imortificatꝰ a
paſſiōibꝰ: tā plenꝰ ꝯcupiſcen-
tiaꝝ motibꝰ: tā incuſtoditus
in ſenſibꝰ exterioribus: tā ſepe
multis vanis fantaſijs impli-
catꝰ: tā multū inclinatus ad
exteriora: tā negligēs ad inte
riora: tā leuis ad riſū ⁊ diſſo-
lutionē: tā durus ad fletū et
cōpunctionē: tā ꝓmptꝰ ad la
xiora ⁊ carnis comoda: tā ſe
gnis ad rigorē ⁊ feruorē: tam
curioſus ad noua audiēda ⁊
pulchra intuēda: tā remiſſus
ad humilia ⁊ abiecta ample-
ctēda: tā cupidꝰ ad multa ha
bēda: ⁊ tā parcus ad danduꝫ
tā tenax ad retinēdū: tā incō
ſideratꝰ in loquēdo: tā incōti
nens ad tacēdū: tā incōpoſitꝰ
in moribꝰ: tā importunꝰ ī acti
bus: tā effuſus ſup cibū: tā ſur
dus ad dei verbū: tā velox ad
qetē: tā tardꝰ ad laborē: tam
vigilās ad fabulas: tā ſōnolē
tus ad vigilias ſacras: tā fe-
ſtinus ad finē: tā vagꝰ ad at-
tēdēdū: tā negligēs in horis ꝑ
ſoluēdis: tā tepidꝰ in celebrā-
do: tā aridꝰ in coīcādo: tā ci-
to diſtractꝰ: tā raro tibi bene
collectꝰ: tā ſubito cōmotꝰ ad
irā: tā facilis ad alteriꝰ diſpli
cētiā: tā ꝓnus ad iudicādum
tā rigidꝰ ad arguēdū: tā letꝰ
ad ꝓſpa: tā debilis in aduer-
ſis: tā ſepe mlta bona ꝓponēs
⁊ modicū ad effectū ꝑducēs:
His ⁊ alijs defectibꝰ tuis cuꝫ
dolore ⁊ magna diſplicētia ꝓ

p̄rie infirmitatis ꝯfeſſis ac de
ploratis firmū ſtatue ꝓpoſi-
tū ſꝑ emēdandi vitā tuā ⁊ in
meliꝰ ꝓficiēdi. Deinde cū ple-
na reſignatiōe ⁊ integra volū
tate offer teipſū in honorē no
minis mei i ara cordis tui ho
locauſtū ꝑpetuū: corpus tuū
ſcꝫ ⁊ aiaꝫ mihi fideliť cōmit
tēdo: q̄tenꝰ ſic digne mereariſ
ad offerēdū deo ſacrificiū ac
cedere ⁊ ſacramētū corporis
mei ſalubriť ſuſcipe. Nō ē.n.
oblatio dignior ⁊ ſatiſfactio
maior ꝓ pctīs diluēdis q̄ ſe-
ipſū pure ⁊ integre cū oblatio
ne corpis xp̄i in miſſa ⁊ in cō-
muniōe deo offerre. Si hō fece
rit qđ in ſe ē ⁊ vere penituerit
quotiēſcūqꝫ ꝑ venia ⁊ grā ad
me acceſſerit: viuo ego dicit
dn̄s: qꝛ nolo mortē pctōris ſ
magis ut ꝯuertať ⁊ viuat: qꝛ
pctōꝝ ſuoꝝ n̄ recordabor am
plius ſ cūcta ſibi idulta erūt

De oblatiōe xp̄i i cruce ⁊ ꝓ
pria reſignatiōe. Cap̄. viij.

SIcut ego meipſū expan-
ſis in cruce manibꝰ ⁊ nu
do corpe ꝓ pctīs tuis deo pa
tri ſpōte obtuli ita ut nihil in
me remaneret quin totū i ſa
crificiū diue placatiōis trāſie
rit: ita debes ⁊ tu temetipſum
mihi volūtarie in oblationem
purā ⁊ ſcām quotidie in miſ-
ſa cū oībꝰ viribꝰ ⁊ affectibus
tuis quāto intimius vales of
ferre. Quid magis a te reqro
q̄ ut te ſtudeas mihi ex inte-
gro reſignare? Quicqđ p̄ter
teipſū das nihil curo: qꝛ non
q̄ro datū tuū ſ te. Sic non
ſufficeret tibi oībꝰ habitis pre
ter me: ita nec mihi placē po-
terit quicqđ dederis te nō ob
lato. Offer te mihi ⁊ da te to
tū ꝓ deo ⁊ erit accepta obla-
tio. Ecce ego me totū obtuli
patri ꝓ te: dedi etiā totū cor-
pus meū ⁊ ſanguinē in cibum
ut totꝰ tuꝰ eſſē ⁊ tu meꝰ ꝑma
neres. Si aūt in teipſo ſteteriſ
nec ſpōte te ad volūtatē meā
obtuleris: nō eſt plena oblatio
nec integra erit inť nos vnio
Jđ oia opa tua p̄cedere debꝫ
ſpōtanea tuiipſiꝰ in manꝰ dei
oblatio ſi libertatē ꝯſequi vis
⁊ grām. Jđ tam pauci illumi
nati ⁊ liberi intꝰ efficiunť: qꝛ
ſeipſos ex toto abnegare ne-
ſciūt. Eſt firma ſentētia mea
niſi q̄s renūciauerit oībꝰ non
pōt meꝰ eē diſcipulꝰ. Tu ḡ ſi
optas meus eſſe diſcipulus:
offer teipſū mihi cū oībꝰ affe-
ctibꝰ tuis.

Qꝫ nos ⁊ oia
noſtra deo debemus offerre ⁊
ꝓ oībꝰ orare. Cap̄. ix.

Omine oīa tua ſt̄ q̄ i ce
lo ſt̄ ⁊ i t̄ra. Deſidēo me
ipſū t̄ in ſpōtaneā oblationē
offerre ⁊ tuꝰ ꝑpetue ꝑmanere
Dn̄e i ſimplicitate cordis mei
offero meipſū t̄ hodie i ſuū ſe
ꝑpetuū: i obſequiū ⁊ ſacrificiū
laudis ꝑpetue. Suſcipe me cū
hac ſcā oblatiōe tui p̄cioſi cor
poris quā t̄ hodie i p̄ſētia āgelo
rū iuiſibilit̄ aſſiſtētiū offero:
ut ſit ꝓ me ⁊ cūcto ꝑplo tuo i
ſalutē. Dn̄e offero t̄ oīa pctā ⁊
delicta mea q̄ cōmiſi corā te
⁊ ſcis angelis tuis a die q̄ ꝑ
mū peccare potui vſq3 ad diē
hanc ſup placabili altari tuo
ut tu oīa parit̄ incēdas ⁊ cō
buras igne charitat̄ tue: ⁊ de
leas vniuerſas maclas pctō
rū meoꝝ: ⁊ ꝯſciam meā ab oī
d̄licto emūdes: ⁊ reſtituas m̄
grāz tuā quā peccādo amiſi:
oīa m̄ plene idulgēdo ⁊ i oſcu
lū pacis me miſericordit̄ aſſu
mēdo. Quid poſſū agē ꝓ pec
catis meis niſi hūilit̄ ea ꝯfiten
do ⁊ lamētādo ⁊ tuā ꝓpitia
tionē iceſſant̄ dep̄cādo: Dep̄
cor te exaudi me ꝓpitius vbi
aſto corā te deꝰ meꝰ. Oīa pec
cata mea m̄ maxie diſplicēt.
Nolo ea vnq̄ ampliꝰ ꝑpetrare
ſ; ꝓ eis doleo ⁊ dolebo q̄diu vi
xero: paratꝰ penitētiā agē ⁊ pro

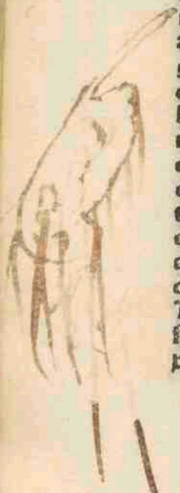

poſſe ſatiſſacē. Dimitte m̄ deꝰ
dimitte m̄ pctā mea ꝓpt̄ no
mē ſcm̄ tuū ſalua aīaz meam
quā p̄cioſo ſanguie tuo rede
miſti. Ecce cōmitto me miſe
ricōdie tue: reſig̃ me i manibꝰ
tuis: age mecū ſ3 bonitatem
tuā nō ſ3 meā maliciā ⁊ iniq
tatē. Offerro etiā t̄ oīa bona
mea q̄uis valde pauca ⁊ ipſe
cta ut tu ea emēdes ⁊ ſcifices
ut ea grata habeas ⁊ accepta
t̄ facias ⁊ ſp ad meliora tra
has: nec n̄ ad btm̄ ⁊ laudabilē
finē me pigꝝ ⁊ iutilē homūtio
nē ꝑducas. Offero q̄ꝫ t̄ oīa d
ſideria deuotoꝝ: neceſſitates
parētū: amicoꝝ fratrū ſoroꝝ
oīuz q̄ꝫ charoꝝ meoꝝ ⁊ deoꝝ q̄
m̄ uel alijs ꝓpt̄ amorē tuū bn̄
fecerūt: ⁊ q̄ orones ⁊ miſſas
ꝓ ſe ſuiſq̄ oībꝰ dici a me deſi
derauerit ⁊ petierūt ſiue i car
ne adh̄ viuāt: ſiue iā ſeculo d
fūcti ſint: ut oēs ſibi auxilium
grē tue opē ꝯſolatōis ꝓtectio
nē a piculis: libationē a penis
aduenire ſētiāt: ⁊ ut ab oībꝰ
malis erepti grās t̄ magnifi
cas leti ꝑſoluāt. Offero etiā
t̄ p̄ces ⁊ hoſtias placatiōis ꝓ
illis ſpecialit̄ q̄ me i aliq̄ leſe
rū: ꝯtriſtauerūt aut vituꝑa
uerūt: ul̄ aliqd dānū ul̄ grauā
mē itulerūt: ꝓ his q̄ꝫ oībꝰ q̄s

aliquē ꝯtriſtaui: ꝯturbaui: grauauit ſcādaliçaui: ꝟbis factis: ſciēt̄ et ignorāt̄: ut nob̄ oībus pie idulgeas pctā nr̄a et mutuas offēſiōes. Aufer dn̄e a cordib⁹ nr̄is oēꝫ ſuſpitionē: indignationē irā: et diſceptationē. et q̄cq̄d pōt charitatē ledē et frat̄nā dilectionē minuere Miſerē miſerē dn̄e miſericōdiā tuā poſcētib⁹: da grāꝫ idigētib⁹: et fac nos tales exiſtē ut ſim⁹ digni grā tua pfrui et ad vitā ꝓficiam⁹ et̄nā. Amē

Q꞉ ſacra coīo de facili nō ē relinquēda. Cap̄ x.

FRequēt̄ recurrēdū ē ad fontē grē et dīne miſericordie: ad fontē bonitat̄ et toti⁹ puritat̄ q̄ten⁹ a paſſiōib⁹ tuis et vitijs curari valeas et ꝯ̄ vniuerſas tētatiōes et fallacias diaboli fortioꝛ atq̄ꝫ vigilātioꝛ effici merearꝭ. Inimic⁹ ſciēs fructū et remediū maximū in ſacra coīone poſitū oī mō et occaſiōe nitit̄ fideles et deuotos quātū p̄ualet retrahere et ipdire. Cū.n. q̄dā ſacre coīoni ſe aptare diſponūt peioꝛes ſathane īmiſſiōes patiūt̄. Ipſe.n. nequā ſpūs ut in Job ſcribit̄ ꝟēit int̄ filios dei ut ſolita ei⁹ nequitia pturbet aut timidos nimiū reddat et pplexos q̄ten⁹ affectū eoꝝ minuat uel fidē īpugnādo auferat: ſi forte aut oīo coīonē relinquāt aut cū tēpoꝛe accedāt ſ꞉ nō ē q̄cq̄ꝫ curādū d̄ ꝟſutijs et fātaſijs illi⁹ q̄ꝫtūlibet turpib⁹ et hoꝛridis ſ꞉ cūcta fātaſmata i caput ei⁹ ſūt retoꝛquēda. Cōtēnēd⁹ ē miſer et deridēd⁹ nec ꝓpt̄ iſult⁹ ei⁹ et cōmotiōes q̄s ſuſcitat ſacra ē omittēda coīo. Sepe ēt ipdit nimia ſollicitudo ꝓ deuotiōe habēda et āxietates q̄dā d̄ ꝯfeſſiōe faciēda. Age ſ꞉ꝫ ꝯſiliū ſapiētū et d̄pone anxietatē et ſcrupulū: q꞉ grāꝫ dei ipdit et d̄uotionē mēti deſtruit. Ꝓpt̄ aliquā p̄uā t̄bulationē uel g̃uitatē: ſacrā ne dimittas coīonē: ſ꞉ vade citi⁹ ꝯfiteri et oēs offēſiōes alijs libēt̄ idulge. Si ꝟo tu aliquē offēdiſti: veniā hūilit̄ p̄care et de⁹ libēt̄ idulgebit t̄. Quid ꝓdeſt diu tardare ꝯfeſſionem aut ſacrā differre coīonē: Expurga te cū p̄mis: expue velocit̄ venenū: feſtina accipe remediū: et ſēties meli⁹ q̄ꝫ ſi diu diſtulerꝭ. Si hodie ꝓpt̄ iſtud dimittꝭ: cras foꝛſitā illud magis eueniet: et ſic diu poſſes a coīone ipdiri et mag̃ iept⁹ fieri. Quanto ergo citius vales a preſenti grauitate et inertia te excutias quia nihil ipoꝛtat diu anxiari: diu cum

turbatione trãſire ⁊ ob quotidiana obſtacula ſe a diuinis ſeqſtrare imo plurimũ nocet diu coīonē ꝓtelare: nã ⁊ grauē torporē ꝯſueuit inducere. Proh dolor qdã tepidi ⁊ diſſoluti moras ꝯfitēdi libent' accipiũt ⁊ coīonē ſacrã idcirco differre cupiũt ne ad maiorē ſui cuſtodiã ſe dare teneant'. Heu ꝙ modicã charitatē et debilē deuotionē habēt qui ſacrã coīonē tam facilit' poſtponunt. O felix ille ⁊ deo acceptus habet' qui ſic viuit ⁊ tali puritate cõſciētiã ſuã cuſtodit ut etiã oī die coīcari paratus ⁊ bene affectat' eſſet ſi ei liceret ⁊ ſine nota agere poſſet. Si qs īterdũ abſtinet humilitatis grã aut legitima īpediēte cã: laudãd' eſt de reuerētia. Si aũt torpor obrepſerit ſe ipſũ excitare debet ⁊ facere qđ ī ſe ē ⁊ dñs aderit deſiderio ſuo ꝓ bona voluntate quã ſpecialit' reſpicit. Cũ ꝟo legitime ꝑpeditus eſt: hēbit ſp bonã voluntatē ⁊ piã intētionem coīcãdi: ⁊ ſic nõ carebit fructu ſacramēti. Pōt eni qlibet deuotus oī die ⁊ oī hora ad ſpũalē xpi coīonē ſalubrit' ⁊ ſine ꝓhibitiõe accedere: ⁊ tñ certis dieb' ⁊ ſtatuto tpe corpus ſui redēptoris cũ affectuoſa reuerētia ſacramētalit' debet ſuſcipe ⁊ magis laudē dei ⁊ honorē pretēdere ꝙ ſuã cõſolationē qrere. Nã totiens myſtice coīcat ⁊ inuiſibilit' reficit' quotiēs īcarnatiõis xpi myſteriũ paſſionēꝗ deuote recolit ⁊ in amore ei' accendit'. Qui alit' ſe nõ ꝑparat niſi inſtãte feſto uel ꝯſuetudie cõpellēte: ſepi' imparat' erit. Beatus q ſe dño in holocauſtũ offert quotiēs celebrat aut cõmunicat. Nõ ſis in celebrando nimis ꝓlix' aut feſtin' ſed ſerua bonũ cõmunē modũ cũ qbus viuis. Non debes aliis generare moleſtiã ⁊ tediũ: ſʒ cõmunē ſerua viã ſcḋm maiorũ īſtitutionē ⁊ poti' aliorũ ſeruire vtilitati ꝙ ꝓprie deuotioni uel affectui.

Ꝙ corp' xpi ⁊ ſacra ſcriptura maxīe ſint aīe fideli neceſſaria. Cap. xi.

O Dulciſſime dñe ihũ qnta ē dulcedo deuote aīe tecũ epulãtis in cõuiuio tuo vbi ei nõ ali' cib' mãducãd' ꝓponit' niſi tu vnic' dilectus eius ſup oīa deſideria cordis ei' deſiderabilis. Et mihi qdē dulce foret in ꝑſentia tua ex ītimo affectu lachrymas fun-

dere: ⁊ cũ pia magdalena pe-
des tuos lachrymis irrigare.
Sʒ vbi eſt hec deuotio vbi la
chrymaꝝ ſcãꝝ copioſa effuſio
Certe in cõſpectu tuo ⁊ ſcõꝝ
angeloꝝ tuoꝝ totũ cor meuʒ
ardere deberet ⁊ ex gaudio fle
re. Habeo enĩ te in ſacramen-
tis vere preſentẽ: q̃uis aliena
ſpecie occultatũ. Nã in ꝓpria
⁊ diuina claritate te ꝯſpicere
oculi mei ferre nõ poſſent: ſed
neq; totus mũdus in fulgore
gl'ie maieſtatꝭ tue ſubſiſteret
In hoc ḡ imbecillitati mee cõ
ſulis ꝙ te ſub ſacramẽto ab-
ſcondis. Habeo vere ⁊ adoro
quẽ angeli adorãt in celo: ſed
ego adhuc interim in fide: illi
aũt in ſpecie ⁊ ſine velamine.
Me oportet ꝯtentũ eſſe in lu
mine vere fidei ⁊ in ea ãbula
re donec aſpiret dies etne cla
ritatꝭ ⁊ vmbre figuraꝝ incli-
nenf. Cũ aũt venerit qd pfe-
ctũ ẽ: ceſſabit vſus ſacramen
torũ: q: beati in gl'ia celeſti nõ
egẽt medicamĩe ſacramẽtali:
gaudẽt enĩ ſine fine in p̃ſentia
dei: facie ad faciẽ glorĩã eius
ſpeculãtes ⁊ de claritate ĩ cla
ritatẽ abyſſalis deitatis trãſ
formari guſtãt verbũ dei car
nẽ factũ: ſicut fuit ab initio ⁊
manet in eternũ. Memor ho
rum mirabiliũ graue mihi fit
tediũ etiã quodlibet ſpũale ſo
latiũ q: q̃diu dñm meũ aper
te in ſua gl'ia nõ video: p ni-
hilo duco oẽ qd in mũdo cõ-
ſpicio ⁊ audio. Teſtis es tu
mihi deus ꝙ nulla põt me res
cõſolari: nulla creatura quie-
tare niſi tu deus meus: quem
deſidero eternalit̃ contẽplari
Sed nõ eſt hoc poſſibile du-
rante me in hac mortalitate.
Ideo oportet ut me ponaʒ ad
magnã patiẽtiã: ⁊ meipſũ in
oĩ deſiderio tibi ſbmittã. Nã
⁊ ſci tui dñe q̇ tecũ iam in re
gno celoꝝ exultant: in fide et
patiẽtia magna dũ viuerent
aduẽtũ gl'ie tue expectabant
Quod illi crediderũt ego cre
do: qd illi ſperauerũt ego ſpe-
ro: quo illi ꝑuenerũt ꝑ grãm
tuã me ventuꝝ cõfido. Am-
bulabo interĩ in fide exemplis
ꝯfortatꝰ ſcõꝝ. Habeo etiã li-
bros ſanctos ꝓ ſolatio ⁊ vi-
te ſpeculo: atq; ſuꝑ hec oĩa ſan
ctiſſimũ corpus tuũ ꝓ ſingu
lari remedio ⁊ refugio. Duo
nãq; mihi neceſſaria ꝑmaxi-
me ſentio in hac vita: ſine q̇bꝰ
mihi iportabilis foret iſta mi-
ſerabilis vita. In carcere cor
poris huiꝰ detẽtus duobꝰ me
egere fateor: cibo ſcʒ ⁊ lumĩe

Dediſti itaq; mihi infirmo ſacrū corp⁹ tuū ad refectionem mētis ⁊ corpis: ⁊ poſuiſti lucernā pedib⁹ meis verbū tuū. ſine his duob⁹ bene viuere nō poſſē: nā verbū dei lux aīe mee ⁊ ſacramētū tuū panis vite. Hec poſſūt etiā dici mēſe due hinc ⁊ inde i gaçophilatio ſcē eccl'ie poſite. Una mēſa eſt ſacri altaris habēs panē ſanctū id eſt corp⁹ xp̄i precioſū. Altera ē diuine legis ꝯtinēs doctrinā ſcām: erudiēs fidē rectā: ⁊ firmiť vſq; ad interiora velaminis vbi ſūt ſcā ſcōꝝ ꝑducēs. Grās tibi dn̄e ihū lux lucis eterne ꝓ doctrine ſacre mēſa quā nobis ꝑ ſuos tuos ꝓphas ⁊ apl'os alioſq; docto res miniſtraſti. Grās tibi creator ⁊ redēptor hoīuʒ ꝗ ad declarādā toti mūdo charitatē tuā cenā paraſti magnā: in ꝗ nō agnū typicū ſed tuū ſciſſimū corp⁹ ⁊ ſanguinē ꝓpoſuiſti mādu cādū: letificās oēs fideles ꝯuiuio ſacro ⁊ calice inebriās ſalutari: in quo ſūt oēs delitie paradiſi: ⁊ epulanť nobiſcū angeli ſci: ſed ſuauitate feliciori. O ꝙ̄ magnū ⁊ honorabile ē officiū ſacerdotū quibus datū eſt dn̄m maieſtatꝭ verbis ſacris cōſecrare: labijs bn̄dicere: manib⁹ tenere: ore ꝓprio ſumere: ⁊ ceteris miniſtrare. O ꝙ̄ mūde debēt eſſe manus ille: ꝙ̄ purū os: ꝙ̄ ſcm̄ corp⁹: ꝙ̄ immaculatū erit cor ſacerdotis: ad quē totiēs ingrediť auctor puritatꝭ. Ex ore ſacerdotis nihil niſi ſcm̄: nihil niſi honeſtū ⁊ vtile ꝓcedere debet verbū qui tā ſepe chriſti accipit ſacramētū. Oculi ei⁹ ſimplices ⁊ pudici: qui chriſti corpus ſolēt intueri. Manus pure ⁊ in celū eleuate ꝗ creatorē celi ⁊ terre ſolēt ꝯtrectare. Sacerdotib⁹ ſpecialiť in lege diciť. Sācti eſtote qm̄ ego ſanctus ſum dn̄s de⁹ veſter. Adiuuet nos gratia tua oīpotēs de⁹: ut qui officiū ſacerdotale ſuſcepim⁹ digne ac deuote tibi in oī puritate ⁊ cōſcientia bona famulari valeamus Et ſi nō poſſum⁹ in tanta innocētia vite cōuerſari ut debemus: ꝯcede nobis tn̄ digne flere mala ꝗ geſſim⁹: ut in ſpū humilitatis ac bone volūtatꝭ ꝓpoſito tibi feruenti⁹ de cetero deſeruire valeam⁹.

De magna diligentia ſe debeat communicatur⁹ chriſto preparare. Cap. xij.

Ego ſū puritatis amator ⁊ dator oīs ſcitatis

Ego coꝛ purū q̄ro: ⁊ ibi ē locꝰ
requietionis mee. Para mihi
cenaculū grādē ſtratū: ⁊ fa-
ciā apud te paſcha cū diſcipu
lis meis. Si vis veniā ad te ⁊
apud te maneā: expurga vetꝰ
fermentū ⁊ mūda cordis tui
habitaculū. Exclude totū ſe-
culū ⁊ omnē vitioꝝ tumultū
ſede tanꝙ̄ paſſer ſolitarius in
tecto ⁊ cogita exceſſus tuos
in amaritudine aīe tue. Oīs
nāq; amās ſuo dilecto ama-
toꝛi optimū ⁊ pulcherrimum
ꝓparat locū: qꝛ in hoc cogno-
ſcit affectꝰ ſuſcipiētis dilectū
Scito tn̄ te nō poſſe ſatiſface-
re huic ꝓparatiōi ex merito tue
actiōis etiā ſi ꝑ ītegrū annū
te p̄parares ⁊ nihil aliud in
mēte haberes. Sʒ ex ſola pie-
tate ⁊ grā mea ꝑmitteris ad
menſā meā accedere: ac ſi mē
dicus ad p̄ādiū vocaret̃ diui
tis: ⁊ ille nihil aliud habeat ad
retribuēdū bn̄ficijs eius niſi
ſe humiliādo ⁊ regratiando.
Fac qd̄ in te eſt ⁊ diligent̃ fa
cito nō ex cōſuetudine: nō ex
neceſſitate: ſ; cū timoꝛe ⁊ re-
uerētia ⁊ affectu accipe coꝛpꝰ
dilecti dn̄i dei tui dignantis
ad te venire. Ego ſū qui voca
ui: ego iuſſi fieri: ego ſupplebo
qd̄ tibi deeſt: veni ⁊ ſuſcipe me
Cū grām deuotiōis tribuo:
grās age deo tuo: nō quia di
gnus es ſ; qꝛ tui miſertꝰ ſum.
Si nō habes ſ; magis ariduʒ
te ſentis: inſiſte oꝛoni: ingemi
ſce ⁊ pulſa: nec deſiſtas donec
merearis micā aut guttā grē
ſalutaris accipe. Tu mei in-
diges nō ego tui īdigeo. Nec
tu me ſcīficare venis: ſ; ego te
ſcīficare ⁊ melioꝛare venio.
Tu venis ut ex me ſcīficeris
⁊ mihi vniaris ut nouā grāʒ
recipias ⁊ de nouo ad emēda
tionē accēdaris. Noli negli-
gere hāc grām: ſꝑ p̄para cū
oī diligentia coꝛ tuū ⁊ intro-
duc ad te dilectū tuū. Opoꝛ
tet āt ut nō ſolū te ꝑpes ad de-
uotionē an̄ cōionē: ſ; ut ēt te
ſollicite ꝯſerues ī ea poſt ſacra
mēti ꝑceptionē. Nec minoꝛ cu
ſtodia poſt exigit̃ ꝙ̄ deuota p̄
paratio pꝛiꝰ: nā bona poſtmodū
cuſtodia optia iterū eſt ꝓpa-
tio ad maioꝛē grāʒ ꝯſequēdā
Ex eo quippe valde indiſpoſitꝰ
q̇s reddit̃ ſi ſtatī fuerit nimis
effuſꝰ ad exterioꝛa ſolatia. Ca
ue a multiloq̇o: mane ī ſecreto
⁊ fruere deo tuo. Ipſū enī ha
bes quē totꝰ mūdꝰ t̃ auferre nō
pōt. Ego ſum cui te totū dare
debes: ita ut iā vltra nō ī te ſ; ī
me abſq; oī ſollicitudīe viuas

De toto corde aïa deuota
xpi vnionē in ſacramento
affectare debet. Cap.xiij.

Quis mihi det dñe ut in
ueniā te ſolū ⁊ aperiam
tibi totū cor meū: ⁊ fruar te
ſicut deſiderat aïa mea: ⁊ iaȝ
me nemo ꝯſpiciat nec vlla cre
atura me moueat uel reſpici
at: ſꝫ tu ſol⁹ mihi loquaris et
ego tibi: ſic ſolet dilectus ad
dilectū loqui: ⁊ amic⁹ cū ami
co cōuiuari. Hoc oro: hoc de
ſidero ut tibi tot⁹ vniar ⁊ cor
meū ab oïb⁹ creatis reb⁹ ab
ſtrahā: magiſqꝫ p ſacrā cōmu
nionē ac frequentē celebratio
nē celeſtia ⁊ eterna ſapere di
ſcā. Ah dñe de⁹ qñ ero tecū
totus vnit⁹ ⁊ abſort⁹: meiqꝫ
totaliter oblit⁹: Tu in me et
ego in te: ⁊ ſic nos parit̄ i vnū
manere concede. Uere tu es
dilect⁹ meus elect⁹ ex milib⁹
in quo cōplacuit aïe mee habi
tare oïbus dieb⁹ vite ſue. Ue
re tu pacific⁹ me⁹ in quo pax
ſūma ⁊ requies vera extra quē
labor ⁊ dolor ⁊ infinita miſe
ria. Uere tu es de⁹ abſcōdit⁹
⁊ cōſiliū tuū nō eſt cū impijs
ſꝫ cū humilib⁹ ⁊ ſimplicib⁹ ſer
mo tu⁹. O quā ſuauis ē dñe
ſpūs tuus: qui ut dulcedinem
tuā in filios demōſtrares pa
ne ſuauiſſimo de celo deſcēdē
te illos reficere dignaris. Ue
re nō eſt alia natio tam gran
dis q̄ habeat deos appropin
quātes ſibi ſic tu de⁹ nr̄ ades
vniuerſis fidelib⁹ tuis: quib⁹
ob quotidianū ſolatiū ⁊ cor
erigēdū in celū te tribuis ad
edendū ⁊ fruēdū. Que ē eni
alia gēs tam inclyta ſic plebs
xpiana: aut que creatura ſub
celo tā dilecta ut aïa deuota
ad quā ingredit̄ de⁹ ut paſcat
eā carne ſua glioſa. O ineffa
bilis grā: o ādmirabilis digna
tio: o amor imenſus hoi ſingu
larit̄ impēſus. Sꝫ quid retri
buā dño p grā iſta: p charita
te tam eximia? Nō eſt aliud
qđ gratius donare queā q̄ ut
cor meū deo meo totalit̄ tri
buā ⁊ intime cōiungā. Tunc
exultabūt oïa interiora mea:
cū pfecte fuerit vnita deo aïa
mea. Tūc dicet mihi ſi tu vis
eſſe mecū: ego volo eē tecū. Et
ego reſpōdebo illi. Dignare do
mine manere mecū: ego volo
libent̄ eē tecū. Hoc ē totū deſi
deriū meū ut cor meū tibi ſit
vnitū.

De quorūdam
deuotoꝝ ardenti deſiderio ad
corp⁹ chriſti. Cap.xiiij.

Quā mag̃ multitudo dul
cedinis tue dñe quā ab

ſcõdiſti timentib' te. Qñ recordor deuotoꝝ aliquorũ ad ſacramẽtũ tuũ dñe ut cũ maxia deuotiõe ⁊ affectu accedẽtiũ: tũc ſepi' ĩ meipſo ꝯfũdor ⁊ erubeſco ꝙ ad altare tuũ et ſacre coīonis menſã tã tepide ⁊ frigide accedo: ꝙ ita aridus ⁊ ſine affectiõe cordis maneo. ⁊ ꝙ nõ ſũ totalr̃ accenſus corã te deo meo: nec ita vehemenr̃ attract' ⁊ affect' ſicut multi deuoti fuerũt: q̃ pre nimio deſiderio coīonis ⁊ ſenſibili cõdis amore a fletu ſe nõ potuerũt ꝯtinẽ: ſ; ore cordis ⁊ corpis parir̃ ad te deũ fontẽ viuũ medullit' inhiabant: ſuã eſuriẽ nõ valẽtes alir̃ tẽperare nec ſatiare niſi corpus tuũ cũ oĩ iocũditate ⁊ ſpũali auiditate accepiſſẽt. O vera ardẽs fides eoꝝ: ꝓbabile exiſtẽs argumẽtũ ſacre p̄ſentie tue. Iſti.n. veracir̃ cognoſcũt dñm ſuũ in fractiõe panis: q̃rũ cor tã valide ardet in eis de ihũ ambulãte cũ eis. Longe ẽ a me ſepe talis affectus ⁊ deuotio: tã vehemẽs amor et ardor. Eſto mihi ꝓpiti' ihũ bone dulcis ⁊ benigne ⁊ cõcede pauperi mẽdico tuo uel interdũ modicũ d̃ cordiali affectu amoris tui in ſacra coīone ſẽtire ut fides mea magis ꝯualeſcat: ſpes in bonitate tua ꝓficiat: ⁊ charitas ſemel pfecte accẽſa ⁊ celeſte mãna experta nũq̃ deficiat. Potẽs eſt aũt miſericordia tua etiã grãz deſideratã mihi p̄ſtare: ⁊ in ſpũ ardoris cũ dies bñplaciti tui aduenerit me clemẽtiſſime viſitare. Eteni licz tãto deſiderio tã ſpecialiũ deuotoꝝ tuoꝝ nõ ardeo: tñ de grã tua illius magni inflãmati deſiderij deſideriũ habeo orãs ⁊ deſiderãs oĩuz taliũ feruidoꝝ amatorũ tuoꝝ pticipẽ me fieri: ac eoꝝ ſcõ ꝯſortio ãnumerari.

De grã deuotiõis humilitate ⁊ ſuiipſius abnegatiõe acquirit. Cap. xv.

Oportet te deuotõis gratiã inſtãter q̃rere: indeſinenr̃ petere: patienr̃ ⁊ fiducialiter expectare: gratãter recipere hũiliter ꝯſuare: ſtudioſe cũ ea opari: ac deo tẽpus ⁊ modũ ſupne viſitationis donec veniat cõmittere. Humiliare p̄cipue te debes cũ parũ aut nihil deuotiõis interius ſentis: ſ; nõ nimiũ deijci: nec iordinate cõtriſtari. Dat ſepe de' ĩ vno breui momẽto qđ lõgo negauit tpe. Dat etiam qñq; ĩ fine qđ in p̄ncipio ora-

tionis largire distulit. Si ſꝑ
cito grã daret̃ ⁊ ꝓ voto ad-
eſſet: nõ eſſet infirmo hõi bene
portabile. Propterea in bona
ſpe ⁊ hu mili patiẽtia expectã
da eſt deuotiõis grã. Tibi tñ
⁊ pctis tuis imputa cũ nõ da
tur uel etiã occulte tollitur.
Modicũ qñq; eſt qd̃ grãm ĩ
pedit ⁊ abſcõdit ſi tñ modicũ
⁊ nõ potiꝰ grãde dici debeat
qd̃ tãtũ bonũ ꝓhibet. Et ſi h̃
ipſũ modicũ uel grãde amo-
ueris ⁊ ꝑfecte viceris erit qd̃
petiſti. Stati nanq; ut te deo
ex toto corde tradideris: nec
hoc uel illud ꝓ tuo libitu ſeu
velle q̃ſieris ſ; ĩtegre te in ipſo
poſueris vnitũ te inuenies et
pacatũ: q2 nil ita bene ſapiet
⁊ placebit ſicͭ beneplacitũ di-
uine volũtatis. Quiſq; ḡ in-
tẽtionẽ ſuã ſimplici corde ſur
ſum ad deũ leuauerit ſeq; ab
oĩ inordinato amore ſeu diſ-
plicentia cuiuſlibet rei create
euacuauerit: aptiſſimꝰ gratie
ꝑcipiẽde ac dignus deuotio-
nis munere erit. Dat eñi dñs
ibi benedictionẽ ſuã vbi vaſa
vacua inuenerit. Et quãto ꝑ
fectiꝰ quis infimis renũciaue
rit ⁊ magis ſibiipſi ꝑ cõtẽptũ
ſui moriẽ: tãto grã celeriꝰ ve-
nit copioſius intrat ⁊ altius
liberũ cor eleuat. Tunc vide-
bit ⁊ affluet ⁊ mirabiẽ ⁊ dila
tabiẽ cor eius in ipſo quia ma
nus dñi cũ eo: ⁊ ipſe ſe poſuit
totaliter in manu eius vſq; ĩ
ſeculũ. Ecce ſic benediceẽ hõ
qui querit deũ in toto corde
ſuo nec in vanũ accipit aĩam
ſuã. Hic in accipiẽdo ſacram
eucbariſtiã magnã promereẽ
diuine vnionis gratiã: q2 nõ
reſpicit ad ꝓpriã deuotionez
⁊ conſolationẽ: ſed ad dei glo
riam ⁊ honorem.

Qz neceſſitates noſtras chriſto aperire ⁊ eiꝰ gratiam poſtulare debemus Ca. xvi.

O Dulciſſime atq; amãtiſ-
ſime dñe quẽ nũc deuo-
te deſidero ſuſcipere tu ſcis in
firmitatẽ meã ⁊ neceſſitatez
quã patior: in quãtis malis ⁊
vitijs iaceo: q̃ ſepe ſum gra-
uatus: tentatus: turbatꝰ: ⁊ in
q̊natꝰ. Pro remedio ad te ve
nio: ꝓ conſolatiõe ⁊ ſubleua-
mine te deprecor. Ad omnia
ſcientẽ loquor cui manifeſta
ſunt oĩa interiora mea: ⁊ qui
ſolus potes me ꝑfecte conſo-
lari ⁊ adiuuare. Tu ſcis qui-
bus bonis indigeo pre oibꝰ: ⁊
q̃ paupꝫ ſum in virtutibꝰ. Ec
ce ſto ante te pauper ⁊ nudus

grām poſtulans ⁊ miſericor-diā implorās. Reſice eſurien tem mendicū tuū: accēde fri-gidit atē meā igne amoris tui illumina cecitatē meā clarita te preſentie tue. Uerte mihi oīa terrena in amaritudinem oīa grauia ⁊ ꝯtraria in patiē tiā: oīa infima ⁊ creata in cō tēptū ⁊ obliuionē. Erige cor meū ad te in celū: ⁊ ne dimit-tas me vagari ſup terrā. Tu ſolus mihi ex hoc iam dulce-ſcas vſq; in ſeculū: quia tu ſo lus cibus ⁊ potus meꝰ: amor meꝰ ⁊ gaudiū meū: dulcedo mea ⁊ totū bonū meū. Utinā me totaliṫ ex tua p̄ſentia ac-cēdas: cōbures: ⁊ in te tranſ-mutes: ut vnꝰ tecū efficiar ſpi ritus p gratiā interne vnio-nis ⁊ liq̄factionē ardēt amo ris. Ne patiaris me ieiunū ⁊ aridū a te recedere ſ; opꝫare mecū miſericorditer ſicͭ ſepiꝰ opatus es cū ſcis tuis mirabi liter. Quid mirū ſi totꝰ ex te igneſcerē ⁊ in meipſo deficerē cū tu ſis ignis ſemp ardēs ⁊ nūq; deficiēs amor corda pu rificās ⁊ itellectū illuminās

De ardenti amore ⁊ ve-hementi affectu ſuſcipi-endi chriſtum. Uox di-ſcipuli. Cap. xvij.

Cum ſūma deuotiōe ⁊ ar dēti amore: cū toto cor-dis affectu ⁊ feruore deſidero te dn̄e ſuſcipere queādmodū multi ſancti ⁊ deuote pſone i cōmunicādo te ꝯſiderauerūt qui tibi maxime in ſanctita-te vite placuerūt: ⁊ in arden tiſſima deuotiōe fuerūt. O de us meꝰ amor eternꝰ totū bo-num meū: felicitas itermina-bilis: cupio te ſuſcipere cū ve-hementiſſimo deſiderio ⁊ di-gniſſima reuerētia q̄ aliquis ſanctoꝝ vnq̄ habuit ⁊ ſenti-re potuit. Et licꝫ indignus ſū oīa illa ſentimēta deuotiōis habere tamē offero tibi totū cordis mei affectum ac ſi oīa illa gratiſſime inflāmata de-ſideria ſolus haberē. Sed ⁊ q̄ cūq; pōt pia mēs concipere ⁊ deſiderare: hec oīa tibi cū ſū-ma reuerentia: veneratiōe ac intimo fauore p̄bẽo ⁊ offero. Nihil opto mihi reſeruare ſ; me ⁊ oīa mea tibi ſponte ⁊ li-bētiſſime imolare. Dn̄e deus meꝰ creator meus ⁊ redēptor meꝰ cū tali affectu: reuerētia laude: ⁊ honore cū tali ḡtitu-dine: dignitate ⁊ amore cū ta li fide ſpe ⁊ puritate te affecto hodie ſuſcipe ſicͭ te ſuſcepit et deſiderauit ſciſſima maṫ tua

gloꝛioſa ꝟgo maria qn̄ ange-
lo euāgeliçāti ſibi incarnatio
nis myſteriū: humiliť ⁊ deuo
te reſpōdit: Ecce ancilla dn̄i:
fiat mihi ſ̄m verbū tuū. Et ſi
cut btūs ꝑcurſoꝛ tu⁹ excellen
tiſſim⁹ ſcōꝝ Johānes bapti-
ſta. in pñtia tua letabūdus
exultauit in gaudio ſpūs ſcī:
dū adhuc maternis clauderē
tur viſcerib⁹: ⁊ poſtmodū cer
nēs inť hoīes ihm ambulātez
valde ſe humiliās deuoto cū
affectu dicebat. Amic⁹ autē
ſpōſi q̇ ſtat ⁊ audit eū: gaudio
gaudet ꝓpter vocē ſpōſi: ſic ⁊
ego magnis ⁊ ſacris deſide-
rijs opto iſlāmari ⁊ tibi ex to
to coꝛde meipſū pñtare. Un̄
⁊ oīuz deuotoꝝ coꝛdiū iubila
tiōes ardētes affect⁹: mētales
exceſſus ac ſupnales illumia-
tiōes ⁊ celicas viſiōes tibi of-
fero ⁊ exhibeo cū oīb⁹ virtu-
tibus ⁊ laudib⁹ ab oī creatu-
ra in celo ⁊ in terra celebratꝭ
⁊ celebrādis ꝓ me ⁊ oīb⁹ mi-
hi in oꝛone cōmēdatis: q̄ten⁹
ab oīb⁹ digne lauderis ⁊ in ꝑ
petuū gloꝛificeris. Accipe vo-
ta mea dn̄e de⁹ me⁹ ⁊ deſide-
ria infinite laudatiōis ⁊ im-
mēſe bn̄dictiōis q̄ tibi ſ̄z mul
titudinē ineffabilis magnitu
dinis tue iure debenť. Hec ti-
bi reddo ⁊ reddere deſidero ꝑ
ſingulos dies ⁊ momēta tem
poꝝ: atq̃ ad reddēdū mecum
tibi grās ⁊ laudes oēs celeſtes
ſpūs ⁊ cūctos fideles tuos p̄
cib⁹ ⁊ affectib⁹ inuito ⁊ exoꝛo
Laudēt te vniuerſi ꝑpli trib⁹
⁊ lingue: ⁊ ſcm̄ ac melliſluū
nomē tuū cū ſūma iubilatiōe
⁊ ardēti deuotiōe magnificēt
Et quicūq̃ reuerēter ac de-
uote altiſſimū ſacramētū tu-
um celebrāt ⁊ plena fide reci-
piūt: grāz ⁊ miſicoꝛdiā apud
te inuenire mereāť ⁊ pro me
pctōꝛe ſuppliciť exoꝛēt. Cūq̃
optata deuotione ac fruibili
vnione potiti fuerit ⁊ bene cō
ſolati ac mirifice refecti ⁊ de
ſacra mēſa celeſti abſceſſerit:
mei paupis recoꝛdari dignēť

Qꝫ hō nō ſit curioſus ſcru-
tatoꝛ ſacramēti: ſ̄ humilis
imitatoꝛ xp̄i: ſb̄dēdo ſenſū
ſuū ſacre fidei. Cap̄. xviij

CAuēdū ē tibi a curioſa
⁊ inutili ꝑſcrutatiōe hu
ius ꝓfundiſſimi ſacramēti: ſi
nō vis in dubitatiōis ꝓfun-
dū demergi. Qui ſcrutatoꝛ ē
maieſtatꝭ: oppꝛimeť a gloꝛia.
Plus valet de⁹ opari q̄ hō in
telligere pōt. Tolerabilis pia
⁊ humilis inq̇ſitio veritatis:
parata ſp̄ doceri ⁊ ꝑ ſanas pa

trũ ſentẽtias ſtudẽs ambula
re. Beata ſimplicitas q̃ diffici
les queſtionũ relinquit vias
⁊ plana ac firma pgit ſemita
mãdatoꝝ dei. Multi deuotio
nẽ pdiderũt dũ altiora ſcru-
tari voluerũt. Fides a te exi-
giť ⁊ ſincera vita: nõ altitu-
do intellect⁹ neq; ꝓfunditas
myſterioꝝ dei. Si nõ intelligis
nec capis q̃ īfra te ſũt: quõ cõ
ꝓhẽdes ea q̃ ſup̃ te ſũt: Sub-
de te deo ⁊ humilia ſenſũ tuũ
fidei: ⁊ dabiť tibi ſciẽtie lumẽ
ꝓut tibi fuerit vtile ac neceſ-
ſariũ. Quidã grauiť tentãť
de fide ac ſacramẽto: ſʒ nõ eſt
hoc ipſis imputãdũ: ſʒ potius
inimico. Noli curare noli diſ
putare cũ cogitatiõib⁹ tuis
nec ad imiſſas a diabolo du-
bitatiões reſpõde: ſʒ crede ver
bis dei: crede ſcis ei⁹ ⁊ ꝓphetis
⁊ fugiet a te nequã inimicus
Sepe multũ ꝓdeſt q͡ talia ſu
ſtinet dei ſeru⁹. Nã īfideles et
pctõres nõ tẽtat q̃s ſecure iã
poſſidet: fideles aũt deuotos
varijs modis tẽtat ⁊ vexat.
Perge ẽ cũ ſimplici ⁊ indubi
tata fide: ⁊ cũ ſimplici reuerẽ
tia ad ſacramentum accede.
Quicq̃d intelligere nõ vales
deo oipotẽti ſecure cõmitte.
Nõ fallit te de⁹: falliť qui ſibi
nimiũ credit. Gradiť de⁹ cũ
ſimplicib⁹: reuelat ſe humili-
bus: dat ītellectũ puulis: ape
rit ſenſũ puris mẽtib⁹: ⁊ ab-
ſcõdit grãz curioſis ⁊ ſupbis
Ratio humana debilis eſt ⁊
falli põt: fides autẽ vera falli
nõ põt. Oĩs ratio ⁊ naturalis
inueſtigatio fidẽ ſeq̃ debet nõ
p̃cedere nec infringere. Nã
fides ⁊ amor ibi maxie p̃cel-
lũt ⁊ occultis modis ī hoc ſan-
ctiſſimo ⁊ ſuperexcellẽtiſſimo ſa
cramẽto opanť. De⁹ etern⁹ ⁊
īmenſus infiniteq; potẽtie fa
cit magna ⁊ inſcrutabilia in
celo ⁊ ī terra: nec ẽ īueſtiga-
tio mirabiliũ opeꝝ ei⁹. Si ta-
lia eſſent opa dei vt facile ab
hũana rõne capeť: nõ eẽnt mi
rabilia nec ieffabilia dicẽda.

Explicit liber quart⁹ ⁊ vl-
tim⁹ de ſacramẽto altaris.

Incipit tractat⁹ de meditatióe cordis Johis Gerſon. Cap. primū.

Meditatio cordis mei i ɔſpectu tuo ſp. Felix certe q̄ cū ꝓpha poteſt ex ſentētia dicere ꝟbū iſtud deo Sȝ videam⁹ ī ꝑmis q̄d ſit meditatio cordis: non ꝑ carnali ſolo ſ ſpūali corde. Eſt autē meditatio vehemēs cordis applicatio ad aliquid inueſtigādum ⁊ inueniendū. Et hec applicatio fortis habet difficultatē que quandoqȝ maior eſt quādoqȝ minor. Quod ut intelligatur preſupponat̄ ex creditis ⁊ ab experientia: cor noſtrū conditū eſſe: ⁊ tres habere ſpecie⁹ oculorū: mentales oculos rationales oculos ſenſuales. Et ex illis ē vtrobiqȝ vnus oculus in cognitióe: ali⁹ in affectione. Fundat̄ hec diſtinctio in altera qua dicim⁹ hominē habere portionē ſeu faciem ratióis duplicē quarū ſuperior vertit̄ ad leges eternas: altera ad tēporales. Neutra tamē in actu ſuo depēdet ab organo corporeo Sub iſtis eſt ratio demerſa corpori: que ſenſualitas appellat̄. Primus oculorū vocatur ab alijs oculus mentis: alter oculus rationis: terti⁹ oculus carnis.

Cap. ij.

Uerat ab initio bene cō dite rationalis nature talis ordo ordiniſqȝ trāquillitas: vt ad nutū ⁊ merū imperium: ſenſualitas rationi inferiori: ⁊ inferior ratio ſupiori ſeruiebat: ⁊ erat ab inferioribus ad ſuperna pronus ⁊ facilis aſcenſus: faciente hoc leuitate originalis iuſticie ſubleuātis ſurſū corda: quēadmodū naturalit̄ ignis ſua leuitate ſurſum fert̄. At ꝟo poſtqȝ aduerſus dominū ſupremum ingrata ꝓditio demeruit auferri iuſticiā hanc originalē ſubintroijt pondus grauiſſimū concomitās peccatū: qđ miſerā ⁊ captiuatā aiam trahere nō ceſſat ad infima tāqȝ circūligata ſit funibus cathenis ⁊ cōpedibus: vincta in mēdicitate ⁊ ferro: Sicqȝ mirabili: imo miſerabili confuſióe facta eſt ordinis prioris peruerſio: vt in hoie ſic merſo tenebris ⁊ carcere ceco cōturbatus eſt in ira triplex vtriqȝ oculus per imperfectionē in ſenſualitate: per obnubilationem

in inferiori ratiõis perfectiõe
⁊ per quandã excecationẽ in
ſupiori ratiõis portione.

Cap. iij.

Habemus ecce cauſã pri
mam difficultatis: quã
in meditatione ſentimus: quã
in habendis ſemp ad dominũ
oculis experimur. Facit hoc
penalis illa gaudio deorſũ iu-
giter impellẽs: queadmodum
videre eſt ſenſibiliter in aque
ductu: que tota facilitate de
fluit in ima. Continet autẽ
uel ſurſũ leuatur: nõ niſi cuz
violentia. Non aliter cor ad
infima pronũ leuiter effluit:
hac illacq; veluti ſine retina-
culo uel labore quoniã facilis
deſcenſus auerni. Ait poeta:
Sed reuocare gradum ſupe-
raſq; euadere ad auras: Hoc
opus: hoc labor eſt.

Cap. iiij.

Perſcrutemur cõſequen
ter ex p̃dictis naturam
ſeu ꝓprietatẽ meditationis:
quoniã ex hoc ipſo q̃ neceſſa-
ria nobis ad deum tendẽtibꝰ
exiſtat videbimſis. Diximus
aũt ⁊ reperimus: q̄ medita-
tio eſt vehemens applicatio uł
attẽtio animi ad aliq̃d iueſti-
gãdũ uel iueniẽdũ fructuoſe.
Addimꝰ fructuoſe: ne medi-
tatio vergat aut ĩ ſupſtitionẽ
aut ĩ curioſitatẽ aut ĩ melãco
licã ſtoliditatẽ. Dicamꝰ q̃ cõ-
plẽteſ q̄ meditatio ẽ vehemẽs
⁊ ſalubris animi applicatio ad
aliq̃d inueſtigandũ uel experi
mentaliter cognoſcendũ. Po
nimus hoc vltimũ ꝓpter na-
turã ipſius affectiõis: que di
uerſa ſortit nomina ꝓportio-
naliter ad conditionẽ cogni-
tionis. Non poteſt alit affe-
ctio cognoſci q̃ experimẽtali
ter ab eo qui per eã afficitur.
Quã experimẽtalẽ affectiõis
cognitionẽ nõ poteſt eam ha-
bens in alterũ verbis quibuſli
bet infundere: niſi ſimiliter af
fectus ſit alter ille. Nẽo ſolꝰ
nouit: ꝓut in apocalypſi ſcri-
bitur: qui accipit. Propterea
vocatur manna abſconditũ.
Exemplum eſt perſpicuum in
illo qui nouit dulcedinẽ mel-
lis ſolũ per doctrinã: ſicut me
dicus ſanus infirmitatis do-
lorem. Hec aũt dulcedo a gu
ſtante: hic dolor ab egrotante
aliter ⁊ longe cognoſcuntur.

Cap. v.

Perpendamꝰ ex his q̃ ꝓ
funde ſenſerit propheta
naturã meditatiõis dum ait

In meditatione mea exardeſcet ignis. Utrū enī cōplexus eſt lumē intellectu: ⁊ ardorē in affectu. Quā vero ſit difficile ꝙ ignis deuotiōis ſpiritualis exardeſcat flatu meditationis fiet notum cōſiderātibus gnē materialē: dum q̄ritur a lignis aquoſis viridibus luto reſperſis elici. Sufla quantū potes: iterū atq; iterū multo conatu reſuffla: emerget plurim⁹ ab initio fumus ab initio conturbās oculos. Vix emicabit ſcintilla: q̄ mox euaneſcet. Diſperges forſitan iratus congeſta pri⁹ ligna: ſi non in longanimitate perſtiteris. Quam longanimitatē appellamur hic meditationem aut meditationi cōiungendam.

Cap. vj.

Meminimus aliquas ſcripſiſſe doctrinas uel induſtrias nedū latino: ſed gallico ſermone ſup habenda meditatiōe tali: licz fortaſſis vteremur alijs terminis in tractatulo de myſtica theologia parte ſecūda que praxim eius docet: ⁊ in altero de morte cōtemplationis edito in altero rurſum de mendicitate ſpirituali cōpilato. Deniq; tanta reperit difficultas: tāta ꝑ diuerſitate hominū varietas in practicādo doctrinā vere ſancteq; meditationis: ꝙ an ſilere: uel aliquid ſcribere conſultius ſit: videor egomet mihi ipſi quandoq; ſub dubio fluctuans.

Cap. vij.

Cum enim recogito: ꝙ abſq; meditationis exercitio nullus ſecluſo dei miraculo ſpeciali: ad perfectionem contēplatiōis dirigit aut peruenit: nullus ad rectiſſimam chriſtiane religionis normaz vix ſe cōponit audeo çelās: ardeoq; ſtudiū ſancte meditationis ſuadere. At vero dum totiens expertus pericula ſedulus recogito difficultatem ⁊ arduā raritatē perueniendi quo trahere meditatio nitit: ego quaſi torpens ⁊ ſtupidus efficior. Queſierit aliqs quo pacto ſic venit: quia nimium frequēter expertū eſt ſtudiuz meditatiōis cōuerti dilabiq; in morbū melancolice paſſionis ꝓpter inmoderationē uel ꝓpter ſuperbiā dari in reprobū ſenſum diabolice illuſiōis

Cap. viij.

Adducam⁹ exemplis id quod dicim⁹: Scimus vinũ in iocunditate ⁊ hoĩs ſalute conditũ eſſe. Sic eni ſcriptura: ſic ratio loquit̃. Videmus tamẽ ex abuſu potãtiũ: preſertĩ dũ febriũ diſcraſia laborãt ꝙ potus vini alioqn ſalubris cauſat uel egritudinis augmẽtũ: uel maniã et furorem: aut q̃nq; mortẽ. Nos aũt filios oẽs adã: quis egrotos quis febricitãtes eſſe peſſimis aĩe febribus negauerit: quib⁹ vertunt̃ in nauſeam ⁊ amaritudinẽ optima diuinorum eloquiorũ verba: quibus in fel cõuertit̃ ſuauiſſim⁹ diuini ꝟbi panis. Heu miſeros nos heu quã ex intima ꝯſideratiõe talia miſerie ꝯclamauit apoſtolus: Infelix ego hõ quis me liberabit de corpore mortis hui⁹? Subiũgit: Gratia dei ꝑ iħm chriſtum.

Cap. ix.

Quid agimus g̃? Quid abiũ⁹ ꝑcipites ꝑ abrupta vitiorũ: Ibim⁹ ne poſt deſideria cordis noſtri: ⁊ in adinuentiõib⁹ noſtris peſſimis: deſperati ſine lege: ſine freno: ſine ordine. Nũquid ſufficient nobis cogitatiões inſtabiles: ſordide: fluxe: ſomnioq; ſimillime: que nõ ꝯſolationem uel edificationẽ allature ſũt ſ3 deſolationẽ: meſticiã ⁊ ruinam oblectantib⁹ ſe in eiſdẽ. Reſpondebimus nequaq̃ id fieri debere: ſed adſit diſcretio moderatrix in oibus qua non ſecurius habere poſt diuinam grãm poterim⁹ q̃ ꝑ ſedulum ⁊ ſecurum alterius experti noſq; diligentis ⁊ agnoſcentis conſiliũ.

Cap. x.

Clamat Ariſtoteles vocem experiẽtie loquens: ꝙ ars ⁊ virtus ſunt circa difficilia ut ars pingẽdi: ars ſcribẽdi: ars cytharicãdi: virt⁹ caſtitatis: virtus fortitudinis: virt⁹ ſobrietatis. Hoc ꝟo ſic intelligendum eſt ꝙ ab initio virtus ⁊ ars multas in acq̃ſitione ſua patiunt̃ difficultates: dum ꝟo fuerint conquiſite facilia ſunt eis oia. Pingit faciliter pictor exercitat⁹ in arte: ſic de ſcriptore: ſic de citharicante videmus: ita ut dixerit idem Ariſtoteles ꝙ perfecta non deliberat tã ſibi facilis eſt actus ſuus.

Cap. xi.

Tamur iſta cõꝑatione dũ de meditatione loq̃mur. Attendam⁹ ꝙ in trahẽdo paſſim lineas picture uel

ſcripture difficultas nulla eſt
ſicut nec indiſcurſioe digitoꝝ
per citbare chordas. Inueni-
mus ſimilit̃ i cogitatioe. Nõ
eniʒ difficulter aut laborioſe
nũc hoc: nũc illud ꝓut occur
rerit cogitatur: ſed ꝙ nullus
inde reſultet effectus: vides i
ſic pingente: ſic ſcribente: ⁊ ſic
citbariçãte: ita neqꝫ ꝓrſus in
ſic cogitante: imo cũ ſe talib⁹
cogitatiõib⁹ vagis oblecta-
uerit: ut dicit Seneca: triſtis
remanebit. Porro laborioſe:
ſtudioſe ⁊ attentiſſime cũ mi-
ra tarditate pingẽdo: ſcriben
do: ⁊ citbariçãdo: fit qñqꝫ ut
bene ⁊ celerit̃ iſta fiãt.

Cap. xij.

Quorſũ iſta? Nimirũ ut
oſtendam⁹ queadmodũ
de cogitatioe nulla vnqꝫ ꝓfi-
ciet aut emerget i meditatio
ne: quãto min⁹ in ꝯtẽplatio-
ne: Ex meditatioe ꝓo q̃ ſum-
mã habet difficultatẽ: ſi bona
fide ſimplici ⁊ diſcreta diligẽt
exerceat̃: ꝑueniem⁹ ad hãc ꝑfe
ctionẽ ꝙ abſqꝫ vlla difficul-
tate fiet apud nos fructuoſe:
qd̕ ſũmo meditatiõis ſtudio
ꝯquirere voluim⁹. Ita deniqꝫ
trãſibit meditatio in ꝯtẽpla-
tionẽ. Nõ. n. differt ꝯtẽpla-
tio a meditatioe niſi penes fa-
cile ⁊ difficile: qm̃ vtrobiqꝫ ẽ
fruct⁹ alit̃ ꝙ̃ in cogitatione.

Cap. xiij.

Deſcribit̃ aũt cõtẽplatio
ꝙ eſt liber ⁊ expedit⁹ mẽ
tis intuitus in res ꝑſpiciẽdas
vſqꝫ q̃qꝫ diffuſus. Et hoc quo
ad ꝯtẽplationẽ q̃ reſpicit in-
tellectũ. Porro quo ad ꝯtem
platiõe que cõſiſtit in affe-
ctu: ⁊ in praxi deſcribit eam
hugo: ꝙ eſt ꝑ ſubleuate mẽtis
iubilũ: mors q̃dã carnaliũ de
ſideriorũ. Hoc eſt guſtare ꝙ̃
ſuauis eſt dñs: quẽ guſtũ ſe-
quit̃ alia lõge cognitio: ꝙ̃ fue
rit intellectualis ſolũ viſio ul̃
quedã auditio ꝑ fideʒ aut per
ſcripturã.

Cap. xiiij.

Meditabit̃ ecce aliqs ge-
mẽs ⁊ ſuſpirãs ut colũ-
ba: dicet cũ ꝓpheta: meditat⁹
ſũ nocte cũ corde meo exerci
tabar: ⁊ ſcopebã ſpiritũ meũ
facit hoc anxie: difficulter: la-
borioſe: recogitãdo nũc oẽs
annos ſuos in amaritudine
aĩe ſue: nũc iudicia dei q̃ ſũt
abyſſus multa in celo ſurſũ et
in abyſſis deorſũ: ⁊ ita de reli-
quis circa q̃ verſat̃ meditant̃
attẽtio vehemẽs: ut ea q̃ medi
tat̃ ul̃ cogitat lympidi⁹ uel fir
mius in affectũ ſuũ trahat.
Efficiet tãdẽ ut hec oĩa tãta

felicitate recogitet ⁊ ſapiat: ꝙ facilis ē ipſa cogitatio Docent nos exēpla ꝑdicta ſi dubitam⁹. Nō eni plus laboris habēt ſcriptor:pictor:citbariſta bene agēdo q̄ð optime didicerit:quā vagus ⁊ van⁹ aliquis abinitio diſcurrēs ſine arte ⁊ ordine ꝑ lineas picture:uel ſcripture: aut per cithare chordas.

Cap.xv.

ADendū eſt ad ꝑmiſſa nihilomin⁹ ꝙ vix eſt aliq̄s ita ꝑfect⁹ in arte ſua quin aſſidue poſſit ad aliq̄ uel cognoſcēda uel agēda ꝓficere q̄lia neceſſe eſt ut nō habeat cū labore. Multo magis hoc verū eſt in ipſa de qua loq̄mur meditatiōe:q̄ nouos veritat̄ aut deuotiōis fet⁹ iugiter parere ſtudet:ſ nō deeſt ꝑturitionis dolor ꝓpt̄ illud maledictū ſpiritualit̄ intellectū: In dolore paries filios tuos. Nō meminit tñ ꝑſſure ꝓpt̄ gaudiū:q̄a natus eſt ſibi nouus cognitionis ⁊ affectiōis ſcē fetus in animi ſui mūdū.

Cap.xvj.

VEnit autē ab initio frequentius ut dum aliq̄s nondū purgatus a vitijs ſatagit meditari ut colūba:meditatur quaſi vetus ſimea dolos odia. Meditat̄: ſic canis rabioſa ſilētia rodens iuxta verbum ſatirici. Meditat̄ quaſi ſordida ſus:dū fetiſſimas in animo verſat reuerſatq̧ cogitatiōes. Quid porro de blaſphemie ſpū:ꝙ abhominabilis: ꝙ horridus. Nōnunꝙ reſurgit territās meditātē loquēs aduerſus deū ſanctos ſcāſq̧ ingentia q̄ nec fari licet. Jaciunt infidelitatis iacula:baratrū deſperatiōis aperitur:exꝑerimentū quoq̧ manifeſtat:ꝙ recte iuſſerit ſapiēs:fili accedens ad ſeruitutem dei:prepara animā tuam ad tentationem. Sequitur preſidium certiſſimū:ſta in timore. Beat⁹ enī vir qui ſemꝑ eſt pauidos.

Cap.xvij.

PAuidus ꝓo ſemꝑ quomodo beatus quereret aliquis dum timor addit̄ timori:ſcrupulus ſcrupulis:puſillanimitas puſillanimitati:preſertim cum non adeſt aſſidue conſiliator:dux ⁊ premōſtrator itineris arti ⁊ rectis: Si ꝓo talis qui rarus eſt inuentus forte fuerit cum ocio nouum meditantem inſtruendi quantum libuerit: felix quidem erit ipſe nouus tyro: ſ

tamē protin⁹ abſq̧ vlla tre-
pidatione parat⁹ eſt credere
cōſilio. Sed o quotiens bone
ihu: quotiēs heſitabit: ⁊ idem
repetet iterū iterū: que quaſi
falli reformidans queret idē
Deniq̧ nō vtet̄ erga dantem
ſibi cōſiliū, doctrina iacobi q̄
eſt ut poſtulet in fide nihil he
ſitās. Scripſi quedā ſup hu-
iuſmodi ſcrupulis in tracta-
tulo de p̄paratiōe ad miſſam:
aliq̄ ſimiliter de cautelis con
tra ſpiritū blaſphemie duriſ-
ſimū: aduerſus quē remediū
optimū eſt cōtēnere nec cura
re quin potius irridere: nam
ſup his ſollicite confiteri niſi
forſan in principio ꝓ cautela
ad habendū conſiliū.

De ſcrupulis ꝟo teneat̄ hec
regula ꝙ aduerſus eos agen-
dum eſt: ſi ita prudēs aliquis
⁊ expert⁹ cōſiliator dictaue-
rit: mandauerit aut iuſſerit:
nec aget in hoc cōtra ꝯſcien-
tiam ſuā demeritorie: dū illā
ad cōſiliū ſapiētiorꝫ ꝑ ratiōis
libertatē ab animo ſuo mutat
⁊ diſponit q̄uis aſſidue ſen-
ſualitatis remurmuratio for
te ſentiat̄. Alioquin nūq̄ fiet
in pace deo loc⁹ cordis. Rur
ſus aduertendū ꝙ ſicut dicē-
te ariſtotele oīs noſtra cogni
tio venit a ſenſu: iterū neceſſe
eſt omnē intelligentē fantaſ-
mata ſpeculari: ſic originat̄:
meditatio noſtri cordis a ſen
ſibilibus que figurata ſunt: q̄
colorata ⁊ ceteris accidētib⁹
t̄pis ⁊ loci circūuoluta. Hinc
ſunt meditatiōes conſcripte:
hinc imagiēs picte uł ſculpte
hinc generalit̄ fit illud pſal-
miſte. Meditatus ſū in oīb⁹
operib⁹ tuis: in factis manuū
tuaꝝ meditabar. Que vtiq̧
facta ⁊ opera ſunt corporalia
Nihilominus debet aſſurge-
re meditās vltra ꝓgredi: de-
luti per ſcalā aliquod ex viſi-
bilibus ad inuiſibilia: ſic̄ dic̄
apoſtol⁹: q̄m inuiſibilia dei: ex
his que facta ſunt intellecta
cōſpiciunt̄. ſempiterna quoq̧
virtus eius ⁊ diuinitas. Pro
pterea docēs nos a corporali-
bus ad ſpūalia migrare dice-
bat. Et ſi chriſtū ſm carnē co
gnouimus nūc tamē ſm car-
nem nō cognoſcimus.

Cap. xviij.

Aduertendum ꝟo ꝙ me
ditaturis duplices īnt̄
ceteras tendunt̄ inſidie: vna
dum petūt cōſiliū ſup occur-
rentib⁹ ſcrupulis in medita-

tione ſua:preſertim mulier a
viro. Altera dū ſunt in actu
meditatiōis. Fit in p̄mo caſu
crebri⁹ ⁊ leuius q̄ꝫ a multis
credi pōt:agglutinatio quedā
animorū velata pallio ſancte
deuoteqꝫ dilectiōis:que p̄mo
cōfabulatiōibus ſub typo que
rendi cōſilij q̄rit̄: de hinc aia
veluti cōfricata caleſcit ⁊ ſen
ſim igne ceco carnalis amo-
ris carpit̄ ⁊ vrit̄:nec intelligi
tur primo donec tandē ad ri-
ſus leues:ad facetos blādoſqꝫ
geſtus ꝑuentū eſt. Auertat
deus a ſeruis ſuis id quod re
liquū ſilemus. Timeo inquit
apoſtolus:nedū ſpū ceperitis:
carne ꝯſumamini. Scripſit iā
pluries talia ꝯſequēter ad au
guſtinū:nominati in tracta-
tulo de ꝓbatiōe ſpirituū. In-
currūt aliud periculū meditā
tes:dū in ſolis fantaſijs: duꝫ
ſolis imaginibus corporeis ſe
tradūt:⁊ toto corde vehemē
ter incūbūt. Fit ꝓinde q̄ me
ditās duꝫ tranſire ſatagit in
contemplationē collabat̄ ad
melancolicā ſeu fantaſticam
leſionem ita tandē vt imagi-
nes iterū verſatas in imagi-
natiua virtute ꝑ reb⁹ ipſis ex
terioribus accipiat. Et ſicut
euenit in ſomniātibus dum
dormiūt:non aliter iſtis in vi
gilia cōtingit quorū verba ⁊
opera nullā inter ſe connexio
nem:nullū ordinē ſeruāt:vbi
neqꝫ eſt principiū neqꝫ finis:
vbi ſicut vulgo dicit̄:neqꝫ eſt
caput neqꝫ cauda: ſꝫ de gallo
fit ſaltus ad cignū:ita vt vi-
gilantes ſomniare videant̄.
De qualibꝫ dicit vulgares:
Ilz reſuēt on font en reſue-
rie. Porro timent nō timēda
ſperant non ſperanda. Nunc
gaudio diſſoluunt̄:nūc ſubi-
to merore tabeſcūt. Quales
egent amplius fomēto ſacra
tis q̄ꝫ monitione ſapientis.

Iohis Gerſon cancellarij
pariſienſis:de cōtēptu mū
di libri quatuor vno cum
tractatu de meditatione
cordis felici numie finiūt.
Impſſū Venetijs impēſis
Franciſci de madijs.
M.cccc.lxxxvj.

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK UTRECHT

100 ꝫ 120

Augustinus tonas divini flumen

Est q potius sacro solus in eloquio

Mitit q totu lectionis phatis

aut tuaqs lector iudicii pot

Namq volumina mille augustini fulgens

testant libri q de loquor ipse tui

Quamvis multos placeat dumm libros

si augustinus adest sufficit ipse mihi

Panzer III. 2[illegible]
H.-C. I 90[illegible]
p. 2[illegible]
4 ff. 65 ff. 1[illegible]
coll a[illegible]
[illegible]
ac 1706

1800.—

HC 9090*
BMC V, 406
g. I 11

2,65 Pl. [illegible]

RA

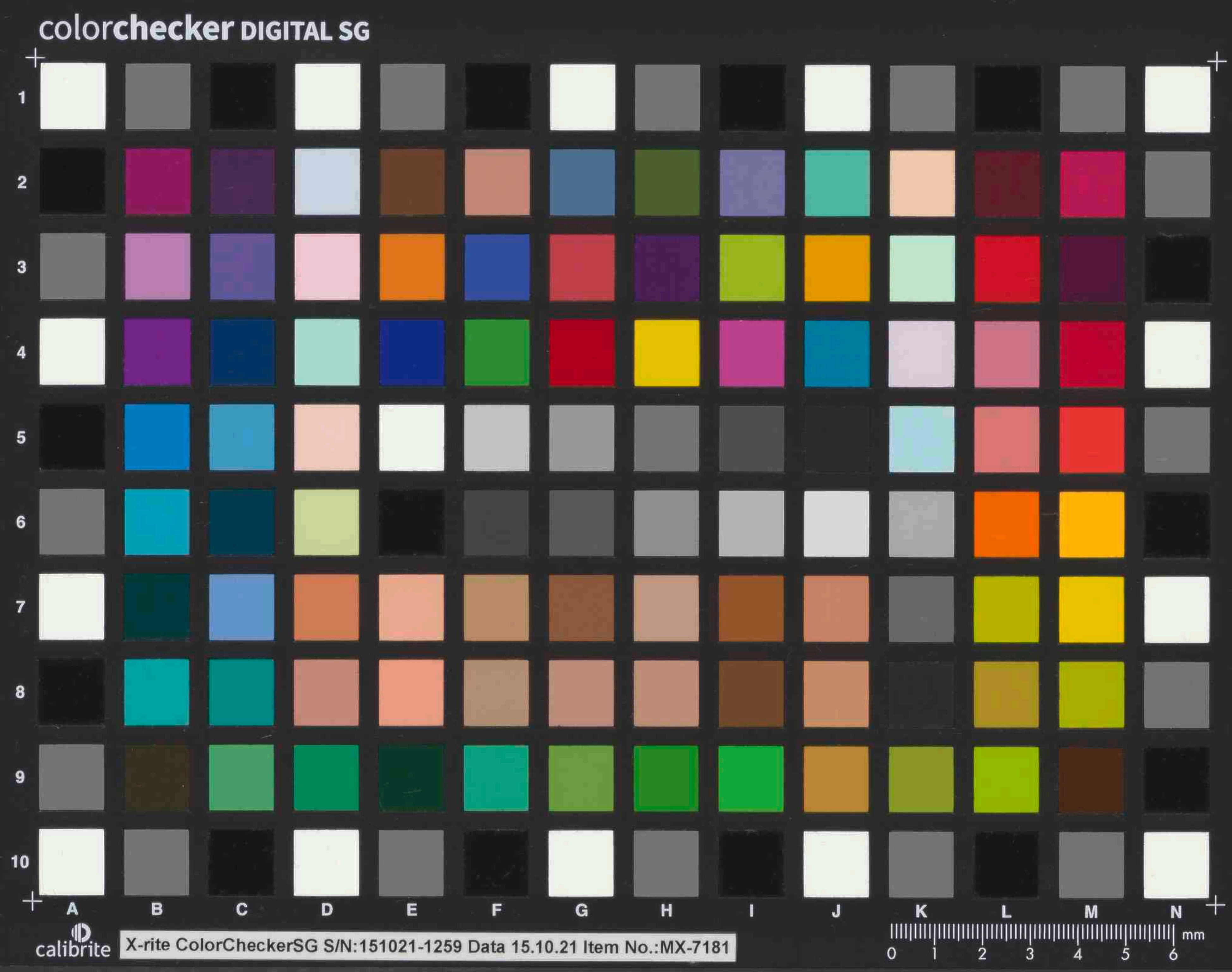
colorchecker DIGITAL SG
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
calibrite
X-rite ColorCheckerSG S/N:151021-1259 Data 15.10.21 Item No.:MX-7181
0 1 2 3 4 5 6 mm